

Min Hustru og jeg.

Min Hustru og jeg.

Fortælling

af

Nicolai,
ung Ægtemand.
(Henrik Scharling.)

Femte Udgave.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1889.

Kjøbenhavn. — Bianco Lunos Kgl. Hof-Bogtrykkeri (F. Dreyer).

Til min Hustru.

Ved Vintersolhverv 1872.

Vintren er kommen, og Stormene tude,
Larmende høit fra det isklædte Nord,
Sneen hvirvler lystig i Flokke derude,
Dækker tyst og stille den stivfrosne Jord.
Vi sidde inde bag Dørene, som stænges,
Dagen svinder hurtig, Aftenen er lang;
Vi sidde lunt, dog hjertelig vi længes
Efter Sommersol og Nattergalesang.

Kom da, min Elskede, kom, lad os vandre
Atter engang under løvrige Træer!
Paa mit Trylleord skal Alting sig forandre,
Sommeren jeg kalder — flux er den nær.
Giv mig din Arm, nu atter vi træder
Ved hinandens Side de skovgroede Stier;
Sagte Du nynner, medens høit jeg qvæder
Sommerens glade, friske Melodier.

Kjender Du Havens bugtede Gange
Langs Kanalens stille, speilklare Vand?
Skuer du atter Alleerne de lange
Under Søndermarkens dunkle Bladerand?
Seer Du Øresundets blaalige Vande,
Over hvilke hæver steilt sig Hveens Kyst —
Seilerne i Sundet, de skovklædte Strande,
Vedbæks fine Roser og Rungsteds søde Lyst!

Kjender Du — — tys, ei mere tør jeg sige,
Ellers fik let vist formeget jeg sagt,
Du er klog, min Hustru, taus Du er tillige,
Halvqvædet Vise faaer nok Du udlagt.
Hvad der er Digtets egentlige Kjærne,
Fra dets Billedklædning sondre Du vil,
I din fromme Tanke kjærlig derom værne —
— Meget har jeg ændret, Adskilligt føiet til.

Derfor kan trygt min lille Bog udvandre
For at tumle lystig i Verden sig om,
Artig den maa sig fremstille for de Andre,
Prøve sin Lykke for Publicums Dom.
De maa læse Bogen og den frit studere,
Bryde deres Hoved med det brogede Spil,
De maa ræsonnere, de maa kriticere:
Kun Du og jeg eier Nøglen dertil!

H. S.

I.

Du min blide, elskelige Hustru, Dig priser og takker jeg for al den Velsignelse, som fra Dig er udgaaet over mig, thi i Dig har jeg fundet det gamle Ord at være sandt: hvo, som faaer en god Hustru, faaer en Gave fra Herren! Ja vissselig, en Herrens Gave, den bedste af alle hans jordiske Gaver har Du været mig! Meget har jeg seet og beundret som Skjønt og Herligt, Kunstens rige Farvespil, dens fulde rene Former, min Sjæl har luet i Begeistring derover — men dog veed jeg Intet, der saaledes har kvæget mig i mit inderste Hjerte, naar jeg var træt af Dagens Besvær og Møie som det milde Straaleblik fra dine trofaste Øine. Vi To have nu vandret ved Siden af hinanden fra vor første Ungdoms Dage, vor Sol har overskredet sin Middagshøide, og Skyggerne begynde at blive længere for os, nogle af

dem faldt heelt ind i Hjertet, men aldrig fordunklede de din ømme Kjærlighed. Gode og onde Dage have vi oplevet tilsammen, og ikke ere de sidste mig de mindst dyrebare, thi i dem fik jeg see det ædle Guld, som dit kjærlighedsfulde Hjerte har i Eie. En ung Slægt blomstrer op omkring os, dens Sol er i Opgaaende, medens vor er i Nedgaaende, og dog troer jeg neppe, at jeg vilde bytte med den, selv om Valget stod til mig. Kun dette begjærer jeg, at Du og jeg maa vedblive at vandre sammen, indtil Dagenes Aften kommer med sit Gyldenskær paa en skyfri Himmel, og Nattens Fred stunder til, og vi vandre Haand i Haand ind i Evighedslandet.

Se det var atter en Ouverture, men den er ikke af mig, og heller ikke af Gamle, for den er af Svigerfader. Da han hørte, at jeg vilde udgive en ny Bog, bad han om Forlov til at skrive et Forord, ligesom Gamle i sin Tid til „Nøddebo Præstegaard". Og Svigerfaders Forord passer egentlig ligesaalidt som Gamles; thi det handler om et Par ældre Ægtefolk, medens min Bog skal handle om et Par ganske unge, nemlig om min Hustru og mig selv. For jeg er bleven gift og har faaet en Hustru — ellers kunde jeg jo ikke have en Svigerfader. Vi have nu været gifte i lidt over et halvt Aars Tid, og dette halve Aar synes mig at være saa mærkeligt, at jeg maa skrive en Bog derom. Dog vil jeg dermed ikke sige, at det skulde forekomme Andre ligesaa mærkeligt, thi egentlig har jeg vel ikke oplevet Andet, end hvad de fleste unge Ægtefolk opleve.

Men mig tykkes det at være særdeles mærkeligt, og saa er det gaaet mig, ligesom da jeg havde været i Nøddebo Præstegaard, hvor jeg heller ikke havde oplevet Andet, end hvad alle Mennesker kunne opleve i en Præstegaard — jeg maa skrive en Bog derom. Dog er jeg ingenlunde blind for den Fare, jeg herved udsætter mig for. Thi jeg har oftere lagt Mærke til, at Forfattere, naar de have skrevet en Bog, der har vundet almindeligt Bifald, skynde sig med bagefter at skrive en kjedelig Bog, jeg troer næsten af en Slags utidig Beskedenhed, som om de frygtede for, at Folk skulde fatte altfor høie Tanker om dem. Og her i Danmark kan man neppe gjøre noget Farligere for sit gode Navn og Rygte end at skrive en Bog, som ikke vinder høie Vedkommendes Bifald. Man udsætter sig derved for langt heftigere og grovere Angreb, end om man havde begaaet Vexelfalsk, Kassesvig eller anden Ulovlighed. Alligevel skal Muligheden af denne Fare ikke holde mig tilbage. Thi jeg mener, at ligesom en god Soldat ikke tænker paa Lazareth og Fangenskab, men uforfærdet styrter sig ind i den tætteste Kugleregn, saaledes bør en Forfatter ikke tænke paa Kritiker og Recensioner, men trøstig udgive sin Bog, som om Sligt aldeles ikke vedkom ham. Saaledes vil da ogsaa jeg gjøre.

Kun dette vil jeg bemærke, at min Bog er nærmest skreven for dem, der ligesom jeg leve i Ægteskab, og vel at mærke i lykkeligt Ægteskab; om de er unge eller gamle, gjør ikke Noget, thi jeg troer, at det hører med til Ægteskabets Velsignelse, at det i sig har en evig Ungdomskraft, der varer ved selv udover Guldbryllup og Diamantbryllup. Skulde maaskee en eller anden

Ægtemand faae Lyst til at troe, at det netop er ham og hans Hustru, som her fortælles om — da skal det staae ham frit for, og derfor skal han ikke betale mere for Bogen. Ugifte Personer kunne ogsaa gjerne læse min Bog, naar de have Phantasi og Stemning, men have de ikke det, da maa jeg paa det Alvorligste advare dem mod at anvende deres kostbare Tid paa at læse den, thi det vil for dem være en reen Tidsspilde.

Men reent galt vilde det være, om Nogen vilde tage fat paa min Bog i den Tro, at han i den skulde finde Bidrag til, hvad man kalder det sociale Spørgsmaals Løsning, særlig angaaende Kvindens Stilling i Samfundet. Thi min Phantasi er meget for svag til at kunne skildre det Fremtidsideal, som venter os, naar den unge Kone gaaer paa Universitetet for at holde Forelæsninger over Retsphilosophi, medens Manden sidder hjemme og studerer i Kogebogen eller pusler om den Lille. Sligt maa jeg overlade til dygtigere Penne end min at udmale, jeg vil kun løse den mere beskedne Opgave at fortælle om, hvorledes unge Ægtefolk hidtil have pleiet at leve lykkelig, saalænge Verden har staaet. Muligvis En og Anden af de meget Ivrige vil forarges over den uværdige Underkuelse, hvori min Estrid befinder sig, ja bitterlig harmes over det Trællesind, hvormed hun finder sig deri — men det kan ikke hjælpe, thi baade Estrid og jeg føle os meget lykkelige, og der skeer ingen Forandring i vort Forhold, saalænge vi To faae Lov at raade.

Altsaa — jeg har giftet mig og sat Fod under eget Bord. Dog blev det ikke med den Lysblaaøiede, som jeg en Gang troede, thi efter et halvt Aars Forløb opdagede jeg, at hun var en Feiltagelse som saamange

Andre. Heller ikke forlovede jeg mig paa min Examensdag, som jeg ligeledes antog, af den gode Grund, at jeg aldrig fik taget theologisk Examen. Dog det er vel bedst, at jeg fortæller Alt efter Orden, hvorledes det er gaaet mig, siden jeg tilbragte hin uforglemmelige Julefecie i Nøddebo Præstegaard.

Sommeren derefter tog jeg philosophisk Examen med Udmærkelse i alle tre Fag, hvad der for Propædeutikens Vedkommende høiligen overraskede mig, eftersom jeg næsten ikke forstod et Ord af den.

Nu skulde der tages fat paa Theologien for Alvor, og Gamle blev min Manuductor. Men uagtet jeg læste ganske flittig, vilde det ikke rigtig gaae for mig; Gamle sagde flere Gange til mig, at jeg manglede det theologiske Tilsnit, og det havde han vist Ret i. Dog maa dette ikke forstaaes, som om jeg tvivlede om Christendommen, eller var ligegyldig for den, thi det var visselig langtfra Tilfældet. Tværtimod, det var en af mine største Glæder i de stille Høstmorgener, naar Solen spredte sit klare Skær over de afmeiede Marker og de gulnede Skove, og Sindet blev betaget af en underlig Vemod ved at see al Sommerpragten falme hen — da at sætte mig under et gammelt skyggefuldt Egetræ med Evangeliebogen i Haanden og læse om den evige Kjærlighed, som aldrig ophører. Det greb mig i mit inderste Hjerte, og i enkelte Øieblikke kunde det endog tykkes mig, som om jeg saae ham selv, Menneskesønnen, staae foran mig, see paa mig med sine dybe klare gjennemskuende Øine, fulde af en vidunderlig Kjærlighed, brede sine Hænder velsignende over mig og den ganske Jord, som om han vilde drage hele den stridende og lidende Menneskehed op til sig i

Høiheden, og mit Hjerte fyldtes af en usigelig Salighed, som om jeg allerede var henflyttet i Himmeriges Rige. Men noget ganske Andet var det, naar jeg i Manuductionstimerne skulde gjøre Rede for, hvilke Ord der vare *ἄπαξ λεγόμενα*, og hvilke der vare hebraiserende Talemaader, og hvor Parallelstederne vare at finde, det smagte mig aldeles ikke. Jeg vil slet ikke sige, at dette er unødvendig Kundskab; jeg paaskjønner, at der er lærde Folk, som bryde deres Hoved med Sligt, naar blot jeg maa være fri derfor. Og dog, dette kunde jeg endda have lært, naar det skulde saa være, men der var Noget, som plagede mig langt mere, og det var alle de gale Fortolkninger, som man skulde vide Besked med. Det var Gamles staaende Yndlingsspørgsmaal til mig: „Kan Du saa sige mig, hvor ligger Vanskeligheden i dette Sted?“ — og jeg havde aldrig drømt om, at der laa nogen Vanskelighed der, men Alt syntes mig at gaae som af sig selv. Saa var det, at Gamle kom med alle de urigtige Fortolkninger, som de lærde Tydskere havde fundet paa, og som man nu skulde lære: men kom jeg saa engang med en urigtig Fortolkning af mit eget Fabrik, saa blev der aldrig viist den allerringeste Opmærksomhed.

Medens saaledes den theologiske Interesse var i jævnt Aftagende, var der samtidig en anden Interesse, som var i stadigt Tiltagende. Allerede fra min første Ankomst til Hovedstaden havde dens rige Kunstsamlinger tildraget sig min Opmærksomhed. Først var det vel Nysgjerrighed, som drog mig derhen, men denne gik efterhaanden over til en dybere Interesse, en inderligere Forstaaelse af Kunstens herlige Værker. Jeg gjorde Bekjendtskab med flere unge Kunstnere, i hvis Selskab

jeg befandt mig udmærket, og det hændtes mere end een Gang, at en Time, som skulde være tilbragt i Universitetets ærværdige Haller, gik hen i Malernes og Billedhuggernes muntre Værksteder. Efter min Moder havde jeg arvet lidt Tegnetalent og et godt Blik for Kunsten, dette blev ved den daglige Omgang endydermere øvet og skærpet. Dog følte jeg ikke selv Lyst til at udøve Kunsten, dertil var mit Anlæg langtfra betydeligt nok, men jeg havde min store Glæde af at betragte de Andres Frembringelser, følge dem, efterhaanden som de skrede frem i Leret eller paa Lærredet, og ledsage dem med mine Bemærkninger, som stundom bleve gunstig modtagne, til andre Tider selv bleve underkastede en skarp Kritik, som jeg da ikke undlod at give skyldigt Svar paa. Dette var en Art Manuduction, som behagede mig ulige bedre end den, som blev mig til Deel hos Gamle. Men de herligste Timer tilbragte jeg i Thorvaldsens Museum eller Moltkes og Christiansborgs Malerisamlinger. Jo hyppigere jeg kom der, desto kjærere blev de mig. Hele Timer kunde jeg tilbringe overfor de store Mesteres Arbejder, snart følgende Perspectivets Linier, snart fordybende mig i Farvernes underfulde Spil. En usigelig herlig Skjønhedsverden oplod sig for mine forskende Blikke: jeg saae Alt, hvad jeg kjendte fra Jordelivet, og se det var ganske forandret, som dukket i Ætherens Strømninger, hævet i lysklare Zoner. Ved Siden af det umiddelbare Skjønhedsindtryk, der i enkelte særdeles lykkelige Øieblikke kunde fylde mig med en næsten overjordisk Glæde, havde jeg ogsaa Fornemmelsen af, at det var Menneskeaandens Udvikling, som jeg kunde følge, ikke gjennem Bøger og snirklede Skrifttegn, men gjennem

ædle Former. Det var mig da magtpaaliggende at erholde Kundskab om, naar disse Arbeider vare frembragte, at følge Kunstnerens Udvikling fra hans første Ungdom til hans modne Manddom og atter herfra til hans sene, noget mattede Alderdom. Jeg søgte efter i Kataloger og gamle Skrifter, hørte ogsaa Forelæsninger derover — kortsagt var med Hoved og Hjerte midt i Studiet af Kunsthistorien.

Alt dette var nu saare skjønt; der var kun een Ulæmpe derved, og den var alvorlig nok — det vilde ikke ret bringes i Samklang med Theologien. Forelæsningerne begyndte at forsømmes i en betænkelig Grad, ja min Dristighed gik endog saa vidt, at jeg forgreb mig paa Gamles Manuductionstimer. Han begyndte at mærke Uraad, gav mig et Par skrappe Irettesættelser, og da disse ikke frugtede, holdt han mig engang tilbage efter endt Time, hvori jeg havde røbet en sørgelig Uvidenhed om de tre Jakob'er i det nye Testamente og blandet dem saaledes med hverandre, at tilsidst ikke engang Gamle selv kunde faae Rede paa dem — og nu lod han sin Veltalenheds Torden rulle i fulde tre Kvarteer over mit Hoved og endte omsider med at udmale et saare mørkt Fremtidsbillede, der viste mig som Lem paa Ladegaarden, paa hvilket Sted mere end een theologisk Student efter Gamles Sigende skulde være havnet.

Denne Tordentale forblev ikke uden Virkning paa mig, men rigtignok den omvendte af, hvad Gamle havde meent. Det stod klart for mig, at det gik ikke længer an saaledes at halte til begge Sider: der maatte træffes et afgjørende Valg mellem Theologien og Kunsthistorien.

Jeg valgte den sidste. Rigtignok kunde jeg først have taget theologisk Embedsexamen og bagefter studeret Kunsthistorie, men min Kjærlighed til den sidste var altfor stærk, til at jeg kunde finde mig i at tjene fem lange Aar for Lea, for først saa at vinde min Rachel. Hvad skulde jeg desuden med Embedsexamen, naar jeg ikke vilde være Præst? Det syntes mig at bortkaste fem gode Ungdomsaar for den yderst tvivlsomme Fordeel at have en Examen i Ryggen. Endnu lod jeg derpaa hengaae en fjorten Dages Tid, hvori jeg nøiere overtænkte min Plan, medens jeg til samme Tid læste flittig til Manuductionstimerne for ikke unødig at vække Gamles Vrede. Han havde nemlig et ikke ringe Ord at sige ved Afgjørelsen. For et halvt Aars Tid siden var vor kjære Fader vandret bort fra denne Verden, og Gamle var nu som ældste Søn Familiens Overhoved. Vel udøvede han ikke nogen særdeles Myndighed i denne Stilling; Alt gik ligesom tidligere, men alligevel kunde han i en betydelig Grad hindre min nye Livsplan. Det laa mig derfor meget paa Hjerte at vinde Gamles Samtykke.

En Aftenstund efter The besluttede jeg at vove det afgjørende Slag. Corpus Juris var paa Komedie, hvilket jeg betragtede som saare beleiligt, thi jeg kunde paa Forhaand vide, at jeg vilde have en bestemt Modstander i ham. Rigtignok er Corpus Juris en ivrig Frihedsmand, men saamegen Verdenserfaring havde jeg vundet, at jeg vidste, at de som ere mest rundhaandede med Friheden, naar det gjælder at hævde den mod deres Overmænd, gjerne ere mest knebne med den, naar de skulle skænke den til deres Undermænd.

Gamle havde samme Aften faaet Brev fra Emmy,

og saa pleier han altid at være meget medgjørlig; jeg ansaae derfor Øieblikket for særdeles gunstig til at rykke frem med mit Forlangende. Forat gjøre mig behagelig for Gamle stoppede jeg en Pibe til ham og satte et heelt Bundt Svovlstikker hen foran ham, som jeg fortalte ham, at jeg netop havde kjøbt til hans Aftenpibe.

„Tak skal Du ha'e, Nicolai," sagde Gamle, idet han tændte Piben og stød et Par lange Røgskyer fra sig, hvorpaa der indtraadte en lille Pause.

„Christoffer," begyndte jeg derpaa i en meget spagfærdig og ydmyg Tone, „der er Noget, som jeg i længere Tid har tænkt paa, og som jeg gjerne vilde tale med Dig om."

„Hvad er det?" spurgte Gamle, idet han sænkede Piben og saae venlig hen paa mig.

„Jeg er bange for, at Theologien ikke ret passer for mig", sagde jeg med en mat Stemme, der ligesom skulde betegne, hvor overvældet jeg var af det anstrængende Studium.

„Jeg synes dog, at det er gaaet bedre i den sidste Tid," svarede Gamle. „Naar Du ret tager Dig sammen og arbeider med Flid og Udholdenhed, saa gaaer det nok."

Jeg søgte nu at forklare Gamle, at Theologien ikke tilfredsstillede mig, ja at der endog var Meget i den, som ligefrem kjedede mig. Dette gjorde dog ikke synderligt Indtryk paa ham, thi han meente, at Saadant fandtes vel i ethvert Studium.

Paa den Maade kom jeg altsaa ingen Vegne; jeg maatte gribe Sagen an fra en anden Side. Jeg forestillede Gamle, at jeg intet ret Kald følte til at blive Præst, ja at jeg i saa stærkt bevægede Tider som vore

ikke turde paatage mig et saa ansvarsfuldt Embede. Dette Argument virkede med anderledes Kraft paa Gamle, der er meget samvittighedsfuld. Han tilstod, at han selv havde tænkt herpaa med en vis Bekymring, „men naar Du ikke kan blive Præst, hvad skal Du saa blive, Nicolai?“

Nu vare vi altsaa ved punctum saliens, men jeg var ikke saa taabelig strax at buse ud med, at jeg vilde studere Kunst og Æsthetik, thi jeg kunde da nok tænke, at Gamle vilde med hele sin Oppositions Styrke kaste sig over mig og ganske slaae mig af Marken. Jeg foretrak at lade Gamle vende sin seirrige Dialektik mod sig selv, og naar han havde udmattet sig i en frugtesløs *σκιομαχία* med alle mulige Umuligheder og umulige Muligheder, da først at erklære, hvad jeg egentlig vilde. Saaledes gik det ogsaa. Gamle fortabte sig i en lang Række Betragtninger over Alt det, som jeg ikke egnede mig til — Jurist, Skolelærer, Handelsmand, Læge, Officeer — og efter glimrende at have paaviist, at jeg ikke egnede mig til Noget af alt dette, endte han med at sige: „Ja jeg ved sandelig ikke, hvad Du skal blive til.“

Min Taktik var lykkedes. Som man fanger Zitteraalen ved at lade den udmatte sig i elektriske Slag mod Hestenes Bug, saaledes havde nu ogsaa Gamle udmattet sig i sine dialektiske Udfald mod Alt det, som jeg ikke kunde blive. Han var træt af at sige sig selv imod, og jeg kunde nu ganske rolig fremstille for ham, hvad jeg vilde være. Den væsenlige Hovedindvending var naturligvis den, at Sligt kunde man ikke leve af, hvilken jeg gjendrev med at paavise de forskjellige Hjælpekilder, som stode til min Raadighed, fremdeles, at det kom ikke saameget an paa at have store Indtægter, som paa at have

smaae Udgifter, og endelig, at Hovedsagen for ethvert Menneske var dog at komme til at leve i og for det, som man følte særligt Kald til, og at man iøvrigt fik sætte sin Tillid til Vorherre, arbeide freidig fremad, saa ordnede det sig nok. Det sidste gjorde Udslaget, Gamle holdt endnu et Par smaa Formaningstaler til mig om at vise Flid og Udholdenhed, og endte derpaa med at give sit Samtykke, og glad var jeg.

Men næste Morgen stod der et frygteligt Slag med Corpus Juris. Han kom farende ind til mig endnu paa fastende Hjerte: „Hvad er det, jeg hører, at Du vil ikke længer studere Theologi?“ raabte han til mig.

„Har dine Øren fortalt Dig det, saa har de ikke løiet,“ svarede jeg koldsindig. Thi efterat jeg først havde vundet Gamle, var det mig ligegyldigt, hvad Corpus Juris sagde; han maatte for mig larme og støie, saameget han vilde. Og dette gjorde han da ogsaa. Han talte om æsthetisk Dagdriveri, videnskabelig Morskabslæsning, om at spilde de kostbare Ungdomsaar og saa bagefter falde Familien til Byrde, saa mine Brødre skulde sørge for mit Underhold.

Med de sidste Ord lykkedes det Corpus Juris at bringe mig fuldstændig i Harnisk. Jeg svarede ham, at han kunde være forvisset om, at jeg før vilde æde de haarde Brostene end tage mod en Brødkrumme af hans Haand — at jeg havde et varmt Hjerte for alt Skjønt og Herligt, og var ikke som andre visne Pergamentsdukker, der kun tænke paa at skrabe Penge sammen, og hvormange Dalere de kunne sætte i Telegraph-Aktier. Dette sidste var en Stikpille til Corpus Juris, som for et Par Dage siden havde anvendt 120 Daler hertil.

Han blev da heller ikke blidere derved, og efterat endnu adskillige skarpe Ord vare faldne paa begge Sider, endte Sammenstødet med, at Hver gik til Sit og smak Døren i efter sig, saa Vinduerne klirrede.

Jeg har ingensinde været saa opbragt paa Corpus Juris, ikke engang i hine mærkelige Dage i Nøddebo Præstegaard. At jeg skulde falde mine Brødre til Byrde og underholdes af dem! Jo Corpus Juris kunde være vis paa, at før skulde jeg arbeide, saa Blodet sprang ud af Neglene, før Sligt skulde blive Tilfældet.

Heldigt er det imidlertid, at om Corpus Juris' og min Vrede er hurtig til at koge op, saa er den ogsaa hurtig til at lægge sig. Formodentlig maa Gamle have talt Corpus Juris til Rette, for endnu samme Eftermiddag spurgte han, om vi skulde spadsere en Tour sammen — det sædvanlige Tegn paa Udsoning mellem os. Om Kunsthistorien blev der rigtignok ikke talt hverken den eller de følgende Dage. Men nogle Uger efter overraskede Corpus Juris mig paa min Fødselsdag ved at forære mig et stort fransk Værk over Kathedralkirkerne i Frankrig, forsynet med kostbare Kobberstik. Og fra den Dag af viste han varm Deeltagelse for mine Studier, fulgte ofte med mig i Musæerne, og da han besidder baade Smag og Kunstsands, havde vi megen Glæde af at udvexle vore Ideer med hinanden.

Een Betingelse havde Gamle stillet, og det var, at jeg i al Fald for det første maatte opgive al Tanke om at forlove mig. „Musen er skinsyg," sagde han, „og Kunsten fordrer Offere af sine Dyrkere. Er dit Studium ikke blot underholdende Dilettanteri, men en alvorlig Livssag, da bør Du heller ikke undslaae dig for

at bringe disse Offere. I modsat Fald splitter Du dine Kræfter, Næringssorg fortærer Dig, og Du gaaer en ulykkelig Fremtid i Møde." Jeg indvilligede gjerne heri; jeg var træt af de idelige Forelskelser, som aldrig førte til Noget. Efter Nytaarsbesøget i Nøddebo Præstegaard havde jeg i Vinterens Løb havt endnu to eller tre Forelskelser, der som alle de andre vare blevne til bare Luft. Jeg begyndte at tænke, at det maaske var min Lod altid at blive forelsket, men aldrig forlovet, og jeg antog, at den bedste Kur mod alle disse Hjerteuroer vilde være engang for alle at give Afkald paa al lykkelig Elskov.

Saa gik der fire Aar, og der gik fem Aar. Jeg stod ikke ledig paa Torvet i den Tid, men drev mine Studier med største Iver. I vore Musæer var jeg vel bevandret, der var ikke et Maleri, ikke en gammel Marmorstump, uden at jeg jo kjendte det og skulde vide at giøre Rede derfor. Ogsaa en lille Udenlandsreise havde jeg faaet gjort, opholdt mig et Par Uger i Dresden og München og beseet de derværende rige Kunstsamlinger. Hjemkommen derfra tog jeg Magisterconferentsen i Æsthetik og Kunsthistorie, og dermed havde jeg da taget det første sikkre Standpunkt i Livet, jeg var ikke længer slet og ret Student, men skrev med store Bogstaver paa Pladen udenpaa min Dør: Candidatus Magisterii — det syntes mig ordentlig, at der var Klang i den Titel.

Omtrent ved den Tid var det, at begge mine Brødre holdt Bryllup: Gamle drog med Emmy over til en beskeden vesterjydsk Præstegaard; Corpus Juris, der var avanceret til Contorchef, blev i Kjøbenhavn; han og Andrea Margrethe fæstede Bo i en nydelig lille Villa

paa Kastanieveien. Jeg blev nu alene tilbage i vor gamle Leilighed paa Hjørnet af Vestergade og Vestervold med Udsigt til Møllen ligeoverfor og havde alle tre Værelser til min udelukkende Raadighed. Saa kunde jeg flytte rundt saameget jeg vilde med alle Møblerne uden at høre Indsigelser af Corpus Juris; jeg kunde synge ligesaa høit jeg vilde uden at blive kaldt til Orden af Gamles alvorsfulde „Stille, Nicolai!“ I Begyndelsen fandt jeg stort Behag i at tilfredsstille disse mine Yndlingsglæder aldeles uhindret: jeg lavede Sovekammer i Spisestuen og Spisestue i Studerestuen, jeg trak rundt med Sophaen og Bordene, indtil der omsider kom Bud op fra Underboen med Forespørgsel, om Candidaten ikke snart var færdig med sin Flytning — og jeg sang saa høit op imod den blaae Himmel, at jeg næsten troer, at det kunde høres heelt over paa Volden. Dog denne friske Sindsstemning varede ikke ret længe, thi snart begyndte Ensomheden at trykke mig. Jeg savnede ligemeget Gamles venlige „Godmorgen“, naar jeg kom op om Morgenen, og Corpus Juris' velmeente Skænd, naar jeg kom hjem om Middagen. Det var mig saa forunderlig tomt, at Ingen mere knurrede over mig og sagde: „hvorfor har Du nu gjort det, Nicolai?“ — eller: „kommer Du nu igjen for seent, vi har ventet tre Kvarteer paa Dig“ — hvorefter der gjerne fulgte en lille velgjørende Støvregn af Formaninger til herefter at vise større Paapassenhed. Nu saae jeg paa de fire Vægge: de sagde aldrig et Ord til mig; jeg kom aldrig mere for seent, thi der var Ingen, som ventede paa mig. Vel kunde jeg gaae hen paa Kastanieveien til Corpus Juris og vælte en Kaffekop eller, hvad der var endnu værre, rive det nyeste Dagblad itu, men

Corpus Juris skændte ikke mere som i gamle Dage, han behandlede mig som sin Gjæst og sagde blot til mig: „det gjør ikke Noget — bryd Dig aldrig derom“, men med en vis fremmed Høflighed, som betog mig al Lyst til for Fremtiden at begaae slige Excesser.

Og naar saa Aftenskumringen kom, og Solen gik ned bag de drivende Skyer og lagde sit skinnende Guld over Voldens Træer, og jeg stod i Vinduet og saae derpaa — da kunde jeg stundom blive ret vemodig i Hu. „Se nu sidder Gamle hos Emmy i sin Præstegaard“, tænkte jeg da, „og Corpus Juris sidder og passiarer med Andrea Margrethe, men Du, Nicolai, staaer her ganske alene som en Pebersvend, som en umage Handske.“ Underlige Drømmebilleder stege da op for min Tanke, en heel Hærskare af friske, leende Pigeansigter, og jeg trommede paa Ruden, men jeg sang ikke mere:

„Hive langsomt fra Land, hive langsomt fra Land,
De bergenske Møer snart vi møde kan —

thi ak, jeg vidste det jo kun altfor vel, at jeg skulde aldrig mere møde enten de bergenske eller nogensomhelst andre Møer. Jeg trommede paa Ruden og nynnede dertil

„Verden er lys, og Pigen er saa smuk,
Men vi Døren stænge,
Skjøndt med et Suk“ *).

Og jeg sukkede dybt; det er tungt at vide sig bestemt til at være umage Handske, naar man kun er 24 Aar gammel!

---

*) C. Hostrup.

Men atter tog jeg mig sammen og sagde til mig selv: „Nicolai, vær en Mand! Vi leve i en materialistisk, nydelsessyg Tid, da Hver kun tænker paa, hvad der kan være ham til Behag og skaffe ham størst mulig Livsnydelse. Godt er det da, om der findes unge Mænd, som ere sig Pligtens tunge Ansvar bevidst, og som kunne og ville vise den tankeløse Verden, at de ere beredte til for Ideens Skyld at offre det Kostbareste og Dyreste, som Livet har i Eie.“ Og med sikker Bestemthed fik jeg Lampen tændt, trak Kunsthistorien frem og gav mig til mit Studium med den stolte Bevidsthed: „her sidder en Mand, som har Mod til at offre Livets bedste Klenodie for Ideens Skyld.“

Men underligt gaaer det rigtignok til i denne Verden. Jeg havde meent, at det var Kunsthistorien, hvem Offeret skulde bringes, og som skulde føre mig ind i den ugifte Stands trygge, men glædeløse Indhegning, og saa var det netop Kunsthistorien, som skænkede mig min Hustru og blev den gode Genius, som førte mig ind i Ægteskabets lykkelige Havn.

— Paa mine Vandringer i Musæerne havde jeg bemærket en eiendommelig Skikkelse, der tildrog sig min Opmærksomhed. Det var en Mand af Middelstørrelse, hans Ansigt var aabent og klogt, men temmelig furet af Rynker, Øinene vare store og af en livlig blaa Farve, dertil en kroget Ørnenæse og et tykt graasprængt Skæg — Alt dette gav ham et for mig tiltalende Udtryk af Godhed og Kraft. Dette forøgedes endmere ved hans noget phantastiske Dragt, af hvilken jeg især havde lagt Mærke til en sort Fløiels Jakke, en broget Silkevest og en lavpullet bredskygget Hat, der kastede stærke Skygger

ned over Kinder og Øine. Jeg kunde ikke være i Tvivl om, at Manden maatte være Kunstner, hvad yderligere blev bestyrket ved, at jeg oftere havde seet ham i lang Tid fordybe sig i Betragtningen af et eller andet Maleri; et Par Gange traf jeg ham endog med et Blad Papir foran sig, løselig skizzerende Et eller Andet. Jeg følte stor Lyst til at gjøre hans Bekjendtskab, havde et Par Gange nærmet mig ham forat begynde en Samtale, men om det nu var tilfældigt eller forsætligt, saa havde han netop i samme Øieblik vendt sig om og var gaaet sin Vei, saa hidtil var det ikke blevet til Noget.

En Dag stod jeg i Moltkes lille, ypperlige Malerisamling foran det bekjendte Munkehoved af Rubens. Mangfoldige Gange tidligere havde jeg betragtet det, men hver Gang jeg igjen saae det, tyktes det mig, at jeg opdagede nye Herligheder deri. Det cyniske Udtryk og hele Naturdrøiheden fandt jeg aldeles mesterlig fremstillet.

Paa een Gang fornam jeg en Haand paa min Skulder og hørte en klar Stemme sige til mig: „Ja se paa det, se rigtig paa det — det kan De lære Noget af!“

Det var Manden med Fløiels Jakken og den bredskyggede Hat: han saae slet ikke paa mig, men paa Rubens' Maleri, idet hans blaae Øine lyste af Begeistring.

„Det er Kunst, ægte uforfalsket Kunst, grebet lige ud af Moder Natur selv,“ vedblev han med Fyrighed; „dengang var der Folk, som kunde male, nu har de reent glemt Kunsten, eller rettere sagt, hertillands har man aldrig kjendt den.“

„Nu nu,“ svarede jeg lidt stødt, „fordi vi ikke kunne male som Rubens, kunne vi alligevel fremvise dygtige Malerier.“

„Ja hvad kalder De Malerier?" brød han løs. „Et Landskab med de evindelige Bøgetræer — et Søstykke med Skibe — eller et Par pæne Figurer paa et Genrebilled! Bah! Men at male Christus og hans Apostle, saa man uvilkaarlig folder Hænderne og faaer Taarer i Øinene — at male Guder og Helte i store herlige Former med Farver, der luer og brænder ind i Sjælen, saa man troer sig henrevet i en forklaret Skjønhedsverden — Guds Død! det kalder jeg at male, men hvem af vore Spækhøkere har nogen Anelse om Sligt?"

Min Nationalfølelse blev krænket ved denne haanlige Afvisning af al dansk Kunst, og jeg svarede med lidt Bitterhed: „De behøver ja kun at gaae ind i Stuen ved Siden af, og De skal der finde et Portræt af vor danske Maler Juel, som ikke er tabt bag af en Vogn."

„Det Mælkevandsfjæs? tør De nævne det, naar De staaer overfor dette Billede af Rubens? — Sirup og Honning giver Juel til Slikkeri for Smaabørn, men Rubens skjænker os Kunstens uforfalskede Vin, som Mænd skulle drikke den."

„Kom nu ind med og se paa det", sagde jeg, idet jeg trak ham halvt modstræbende ind foran Juels Portræt. „Se nu ret paa det, det er dog ikke saa ueffent."

„Saamænd, det er ikke saa trekantet endda", svarede han mildere.

„Siger De endnu, at det er Sirup og Honning?"

„Det var maaskee lidt vel stærke Ord, men det taaler ikke at sees sammen med Rubens -- nei det gjør minsæl ikke! — Og Juel er død for over 70 Aar siden, men hvor finder De nu en Maler, der kan male et Portræt som dette?"

„Det kunde dog være. Husker De f. Ex. Billedet af den gamle Kone, som hænger oppe paa Christiansborg Slot i den nyere danske Skole, tæt ved Døren i den lille Stue?“

„Tal ikke om det, det er det rene Vand — det er det rene Vand, siger jeg Dem.“

„Det bliver for langt at gaae op paa Christiansborg Slot nu — og desuden er Samlingen nok lukket. Men om vi gik derop, saa vilde det sagtens gaae med det Portræt, som her med Juels, at De fandt det ikke saa ilde endda.“

„Jeg bliver ved, hvad jeg har sagt, at som Rubens kan Ingen af dem male. Se nu her,“ og vi gik atter ind foran Munken, „seer De Trækkene her omkring Munden, se det uragede Skjæg (for en Barbeer maae Tænderne ordentlig løbe i Vand efter at tage det af), se den fyrige Livskraft, der spiller i Øiet — Sligt kan ingen af vore Malere gjøre.“

„Den danske Kunst er endnu i sin Vorden,“ svarede jeg, „vi bestræbe os for et grundigt Naturstudium.“

„Og saa bilder vi os strax ind, at vi er Hollændere, ikke sandt? Og fordi vi har hørt, at Gerhard Dow brugte tre Dage til at male et Kosteskaft, saa mener vi strax, at naar vi maler tre Uger paa en Kampesten, saa blive vi meget mere end Gerhard Dow.“

„Man skal agte Naturstudiet —,“ begyndte jeg, men blev afbrudt.

„Ja hvad kalder De Natur? Har jeg til Høire et deiligt Skovparti med høie Bøgetræer, Udsigt over Sundet, i Baggrunden Hveen og den svenske Kyst — og til Venstre en Kartoffelmark, saa sætter vi os ned

og maler Kartoffelmarken, for det er Natur, sige vi, det Andet —"

„Ligger over vore Kræfter," faldt jeg ham i Talen, thi nu var Touren til mig at afbryde.

„Og saa bliver der sunget Hallelujah i Aviserne over Kartoffelmarken, og der skrives om saftig Farve, bred Pensel, og hvad alle de andre Kunstudtryk hedde, hvormed Bladskriverne smøre Publicum om Munden — jo de skulde rigtignok smøres, de Karle; skjøndt Publicum er ikke bedre værd, der saaledes lader sig trække ved Næsen."

Da jeg nu ikke ganske kunde frikjende mig for at høre med til disse „Karle", eftersom jeg en eller to Gange havde søgt at lede Publicums vildfarende Smag paa rette Vei ved en oplysende Kunstkritik, tillod jeg mig i al Beskedenhed at bemærke, at det gik ikke an at skære Alle over een Kam, eftersom der dog var betydelig Forskjel mellem disse veiledende Kunstkritiker.

„Ja vel er der Forskjel", var Svaret, „eftersom Nogle ere værre end Andre; de værste Skraalere ere de, som idelig raabe paa nordisk Kunst; jeg vilde ønske, at de engang alle tilhobe maatte blive hængte i en nordisk Galge."

Nu var jeg netop en af Forfægterne for nordisk Kunst og ansaae mig derfor beføiet til at nedlægge en kraftig Indsigelse mod slige pia desideria.

„Ja hvad er da nordisk Kunst?" udbrød min Modpart ivrig. „Det er Alt, hvad der er kjedeligt, aandløst, livløst. Maler En en Kvindeskikkelse med et Par torskedumme Øine, en Ryg som et Kosteskaft og et Par Arme som en Gliedermand, og skriver han saa underneden:

Gudinden Freia — saa hedder det strax: nei hvor det er deiligt, det er ægte nordisk! En Anden kommer med et Landskab, hvori Alt er malet Graat i Graat, tungt som Bly og seigt som Gummi Elasticum, strax udbryder den beundrende Clique: hvilken Dybde, det er ægte nordisk! Kortsagt Alt hvad der er uden Farve, uden Liv, uden Glands, uden Phantasi — det er nordisk Kunst!"

„Nu skjønner jeg, at De er Maler, siden De udtaler dem saa ubilligt om Deres Kunstbrødre", sagde jeg.

„Maler?" svarede han og slog Øinene ned, taug lidt stille og fortsatte derpaa i en sagtere Tone: „Nu ja, har alle de andre Smørere Lov til at kalde sig for Malere, saa har jeg vel ogsaa. Men naar jeg befinder mig i sligt Selskab som her og seer paa denne Munk af Rubens eller den gamle Kvinde der af Rembrandt, saa — ja saa kan jeg desværre ikke sige som Correggio: anch' io son' pittore, men jeg maa i al Ydmyghed bekjende: io' son' en stor Fusker!"

Her blev vor Samtale afbrudt af Opsynsmanden, der kom for at underrette os om, at nu blev Samlingen lukket, og vi maatte forføie os bort. Vi fulgtes ned ad Trapperne; i Porten skiltes vi ad og gik hver til sin Side af Bredgade.

———

II.

Trods den Ensidighed, hvormed Maleren havde udtalt sine Anskuelser, og trods den store Meningsforskjel, der var mellem os, kunde jeg dog godt lide ham. Han talte med en saadan Varme og Begeistring om den ægte Kunst, hans blaae Øine saae dertil saa gode og venlige ud trods den Bisterhed, hvormed han talte om nordisk Kunst, at jeg ikke kunde Andet end holde af ham. Men havde jeg vidst, at det var Svigerfader, hvis Bekjendtskab jeg nu havde gjort, ja da havde jeg holdt endnu mere af ham — men det kunde jeg jo ikke vide dengang, da jeg ingen Anelse havde om, at Maleren var gift og havde voxne Døtre.

Denne interessante Opdagelse gjorde jeg først et Par Uger senere. Jeg spadserede en Eftermiddag i det tidlige Foraar langs Søerne ad de saakaldte Kjærlig=

hedsstier, som de hed i mere poetiske Tider, nu har de nok faaet det temmelig kjedelige Navn Nørre- og Øster-Søgade. Solen var lige gaaet ned, men havde efterladt et rødt Gjenskær paa Himlen, der atter speilede sig i Søens klare Vande. Det var et vidunderligt deiligt Farvespil, og jeg var saa optaget deraf, at jeg ikke saae mig for, men løb lige bus paa en Mand.

„Halløi, halløi, gode Herre! Ja kan De ikke see mig, saa maa De virkelig tage et Par Glarøine paa — men hvad, det er jo min unge Ven oppe fra Moltkes Malerisamling. Hvor staaer det til?"

Jeg takkede og bad om Undskyldning.

„Alt forladt! Men hvad var det, De gik og kigede Stjerner efter, saa at de ikke kunde see, hvad der rører sig paa Jorden?"

„Den deilige Solnedgang! vend Dem engang om og se det svømmende Hav af Guld!"

Maleren vendte sig om. „Ja Han deroppe, Han forstaaer at male! Kunde man see sit Snit og dyppe sin Pensel i hans Farvepotte, saa kunde man stikke baade Tizian og Rembrandt ud! Naa, hvem veed, kanskee vi faaer Lov dertil, naar vi først har faaet al Daarligheden kogt ud af os i den sorte Gryde. — Med Forlov, De er vel næstendels selv Maler, siden De har saa travlt med Malerier og Farvespil og Solnedgang?"

Jeg svarede, at jeg vel ikke var Maler, men studerede Malerkunst og overhovedet Kunst og Kunsthistorie.

„Hu ha!" raabte Maleren og sprang et Par Skridt tilbage, „De er da vel ikke et af disse tobenede Uhyrer, som skriver Kritiker i Aviserne? Tænkte jeg det ikke

nok, da De forleden prædikede saa drabelig om den nordiske Kunst!"

Jeg beroligede ham med den Forsikkring, at det var kun ganske undtagelsesvis, at jeg havde gjort et saadant Forsøg, men at jeg iøvrigt drev mine Studier i Stilhed for mig selv, til jeg engang havde opnaaet større Modenhed.

„Jeg vil troe Dem paa Deres ærlige Ansigt," svarede han med et lunt Smil. Derpaa tog han mig under Armen og sagde til mig: „Kom nu og følg mig et Stykke henad Veien, saa kan vi fortsætte vor Samtale fra sidst."

Jeg fulgte ham, og vi vandrede langs Søens Bred, men jeg var snart saa dybt inde i en Disput om det Nationales Betydning for Kunsten, at jeg derover glemte baade Solnedgangen og Bølgernes sagte Rislen og al den øvrige Naturherlighed. Jeg fremsatte mine Theorier i snorlige velordnede Rækker, som kunde det være Katheder-foredrag; Maleren indlod sig ikke paa en egentlig Gjendrivelse, men gjorde svære Indhug i dem med sine bidende ironiske Bemærkninger, og hvor ivrigt jeg end søgte at bekæmpe ham, kunde jeg ikke dølge for mig selv, at han var mig betydelig overlegen ikke alene i Erfaring, eftersom han havde opholdt sig flere Aar i Tydskland og Italien, men ogsaa i kunstnerisk Blik. Mine Theorier hvilede for det Meste paa et flittigt Bogstudium, hans Bemærkninger paa et godt Naturstudium.

I Samtalens Hede mærkede jeg ikke, at vi vare gaaede omkring Søen og komne om paa den anden Side, hvor den lange Husrække danner en fortløbende Gade ned til Nørrebro. Ved et af Husene her standsede

Maleren og sagde: „Ja her boer jeg, men følg med op og drik en Kop The, ifald vi kan finde nogen. De maa rigtignok belave Dem paa mange Trapper, eftersom jeg boer paa fjerde Sal; men for en Mand, der som De pleier at have sin Gang paa Christiansborg Malerisamling, kan Sligt vel kun være en Smaating."

Vi gik op ad de mange Trapper, endnu stadig disputerende, indtil vi standsede foran Døren til hans Værelser. Jeg ventede at træde ind i en sædvanlig Kunstnerbo, som jeg kjender adskillige af, temmelig uordentlige og uryddelige, overstrøede med Skizzer og Tegninger, men blev ikke lidet overrasket, da vi gjennem en lille Forstue traadte ind i en venlig hyggelig Dagligstue, hvor Bohavet vel var tarveligt, men Alt indrettet med Smag og en fin Skjønhedssands. Ved den ene Væg stod et gammelt Fortepiano, over hvilket hang en Guitar, til den anden Side stod et rundt Bord, hvorpaa en Skaal med friske Foraarsblomster, bagved dette et Par Stole og en Sopha. Væggene vare prydede med et Par store Oliemalerier, desforuden en Mængde Skizzer af italienske Landskaber, Ruiner fra Rom, ogsaa nogle Studier af Hoveder, og endelig en Deel Blomsterstykker, udførte med Vandfarve. En mægtig Epheu, der var anbragt i en Krog af Værelset, strakte sine lange Grene med de dunkelgrønne Blade langs hen ad Væggen, og de vare her snoede som en Slags naturlig Ramme om Billederne. I Vinduet stod en blomstrende Maanedsrose samt en Levkøi og nogle Resedaer, der spredte en yndefuld Vellugt over hele Stuen.

„De boer smukt her", sagde jeg, idet jeg tog Plads

ved Vinduet og betragtede den udstrakte Udsigt over Søens blanke Flade.

„Aa ja, ganske vakkert“, svarede Maleren, „og Mo'er forstaaer jo nok saa pænt at pynte op om mig.“

„Saa Deres gamle Moder lever hos Dem?“

„Gamle Mo'er! Naa det skulde Mo'er høre, at De kalder hende gammel! Hun er da ogsaa lige fyldt 19 Aar, saa det er da heller ingen særdeles høi Alder.“

„Naa, saa det er altsaa Deres Stedmoder?“

„Nei det er saamænd min egen Hustru og ingen Anden; har De aldrig før hørt, at en Mand kalder sin Kone for Mo'er?“

„Deres Kone,“ udbrød jeg i høieste Grad forbauset, „er De gift?“

„Naar jeg har en Kone, er jeg naturligvis gift! jeg er en ordentlig Mand, der lever i et christeligt Ægteskab — hvad troer De ellers om mig?“

„Men De er jo Maler, De er Kunstner“, indvendte jeg, thi i mine Tanker vare ugift Stand, Offer af Livets dyrebareste Klenodie for Ideens Skyld og Kunstnerliv saa uadskillelig sammenknyttede, at det intet Øieblik kunde falde mig ind, at Maleren kunde være gift.

„Kan da Malere og Kunstnere ikke være gifte? Hør min unge Ven, hvordan er det fat med Dem? De er da vel ikke bleven svimmel ved at gaae op ad de mange Trapper, saa Hovedet løber en Smule rundt paa Dem?“

Jeg begyndte atter at komme til mig selv efter den første Overraskelse. Det var ikke nogen Flyvegrille hos mig, men Frugten af Aaringers modne Overveielse; der syntes mig at være en egen Skjønhed i den Tanke, at

man af Kjærlighed til Kunsten bragte den et stort og betydningsfuldt Offer, ja at man først saaledes kunde være forvisset om, at man i Sandhed bar en uegennyttig Kjærlighed til den, hvorpaa jeg da betragtede mig selv som et lysende Exempel. Jeg følte mig derfor krænket ved Malerens letsindige Yttring, at Malere og Kunstnere skulde kunne gifte sig ligesom andre Hverdagsmennesker, der kun leve for Døgnets smaalige Gjerning. Med Iver forsvarede jeg min Yndlingssætning, at Kunstnere og Kunstelskere, om de ikke ere meget rige, bør bevise deres Kjærlighed til Kunsten ved at forsage Kjærlighed til Kvinden. Jo længere jeg talte, desto varmere blev jeg; af den Taushed, hvormed Maleren lyttede til mig, sluttede jeg, at mine Ord gjorde stærkt Indtryk paa ham, ja at han maaskee begyndte at angre, at han ubesindig havde indladt sig i Ægteskab — da han pludselig afbrød mig med en høi Skoggerlatter.

„Hvad skal det sige? vil De fornærme mig?“ spurgte jeg, idet Blodet steg mig til Hovedet.

„Paa ingen Maade, men — ha! ha! ha! — men dette er endnu morsommere end det om den nordiske Kunst! Ha! ha! ha! At De ikke bliver Redaktør eller Rigsdagsmand med sligt Anlæg til Phraser og skjønne Talemaader —“

„Hvad behager? Troer De ikke, at jeg mener, hvad jeg siger? Det er mit ramme Alvor, forsikrer jeg Dem, og jeg haaber, at mit Liv skal afgive et skjønt Bevis derpaa.“

„Og jeg haaber, at De endnu har levet den mindste Deel af Deres Liv, saa De kan komme til bedre Erkjendelse. Men hvor er De kommen til alt det Gali-

mathias? har De selv fundet paa det, eller har De ikke snarere læst det hos en eller anden forrykt Tydsker?"

„Jeg har tænkt meget og alvorligt over den Ting", svarede jeg med Værdighed.

„Det gjør Dem al Ære, og jeg beder Dem undskylde, at jeg lo deraf, men det kom mig saa uventet af Deres Mund. Havde De været paa den anden Side af de 40, saa kunde jeg forstaae det, thi saa begynder man at tilfredsstille sig med den Slags Theorier til en kummerlig Trøst for et forspildt Liv — men i Deres Alder, naar man seer Verden aaben for sig og forresten har en ganske kjøn Skabelon, saa er det altfor tidligt at lave sig til at være Pebersvend. — Men lad os nu først drikke The, saa kan vi bagefter drøfte den Sag nærmere, thi den trænger til en omhyggelig Overveielse."

Han reiste sig, dækkede en Dug over Bordet, tog Tallerkener og andet Tilbehør frem.

„Vi faae selv hjælpe os," sagde han, idet han syslede omkring Bordet, „for Mo'er og Pigebørnene ere paa Landet idag og komme først hjem imorgen."

„Saa De har ogsaa Døttre?"

„Fire velsignede Piger, som jeg takker Gud for hver Dag."

„Og Sønner?"

„Nei", svarede Maleren med haard Stemme og gik med det Samme ud af Døren.

Jeg blev siddende i mine egne Betragtninger. „Stakkels Mand!" tænkte jeg, „Hustru, fire Døtre og ingen Sønner! Du har rigtignok skaffet Dig et godt Læs at trækkes med! Og Døtrene blive naturligvis ugifte deres hele Liv, thi jeg gad da nok seet den Mand

i vor nydelsessyge Tid, der vilde have Mod til at tage en Svigermoder og tre Svigerinder med paa Kjøbet — bevares, hvilken Familie at sørge for! Nei Nicolai, vær Du glad, at Du holder Dig fri og frank til Kunstens og Musernes Dyrkelse!"

Den lyse Halvmaane stod i sin fine Seglform over de dunkle Trægrupper hinsides Søens blanke Flade, over hvilke den stille Aftendæmring sænkede sig. Jeg havde dog ikke Syn for denne Skjønhed, thi jeg syslede ivrig med mine Tanker over Kunst og Cølibat og befæstede mine Argumenter paa det Stærkeste for at slaae alle Malerens Indvendinger til Jorden. Jeg var saa vis paa min Seir, at jeg blot ønskede, at Aftensmaden var vel fortæret, for at jeg ret levende kunde overtyde min Modstander om, hvor uforenelig Kunstnerlivet er med Familielivets stille Glæder.

Imidlertid var min Vært bleven færdig med sine Tilberedelser, og vi satte os tilbords.

„Undskyld Anretningens Tarvelighed", sagde Maleren:

„Kartofler for mange og Kjød for lidt,
Jeg ønsker Jer, Mester, en god Appetit —"

som det hedder i det gamle Eventyr. — Jeg gad ellers vidst, hvor Morbro'er tosser om, han skulde jo nu komme hjem og faae Aftensmad."

„Hvem er Morbro'er?"

„Det er en Broder til min Hustru, et Slags forulykket Geni."

„Maa De nu tage Dem af ham?"

„Naturligvis, hvem skulde ellers gjøre det? Min Hustru har ingen anden Familie end denne Broder og

saa en Fætter, som er Skomager i Korsør og har ondt nok med at bjerge sig selv."

„Hustru! fire uforsørgede Døtre! ingen Sønner og Morbro'er!" gjentog jeg for mig selv, „naa Du har sandelig faaet nok at slæbe paa gjennem Livet!"

„Morbro'er var Student med bedste Charakteer", vedblev Maleren, idet han med det samme lagde Ost paa et Stykke Smørrebrød med geometrisk Nøiagtighed, saa at slet Intet stak udenfor. „Der var store Forventninger om ham formedelst hans rige Begavelse, som det den Gang hed, men det synes, at Morbro'er har været altfor rigt begavet til vor lille Jord. Han kunde blive Digter, Maler, Philosoph, Kjøbmand og Fabrikant — og Enden derpaa blev, at han slet ikke blev Noget af det, thi de mange Muligheder hindrede stedse, at nogen af dem kunde blive til Virkelighed. Sin Ungdom drev han hen, men det blev stedse ringere med ham; hans gode Evner (ifald han overhovedet nogensinde har havt dem, og de ikke ere et blot Familiesagn) laae unyttede hen, og Manden med de mange Muligheder maatte tilsidst nøies med en lille Skriverbestilling — det var Alt, hvad den karrige Virkelighed havde at byde ham. En god Sjæl er han forresten; kun engang imellem plager han os med at holde en Prædiken over denne Verdens Jammerlighed, i hvilken alt Godt og Ædelt maa gaae til Grunde, men det er heldigvis sjældent, at det Humør kommer over ham."

Da vi nu havde endt vort Maaltid, tog jeg atter Plads ved Vinduet og saae ud paa Maanen og Søen, medens Maleren dækkede af Bordet. „Jeg maa sætte

Alt pænt til Side", sagde han, „for ellers faaer jeg paa Pukkelen af Mo'er, naar hun kommer hjem imorgen."

„Han staaer vel ovenikjøbet under Tøflen af Konen og de fire Døtre!" — tænkte jeg, „o Du Ægteskabets uselige Trældom!"

„Men hvad er det?" udbrød Maleren, idet han stillede Tingene ind i det lille Hjørneskab, „troer jeg ikke, at Mo'er har gjemt en Flaske Sherry her! Jo sandelig har hun saa! Saa kan vi jo endog faae os en Toddy — at sige, hvis der er nok", vedblev han, idet han holdt Flasken op mod Lyset forat see, hvormeget der var tilbage. „Ja der er jo ikke meget, men jeg troer nok, vi kan knibe to Toddyer, naar vi økonomisere lidt med den."

Toddyen blev lavet — der var akkurat nok til to Glas, og vi toge nu begge Plads i Sophaen med Glassene foran os.

„Det var altsaa om Ægteskabet og Kunsten, vi skulde tale", begyndte Maleren. „Ja jeg besidder nu rigtignok ikke en saadan glimrende Svada som De; De faaer derfor tage til Takke med, hvad jeg har at bemærke i mit Hjertes Enfoldighed, for jeg har ligesom De tænkt meget over den Ting, men er rigtignok kommen til det modsatte Resultat. — Sig mig nu allerførst, hvorfor troer De, at Gud har sat os i denne Verden?"

Dette simple Kathechismusspørgsmaal bragte mine philosophiske Theorier i Uorden, jeg gav derfor et omgaaende Svar.

„Lad os kort og godt sige: for at elske", sagde Maleren. „Det Høieste, vi kunne elske, er Gud; det Næsthøieste er Menneskene, som ere skabte i hans Billed.

Eller kjender De Noget i denne Verden, som er høiere end Menneskene?"

„Det gjør jeg rigtignok", svarede jeg med Stolthed, „det er Ideerne. Det er dem, der lyse for os, dem, der — —"

„Nei stop nu", afbrød Maleren, „husk, at nu er Ordet til mig, som det før var til Dem. Jeg veed nok, at Philosopherne sige, at Ideerne ere mere end Menneskene, men derfor turde det ligefuldt være Løgn. Jeg holder nu paa, at den allerringeste Menneskesjæl er mere værd end den allerstørste Idee."

„Det var stærkt sagt!"

„Men ogsaa sandt. Thi hvad har meest Bestand, Ideerne eller Menneskene?"

„Det har Ideerne", svarede jeg bestemt, „de lyse fra det ene Aartusind til det andet som de evige Stjerner, medens Menneskene, de stakkels Døgnfluer, omskiftes som Bladene paa Træerne."

„Jeg tænker nu lige omvendt", svarede Maleren, „Det er Menneskene, som bestaae, og Ideerne, som forgaae."

„Hvad behager?" udbrød jeg overrasket.

„De nægter da vel ikke Sjælens Udødelighed?"

„Paa ingen Maade."

„Altsaa bestaae Menneskene, derimod forgaae Ideerne, thi de omskifte idelig. De Ideer, for hvilke det attende Aarhundrede sværmede, betragte vi med en vis Overlegenhed, og der kan ikke være Spørgsmaal om, at det tyvende Aarhundred med samme Overlegenhed vil see ned paa mange af de Ideer, der bæres frem som Bannermærke under høie Jubelraab. Ja jeg gaaer

saavidt at paastaae, at Ideerne ingen Bestand have i og for sig, men kun bestaae, forsaavidt de tænkes af en personlig Bevidsthed. Eller troer De, at Kunst, Videnskab, Stat, Ægteskab vilde være til, naar der ingen Personligheder vare til, som kunde tænke dem og udføre dem i Tilværelsen?"

Jeg taug, thi jeg vidste ikke ret, hvad jeg skulde svare hertil.

„Altsaa ere Menneskene større end Ideerne", sluttede Maleren.

„Og ere vi da ikke pligtige at offre vort Liv for Ideens Skyld?" spurgte jeg og meente herved at slaae Malerens Bevisførelse til Jorden.

„Ganske vist, men vel at mærke vort timelige Liv, ikke vort evige, thi det er sandelig mere værd end Ideerne. Meget af al den Tale om at leve for Ideen er derfor tom Snak, thi hvad det kommer an paa, er at føre et rigt og fyldigt Menneskeliv. Og her kommer jeg til Ægteskabet, thi jeg veed af jordiske Forhold intet, der giver Livet en saadan Fylde som det. Al Livets Smaaligheder blive Storhed, naar det bæres af tvende Mennesker i Forening, som have oprigtig og trofast Kjærlighed til hinanden; alle Hverdagslivets Ubetydeligheder faae stor Betydning, naar Kjærligheden lægger sin Gyldenglands over dem. Det lykkelige Ægteskab udvikler det Ædle og Store i Mennesket, thi dette bestaaer netop deri, at man ikke blot lever for sig selv, men ogsaa har en Anden og Andre at leve for, at hengive sig for, ja om forlanges, at sætte sit Liv til for — i al saadan Selvopoffrelse er Ægtestanden den skjønneste Indøvelse. Og en stor Kunstner maa ogsaa være et stort Menneske,

og derfor ønsker jeg alle store Kunstnere, at de kunne være gifte."

„Da er der dog mange store Kunstnere, som have været smaae Mennesker", indvendte jeg.

„Det troer jeg ikke", svarede han, „jeg kjender Adskilligt til den Slags Folk, og overalt hvor jeg fandt en ægte Kunstnerbegavelse, fandt jeg ogsaa noget stort og ædelt Menneskeligt, et varmt Hjerte, høi Begeistring, kort sagt, netop det, som gjør Mennesket herligt fremfor alle andre Skabninger. Men desværre har jeg ogsaa seet, hvor ynkelig forkrøblet alt dette siden blev i Livet, netop fordi de vilde, som det hedder, leve for Ideen, og saa sluttede de sig af for sig selv, tænkte kun paa at tjene Penge eller vinde Ære, og det varme Hjerte blev koldt, og de bleve nogle egenkjærlige Særlinge. Jeg har kjendt vor store Thorvaldsen, et godt og ædelt Menneske var han, men jeg har ofte ønsket ham, at han dog var bleven gift, forstaaer sig, lykkelig gift."

„Troer De, han var bleven større Billedhugger derved?"

„Han var i al Fald ikke bleven ringere. Der er to Ting, som skabe den store Kunstner: det første og vigtigste er selve den geniale Begavelse, men det andet er Personligheden, som først udarbeides gjennem en rig Livserfaring. Og jeg troer nu, at havde vor herlige Thorvaldsen faaet en god Hustru, som passede for ham, med Syn for hans Kunst, og som han elskede af Hjertet, da havde han maaskee ogsaa selv faaet større Syner at see. Jeg vil ikke nægte, at jeg i flere af hans Statuer, hvor vidunderlige de end ere, dog kan finde ligesom noget Koldt eller Mat i Udtrykket — og

da tænker jeg altid: ja min kjære Bertel, havde Du været en lykkelig Ægtemand, saa havde Du vel ogsaa blæst mere Ild i din Statue! Nei en Kunstner har vissselig ikke godt af at staae alene: han maa døie megen Kamp og Modgang, inden han faaer brudt sin Bane, og det giver let Bitterhed i Hjertet, saa er det godt, om han har En ved sin Side, der kan mildne og blidne ham — til andre Tider er han forsagt og mistvivler om sig selv, da er det godt, om der er En til at trøste og opmuntre ham — men først og sidst giver Kjærlighed saadant et stort og varmt Hjerte, og et stort og varmt Hjerte maa enhver ægte Kunstner have. — Skaal!" sluttede han sin Tale og stødte sit Glas imod mit, „gid De maa finde en elskelig og trofast Hustru, ellers bliver det til bare Daarlighed med Deres Kunststudium!"

„De betragter kun Sagen fra den ideale Side", tog jeg til Orde, „lad os nu ogsaa see den fra den reale Side: der har vi Næringssorg og Mangel paa Udkomme."

„Nei hvorfor det? Hvor der er Kjærlighed i Hjerterne, der kommer ogsaa det daglige Brød, det sørger Vorherre nok for."

„Den gifte Kunstner maa dog tænke mere paa Pengeerhverv og Underholdning til Familien end den ugifte."

„Tværtimod. Jeg tænker aldrig paa mine Pengesager, det la'er jeg Mo'er om. Hun fører Bog, og hun holder Hus — jeg har blot at sørge for, at der kommer Penge ind, saa sørger Mo'er nok for, at de bliver givet ud igjen."

„Har De da aldrig lidt Mangel?"

„Jo det har jeg rigtignok og været dygtig forknyt i det, men Mo'er holdt Ørene stive. Underlig nok, til Dagligdags klynker og klager hun gjerne, det er nu saa hendes Natur, men kommer der rigtig Nød paa, saa er hun den Kjækkeste af os Allesammen. Og bagefter er det dog morsomt at tænke derpaa; det er, som den latinske Digter siger — — ja hvad er det nu, han siger?"

«Et hæc meminisse juvabit!»

„Rigtig! det er omtrent det eneste Latin, jeg kan; men jeg siger som Peer Degn: jeg vilde ikke miste det, om En saa gav mig hundrede Rigsdaler! Det har hjulpet mig mangen god Gang! — Ak ja! det er saa-mænd ikke mere end tre Aar siden, da var jeg ordentlig i Fidtefadet! i en heel Maaned maatte vi spise tørt Brød, der blev ikke sat Smør paa vort Bord. For ikke at vække utidige Lyster bestemte jeg, at hver, som nævnte Ordet „Smør", skulde betale to Skilling i Mulkt. Og vi fik saamange Mulkter, saamange Mulkter!"

„Men var der Nogen, som betalte dem?"

„Nei, hvor kunde de det, de Stakler, de havde jo ingen Penge! De bleve blot skrevne for dem. Men saa fik jeg pludselig en Bestilling, og der kom Penge i Kassen, og saa betalte jeg alle Mulkterne og gjorde en vældig Skovtur, hvor vi morede os saa udmærket, at vi derover reent glemte den udstandne Trængsel!"

„Men havde det ikke været bedre at sætte Pengene i Sparekassen?" tillod jeg mig at bemærke.

„Der blev saamænd ikke Noget til at sætte i Sparekassen, for der strømmede saa mange Regninger ind fra Skomager og Skrædder og Urtekræmmer, dertil Husleie og andre Udgifter, saa at jeg akkurat beholdt 10 Daler

igjen, og for dem kjøbte jeg en ny Kjole til Mo'er. Men saa havde vi jo faaet Skuden flot, og siden havde vi bedre Fart."

— Det blev over Midnat, da jeg skiltes fra Maleren, thi vi bleve siddende længe og passiarede. Det var en yndig, stille Foraarsnat, Halvmaanen stod endnu paa Himlen og nikkede polisk til mig, som om den vilde sige: „Du skulde gifte Dig, Nicolai! Du skulde sandelig gifte Dig!" Og da jeg kom hjem til Vestervold og i Mørke havde famlet mig op ad Trapperne, syntes jeg, der var saa uhyggelig tomt og øde i mit Soveværelse. Jeg kastede et Blik ud af Vinduet: der stod atter Halvmaanen og nikkede til mig: „Du skulde gifte Dig, Nicolai!" Jeg trak Rullegardinet ned for ikke at høre mere paa den Sladderhank, og skyndte mig at komme i Seng, hvor jeg snart laa i en dyb Søvn, fri for Giftetanker og alle andre forstyrrende Tanker.

III.

Det hænder stundom, at man om Morgenen seer anderledes paa Tingene end om Aftenen. Da jeg næste Morgen atter sad ved Studierne, vare den forrige Aftens Maaneskinsdrømme forsvundne som Dug for Solen, og jeg var atter fast i mine Principer. „Det var dog i Grunden noget Snak, Alt hvad Maleren sagde,“ tænkte jeg ved mig selv. „Havde den gode Mand ladet være at gifte sig og ikke faaet Hustru, fire Døtre og Morbro'er at sørge for, saa var han maaskee bleven en stor Kunstner — men slige Blylodder kunne nok stoppe En i Farten. Nei Nicolai, vær Du glad, at Du har bevaret din gyldne Frihed, saa kan der maaskee endnu blive noget Ordentligt af Dig.“

Imidlertid kunde jeg gjerne see paa Malerens Døtre, derfor behøvede jeg jo ikke enten at forlove eller gifte

mig med dem. Jeg gik da derud en Ugestid senere om Eftermiddagen og traf hele Familien hjemme. Maleren havde fortalt om mig, det kunde jeg nok mærke, thi de modtoge mig som en gammel Bekjendt, og jeg havde ikke været der ret mange Øieblikke, før jeg følte mig ganske som hjemme.

„Der er det Mærkelige ved vor unge Ven," sagde Maleren med et lunt Smil, „at han ingensinde vil forlove sig, og han er meget fast i sine Principer, saa han vil ikke volde os nogen Hjerteuro."

De to yngste Døtre, Sophie og Johanne, lo høit ved denne Erklæring; Valborg, den ældste af Søstrene, saae fornærmet ud, men Estrid, den søde Pige, vendte sig hurtig om og pillede ivrig ved Bladene paa Rosentræet i Vinduet.

Noget efter kom Morbro'er hjem, det var en lille trivelig Mand, der aldeles ikke havde Udseende af at være noget forulykket Geni. Hovedet var lidt forover bøiet, han saae gjerne til Siden, naar han talte, og pleiede alt imellem at trække ned i Vesten, der paa Grund af hans Corpulence stadig yttrede Tilbøielighed til at skyde sig op over Benklæderne. Han krammede en Hoben Nyheder ud, hvoraf jeg dog ikke hørte stort, da jeg var ganske optaget af at betragte Estrids Tegninger. Hun havde et smukt Talent, der var blevet omhyggelig uddannet under Faderens Veiledning, og som hun nu særlig anvendte til at male paa Porcellæn, hvorved hun bidrog Sit til Familiens Underhold. Hun var netop ifærd med at male nogle Violer; de vare udførte med megen Finhed, og jeg bemærkede, at de mindede mig om Jan van Huysums Blomsterstykke.

„Hvor er det?“ spurgte hun.

„Veed De ikke det? Det er jo et af de mest bekjendte Stykker oppe paa Christiansborg Malerisamling.“

„Der kommer jeg næsten aldrig — det er saa langt herfra, og der er saamange Trapper derop.“

„Kommer der aldrig!“ udbrød jeg, „og De, som selv maler og tegner — men det kan De jo ikke være bekjendt. Hør, veed De hvad,“ tilføiede jeg, idet jeg fik en lykkelig Indskydelse, „der er netop aabent imorgen; har De Lyst til at gaae med, saa skal jeg vise Dem van Huysums Blomsterstykke tilligemed adskillige andre, som ogsaa er værd at see.“

Estrid takkede for Tilbudet, og næste Formiddag førte jeg hende og Valborg op i Galleriet. Vi styrede strax vor Gang hen til det omtalte Stykke, og jeg holdt et begeistret Foredrag over det, til hvilket dog de tvende unge Pigers Nærværelse inspirerede mig nok saa meget som selve Maleriet.

„Seer De den Farvepragt, den Finhed og Ynde i Tegningen — i Sandhed:

Uskyld har saa fint et Blaat
Og saa skær en Blegnens Kulde
Ei som Hyacinthen faaet,
Ømhed ei saa rig en Yden
Som Syringen der, den fulde:
Hver en Smaablomst i dens Klase
Er en liden egen Vase
Af et halvklart Porcellin,
Fuld af Honnings søde Nyden,
Fuld af Sommerfugles Vin —

Kjender De ikke Wergelands prægtige Digt?"

„Jeg har aldrig læst noget af Wergeland, han skal være saa raa og udannet, har jeg hørt sige."

„Hvad er det for elendige Philistre, der vove at tale saaledes om Norges første Digter?"

„Det siger Moder."

„Om Forladelse, saa tager jeg mine Ord i mig igjen. De kan troe, Deres Moder har heller ikke læst ham. Men jeg skal laane Dem hans Digte, jeg skal selv læse dem høit for Dem og Deres Moder og Søstre, saa vil De nok dømme anderledes! O han er mageløs, der er en Rigdom paa Billeder hos ham, det er som et heelt Fossefald! Mod ham er alle de andre norske Digtere det bare Vand!"

For at forstaae den Varme, hvormed jeg talte, maa man huske paa, at jeg, medens jeg sagde dette, saae ind i Estrids livlige kloge Øine, og dette Syn elektriserede mig saaledes, at jeg maatte skaffe min indre Bevægelse Luft i de stærkeste Udtryk, som nu kom den norske Digter til Gode.

Eftersom vi nu befandt os i den hollandske Skole, viste jeg dem flere andre af mine Yndlingsstykker og udpegede Skjønhederne i dem. Estrid hørte opmærksomt efter, hendes forstandige Spørgsmaal vidnede om, at hun besad et godt Blik for Kunsten, ikke sjældent viste hun mig Et og Andet, som hidtil var undgaaet min Opmærksomhed. Valborg derimod gav ikke synderlig Agt; hun lod til at være et drømmende Gemyt, hendes Blik svævede adspredt omkring i de store Sale, og det forekom mig, at hun saae mere paa de Forbigaaende end paa Malerierne.

Det blev ikke ved dette ene Besøg i Christiansborg Malerisamling. Galleriet er stort, og jeg havde endnu Meget tilbage at vise. Saa ofte det lod sig gjøre, afhentede jeg Estrid og en eller to af hendes Søstre; der var dog ingen af disse, der havde saamegen Kunstsands som hun, de klagede gjerne over Træthed, tilsidst fandt de paa allehaande Paaskud til at blive hjemme og lode Estrid og mig vandre alene. Vi udstrakte da efterhaanden vore Besøg til Moltkes Malerisamling og Thorvaldsens Museum, idet jeg viste og forklarede Alt.

I Malerens Familie var jeg nu bleven en jævnlig Gjæst. Maleren selv fik jeg stedse kjærere; hver Gang jeg saae eller læste noget Nyt, maatte jeg meddele det til ham, ofte fik vi en varm Disput, men Venskabet bestyrkedes kun derved, og gik der tilfældigvis et Par Dage, hvor jeg ikke saae ham, følte jeg ordentlig Længsel efter ham. Hans Hustru var en lille fin Kvinde med store mørke Øine, hvori stundom glimtede en sværmerisk Ild, og et blegt fintformet Ansigt; det syntes, at Livets Møie og Besvær havde udøvet et stærkere Tryk paa hende end paa hendes Ægtemage. Der var, som Maleren engang havde bemærket, noget „Klynkende" over hende, der lød som en dæmpet Molaccord midt i al den øvrige Jubel og Glæde. Thi Døtrene havde arvet Faderens friske glade Sind, hos dem var alt Jubel og Glæde. Kun i Valborg troede jeg at gjenfinde noget af Moderens Tilbøielighed til Tungsind, hvad der hos den unge Pige traadte frem som en drømmende Sværmen. Ofte, naar vi Andre loe og spøgede, sad hun alene ved Vinduet og stirrede tankefuld ud paa de svævende Sommerskyer.

Ogsaa med Morbro'er gjorde jeg snart nærmere

Bekjendtskab; vi fulgtes et Par-Gange sammen til Byen og han fortalte mig baade Løst og Fast. Saalænge han talte om Veir og Vind, Politik og Aviser, lod jeg hans Snak surre forbi mine Øren og gik i mine egne Tanker, men saasnart han førte Talen hen paa sin Svoger og hans Døtre, var jeg strax en meget opmærksom Tilhører. Blandt Andet lod han sig engang forlyde med, at Maleren havde en Søn.

„En Søn?“ udbrød jeg overrasket, „og det har han ikke talt et Ord om!“

„Tys! tys!“ sagde Morbro'er og saae sig forsigtig omkring, medens han ivrig trak ned i Vesten, „det maa der slet ikke tales om. Min Svoger vil blive meget vred, naar han faaer at høre, at jeg har fortalt Dem det. Det maa De endelig ikke sige ham.“

Jeg lovede Taushed, men spurgte tillige, hvorfor der ikke maatte tales derom.

„Fordi han har været til stor Hjertesorg for sine Forældre. Et godt Hoved, men en vild Krabat var han, kom i slet Selskab — styg Historie med en Vexel — forstaaer De? Faderen meget hidsig, og Gutten løber bort til Amerika.“

„Men saa kommer han maaskee tilbage engang som en flink og brav Gut.“

„Nei han gjør ikke, for han er død derovre, den danske Consul i Boston har skikket os Brev for fire Aar siden, hvori han mældte hans Død i Fængsel. Min Søster havde nær sørget sig til Døde derover, og derfor er det, at min Svoger har forbudt os endog at nævne Sønnens Navn, thi hvergang det skeer, bryde altid de gamle Hjertesaar op og bløde paa Ny.“

Stakkels Moder! nu forstod jeg, hvorfor saa ofte en Taare kunde blinke i dit Øie, netop naar vi Andre støiede allermest! Dit ømme Hjerte savnede ham, der skulde være voxet op som Forældrenes Støtte og Søstrenes Glæde, men som nu var død en forsmædelig Død i et fremmed Land, en fremmed Verdensdeel! Stakkels Moder! om endog alle de andre Børn kom til Lykke og Velsignelse, bleve forgyldte fra Top til Taa — dit trofaste Moderhjerte skulde dog aldrig glemme den ene Fortabte, men stedse vedblive at sukke og bede for ham!

Dog hvad enten de sukkede eller loe, hvad enten de vare alvorsfulde eller støiende af Munterhed, stedse kom jeg til at holde mere af dem, og jeg sagde til mig selv: „Du est dog ret en Lykkens Pamphilius, Nicolai, at Du altid skal slumpe til at gjøre Bekjendtskab med saadanne elskværdige Mennesker.“

Hvad der bidrog ikke Lidet til, at jeg følte mig saa lykkelig og glad iblandt dem, var mit faste Princip ikke at forlove eller gifte mig. Jeg sagde derfor til mig selv, at jeg vilde betragte de fire unge Piger som mine Søstre. Med de tre af dem lykkedes det mig udmærket, men med Estrid — ja jeg mærkede jo nok, at naar jeg gik alene paa Musæerne, saa vilde Intet ret smage mig; Malerierne tyktes mig livløse, Billedstøtterne kjedelige. Men med mandig Fasthed tvang jeg mig til at fortsætte min Vandring, idet jeg dog i al Hemmelighed lovede mig selv, at jeg til Belønning for min Charakteerstyrke skulde faae Lov til om Eftermiddagen at gaae ud og besøge Søster Estrid.

Saa hændtes det en deilig Sommeraften sidst i Juni, at hele Familien og jeg med den foretog en

Spadseretur efterat have drukket The. Jeg gik ved Estrids Side og fortalte hende om Raphael og Rembrandt, de to store Malere, der ad saa forskjellig Vei havde naaet Kunstens ypperste Høider. Vi vare atter paa Hjemturen, jeg vedblev at fortælle, og saaledes skete det, at de Andre kom i Forveien, medens Estrid og jeg vandrede alene langs Søens Bred.

„Lad os sætte os lidt paa denne Bænk," sagde jeg, „her er saa deilig ensomt, ikke et Menneske er at see eller høre."

Hun tog Plads ved min Side, og jeg vedblev: „Se hvor Stjernerne glimte over vore Hoveder! Mon der ogsaa paa dem findes saadanne Malere som Rembrandt og Raphael? — Ak om vi dog efter Døden skulde gjennemflyve hine lysende Kloder i Forening med en elskende og elsket Sjæl!"

Jeg saae hen paa Estrid, Stjernerne speilede sig i hendes klare Øine. Jeg greb hendes lille hvide Haand, hun lod den blive liggende i min og drog den ikke tilbage.

„Estrid!" hviskede jeg, „allerede her paa Jorden — vilde De — — —" Ordene bleve mig stikkende i Halsen, mine Tanker løb i Et: Stjerner, Sole, Estrid, Rembrandt, Raphael, Alt dandsede rundt for mig, uden at jeg kunde sandse eller samle.

Men under Alt dette havde jeg dog en dunkel Fornemmelse af, at Øieblikket var i høieste Grad kritisk, jeg samlede mine sidste Kræfter og stammede: „følge mig — — blive min Hustru!"

Estrid vendte sig om mod mig; der laa i hendes Øine et ubeskriveligt Udtryk af Ømhed og Kjærlighed,

hun lænede sit Hoved mod mine Skuldre og hviskede et neppe hørligt „Ja“.

Nu fik jeg paa en Gang mit Mæle igjen. „O Du søde velsignede Pige!“ raabte jeg og greb hendes Hoved mellem begge mine Hænder og kyssede hende.

„Tys, der kommer Nogen!“ udbrød hun og foer i Veiret.

Fodtrin hørtes i det Fjerne, endnu var dog Ingen at see. Jeg sprang op og fulgte hende; i hurtig Gang naaede vi hendes Hjem. Jeg vilde følge op med hende, men hun bad mig heller komme igjen næste Morgen for at tale med hendes Forældre.

Jeg tog Afsked med hende og ilede hjem. Halvt sandsesløs var jeg og vidste neppe selv, hvad der var skeet; men indeni mig sang og jublede det som Gjenklang af en uendelig Glæde.

Kun lidet sov jeg den Nat og var oppe næste Morgen med Solen. Slig Gyldenglands over Voldens Træer syntes jeg aldrig før at have seet. Saa tog jeg Bøgerne frem. „Nu skal der arbeides, Nicolai“, sagde jeg til mig selv, „arbeides strængt og vedholdende, ikke blot for Dig alene, men for Tvende, snart maaskee for Flere.“ Og jeg gjorde nogle voldsomme Bevægelser med Armene for dermed at antyde, hvor strængt der nu skulde arbeides.

Trods de gode Forsætter gik det kun trangt med Læsningen. Hele Tiden trængte Estrids yndige Hoved sig frem mellem Bogstaverne og mine Øine; jeg læste den samme Side baade to og tre Gange igjennem og var endda lige klog.

Jeg saae paa mit Uhr: Klokken var kun lidt over

sex, det var endnu for tidligt at gaae derud. Saa tog jeg fat paa en Grundplan af Dionysostheatret i Athen, hvorpaa jeg i de sidste Dage havde arbejdet. Det lykkedes mig at samle mine Tanker om den, saa at Klokken blev otte. Nu turde jeg nok gaae derud.

Et prøvende Blik kastede jeg i Speilet, rettede lidt paa Paaklædningen, stak en Blomst i Knaphullet, at jeg maatte see ud som en ret Elsker, og saa i flyvende Fart ned ad Trapperne i tre, fire Spring — lige paa Hovedet af den gamle Etatsraad paa første Sal, som nok saa pænt trippede op ad Trapperne efter sin Morgentur og drømte om Fred og ingen Fare.

„Se Dem dog for, Menneske!“ raabte han forbitret efter mig, idet han rullede over mod Trappegelænderet; men jeg lod Menneske være Menneske, i Øieblikket var jeg kun Elsker, lykkelig Elsker og intet Andet og vilde uden Betænkning have løbet alle Danmarks Etatsraader over Ende, om de havde faaet i Sinde at standse mig paa min Vei.

Som en Pil foer jeg op ad Volden og ned ad Volden, langs Søens Bred til min Elskedes Hjem. Saa atter op ad Trapperne — jeg troer, at om hun havde boet oppe paa Kvisten af Christiansborgslot, vilde jeg have taget alle Trapperne i eet Løb uden at standse for at trække Veiret. I Døren, som blev holdt paa Klem, stod hun selv og tittede ud efter mig, halvt undselig, halvt skælmsk, jeg rev Døren op, greb hende i mine Arme og kyssede hendes yndige Hoved og Ansigt vel tusinde Gange.

„Vi maae ind til Fader og Moder“, sagde hun endelig, da hun kunde komme til Orde.

Saa gik vi ind til de Andre; lutter smilende, straalende Ansigter saae vi rundt omkring. Jeg ansaae al nærmere Forklaring for en Overflødighed, jeg trykkede Svigerfaders Haand, klaskede Morbro'er paa Skulderen, omfavnede Svigermoder og kyssede alle mine rødmende Svigerinder, forat Svogerskabet strax kunde være paa rette Fod imellem os.

„Men Principerne“, raabte Maleren, „Principerne! hvorledes gaaer det med dem? Du havde jo lovet, aldrig at gifte eller forlove Dig for Kunstens Skyld.“

„Her staaer mit Fremtidsprincip“, svarede jeg, idet jeg greb Estrids Haand.

„Ja lad mig see, Du holder bedre fast paa det end paa de andre, min Søn“„ sagde Maleren. „Jo Du er mig den rette Svigersøn, kommer her i Huset og bilder os ind, at Du aldrig vil forlove Dig — for saa bagefter nok saa lumskelig at snappe vor kjære Estrid bort for Næsen af os!“

Svigermoder havde faaet Lommetørklædet frem og begyndte at tørre sine Øine.

„Naa Mo'er,“ trøstede Maleren, „Du skal ikke græde for det. Nicolai mener det ikke saa slemt, han vil nok blive en god Mand for vor Datter.“

Ja det kunde de være visse paa!

„Det er ikke for det“, hulkede Svigermoder, „men det er altid saa tungt at miste et af sine Børn.“

„Nicolai reiser vel hverken til China eller Japan med hende, men bliver her i Kongens Kjøbenhavn.“

Dog jeg vidste nok, for hvem det var, Svigermoder græd. Det var den fortabte Søn, der ikke mere var mellem de Levende, hvem hendes Tanker altid dvælede

ved, naar Moderhjertet blev bevæget. Jeg gik hen til hende, bøiede mig over hende og tilhviskede hende kjærlige Ord, at jeg vilde blive hende en god og trofast Søn. Hun trykkede min Haand til Tak, reiste sig derpaa og gik ud af Stuen.

„Mo'er er saa blødhjertet“, sagde Maleren, „hun maa have Tid til at summe sig lidt, saa bliver hun nok rigtig glad.“ Derpaa, for at give Tankerne en anden Vending, henvendte han sig til Morbro'er: „naa Morbro'er, hvad siger Du til dette?“

„Det har jeg vidst for længe siden, lige fra den første Dag, Nicolai kom her i Huset. Hver Gang de gik paa Musæerne sammen, havde jeg mine Tanker derved. „Det er nok ikke for Kunstens Skyld, de gaaer der“, tænkte jeg, men jeg sagde aldrig Noget derom, for man skal ikke tale om den Slags Ting.“

„Ja Du er en stor Politicus“, sagde Maleren, „og havde vi ikke Dig her i Huset, hvordan skulde det saa gaae os arme Stakler?“

Lidt efter kom Svigermoder atter tilbage, fattet og rolig, og saae glad ud.

„Hør Børn“, sagde Maleren, „nu vil vi have os en glad Dag. Hvad mener I om at tage i Skoven?“

„I Skoven, i Skoven!“ lød det som et mangefold Echo.

Og saa toge vi i Skoven, og det var en mageløs Dag. Og Solen gik ned, der blev dunkelt mellem Træstammerne; inde under de tause Bøgetræer gik Estrid og jeg Haand i Haand og saae op til Stjernerne, som glimtede mellem Løvet — den Aften glemmer jeg aldrig!

Næste Dag skulde jeg underrette Familien, det vil

sige mine Brødre, om denne mærkelige Nyhed. Jeg gik hen paa Kastanieveien og aflagde Corpus Juris et Morgenbesøg, under hvilket jeg fortalte ham og Andrea Margrethe det Skete. Den sidste blev inderlig glad derover og sagde, at det var det Fornuftigste, som jeg længe havde gjort, at fæste mig en yndig og vakker Brud. Corpus Juris tog, som rimeligt var, Sagen mere fra den juridiske end fra den æsthetiske Side, ønskede mig vel til Lykke, men foreholdt mig tillige, hvilket Ansvar jeg nu havde paataget mig for et Medmenneskes Fremtidslykke, og lagde mig endelig paa Sinde, dog ikke at styrte mig i et utidigt Giftermaal, men heller give Tid og vente, til mine Vilkaar stillede sig bedre. Hertil svarede jeg, at jeg betragtede Forlovelsesstanden som en altfor skjøn og herlig Tilværelse, til at jeg paa nogen Maade vilde forkorte den: tværtimod agtede jeg at nyde dens Sødme mindst fire eller fem Aar. Med denne Forsikkring følte Corpus Juris sig beroliget, men Andrea Margrethe lo og sagde, at naar jeg havde smagt „Forlovelsesstandens Sødme" i fire eller fem Maaneder, vilde jeg rimeligviis være af en anden Mening.

Fra Gamle fik jeg Brev et Par Dage senere. Næsten kunde jeg fristes til at troe, at han og Corpus Juris havde confereret med hinanden, thi hin sagde skriftlig ganske det Samme, som denne havde sagt mundtlig. Til Gjengjæld skrev jeg til ham det Samme, som jeg havde sagt til Corpus Juris.

Saa var jeg altsaa forlovet og skulde nu efter min egen og alle Digteres Theori være det lykkeligste Menneske under Solen. I de første fjorten Dage var jeg det ogsaa, men saa begyndte jeg efterhaanden at mærke, at

det ,gik her som saa ofte, at Praxis ikke svarer til Theorien. Jeg havde nemlig foresat mig, at min Forlovelse skulde virke ret fremskyndende paa mine Studier, jeg skulde nu arbeide med dobbelt Kraft; jeg skulde jo arbeide for To. Snart mærkede jeg dog, at dette saa langt fra var Tilfældet, at jeg ikke engang kunde siges at arbeide for En. Med de bedste Forsætter satte jeg mig om Morgenen til mine Bøger, men neppe havde jeg læst en halv Time, før jeg ved en eller anden Tilfældighed kom til at tænke paa Estrid. Og Forestillingen om hende virkede saa adspredende paa mig, at jeg kunde læse den samme Side to og tre Gange igjennem uden at være mig bevidst, hvad der stod paa den. Saa greb jeg en Blyant og begyndte at tegne Estrids Portræt, hvad dog aldrig lykkedes mig paa en tilfredsstillende Maade. Kjed herover begyndte jeg at skrive hendes Navn med de nydeligste Bogstaver og kunde stundom anvende hele Siden paa at udføre det i den zirligste Fracturskrift. Under dette Arbeide vaagnede min Længsel efter hende med en saadan Styrke, at jeg nødvendigvis maatte ud at see hende. Jeg ilede da derud, men neppe var Gjensynets første Glæde forbi, før jeg blev greben af bitre Samvittighedsnag over, at jeg nu atter letsindigt bortødslede den dyre Ungdomstid. Saaledes holdtes min Sjæl i en stadig Uro mellem en dobbelt Ild: min Kjærlighed og mit Studium. Det gik mig som Helten i de franske Tragedier: jeg var idelig stillet paa den farlige Korsvei mellem Pligten og Kjærligheden, den sidste kaldte mig, saa ofte jeg var hos Bøgerne, til Estrid, og den første kaldte mig, saa ofte jeg var hos Estrid, til Bøgerne. Forgæves søgte jeg at mægle Fred

og Forlig mellem begge, de vare lige exclusive i deres Fordringer.

I et Par Maaneder gik jeg i saadan bestandig indre Strid. Jeg talte ikke til Nogen derom, ikke engang til Estrid, thi jeg skammede mig ved at røbe min Svaghed for hende; heller ikke stod det i hendes Magt at bringe mig ud af denne Nød. Stundom bemærkede hun dog mit urolige Væsen og spurgte mig, om jeg ikke var rigtig glad.

„Tusinde Gange glad, naar jeg blot har Dig", var mit Svar.

„Du seer saa alvorlig, saa anstrængt ud", vedblev hun bekymret, idet hun strøg sin bløde, fine Haand hen over min Pande.

„Ja jeg er temmelig optagen i denne Tid."

„Din Stakkel! blot Du ikke arbeider for meget — dit Studium lægger altfor meget Beslag paa Dig."

Ak! den kjære Pige forstod ikke, at det netop var min Ulykke, at mit Studium lagde altfor lidet Beslag paa mig!

Jeg Taabe, som havde troet, at Forlovelsen var Ægteskabets Paradis! Nu var jeg omsider naaet ind i det forjættede Land og opdagede, at det var kun Forgaarden dertil — det egentlige Paradis kunde først Ægteskabet være. Ja Ægteskabet, det maatte være Mediationen, der vilde optage hin Modsætning af Pligt og Studium i høiere Enhed, thi naar baade min Elskede og min Videnskab boede under Tag sammen med mig, da behøvede jeg ikke længer hvileløs at flakke fra den ene til den anden! Jo mere jeg tænkte over Sagen, des klarere stod det for mig, at det vilde være ikke blot

i min egen, men ogsaa i Videnskabens Interesse, at jeg giftede mig. Hvor megen Tid, som nu blev anvendt til Besøg hos Estrid og Spadsereture, vilde da ikke blive indvunden til Studierne, for ikke at tale om, at hin længselsfulde Uro, der nu saa ofte hindrede min Læsning, da vilde vige Pladsen for en lykkelig Sindshvile, som maatte bringe Videnskaben de herligste Frugter.

Men for at gifte sig maa man have de nødvendige Subsistensmidler, og jeg havde, naar jeg regnede alle mine aarlige Indtægter tilsammen, ikke mere end 700 Daler — eller jeg kunde maaskee sige 800 Daler, naar jeg nemlig medregnede nogle Indtægter, som jeg vel endnu ikke havde, men dog sikkert haabede at faae i den nærmeste Fremtid. Men at gifte sig paa 800 Daler, hvoraf det ene Hundred ovenikjøbet er en Fremtids-Indtægt, det var et Vovestykke, som man maatte betænke sig to Gange paa.

Da blev der pludselig en Plads ledig ved et af vore Musæer, og jeg var saa heldig at faae den. Lønnen var rigtignok kun 300 Daler, men det var „fast Ansættelse", og naar jeg blot havde noget „Fast", saa turde jeg nok gifte mig. Desuden kunde jeg jo altid siden avancere, et huldsaligt Perspectiv aabnede sig for min frydefulde Phantasi: jeg saae mig endog i Aanden som Directør for alle de kjøbenhavnske Musæer med Fribolig paa et af de kongelige Slotte.

Jeg ilede ud og forkyndte Estrid og hendes Forældre det glade Budskab.

„Til Lykke! Til Lykke!" jublede Svigerfader og slog Knald med Fingrene for at udtrykke sin Glæde.

„Naar det bare havde været lidt større“, sukkede Svigermoder.

Estrid sagde Intet, men saa straalende lykkelig ud.

„Nu tænker jeg, at vi kan holde Bryllup til Foraaret“, sagde jeg.

„Det var Ret“, udbrød Svigerfader, „hvad skulde I ogsaa vente længer paa?“

„Det havde jo nok været bedre, om jeg havde noget større Indtægter“, indvendte jeg.

„Større Indtægter? hvad skulde I med større Indtægter? Vil Du kanskee vente med at gifte Dig, til Du kan have Vin paa Bordet hver Dag?“

„Penge er dog altid en god Ting, og man kan kjøbe mange smukke Sager derfor.“

„Ja vist, Alt, hvad der ikke duer, kan man faae for Penge. Se det Solblink hen over den blanke Sø, hvor det glimter og funkler og gjør En saa fornøiet og glad om Hjertet — kan Du kjøbe det for Penge? Eller Estrids prægtige, straalende Øine, kan Du kjøbe dem for Penge? — nu, nu mit Barn, Du behøver ikke at blive rød, fordi din gamle Fader siger Dig en Compliment, den er saamænd ærlig ment, det kan Du være vis paa — de Øine har tidt været Lys og Solskin for mig i tunge og mørke Tider.“

Estrid lagde sin Arm om Faderens Hals og kyssede ham. Han lod sig dog ikke afbryde i sin Tales Strøm, men vedblev:

„Har Du nogensinde kjendt rige Folk, som vare lykkelige? — For det har jeg aldrig, og jeg har dog kjendt mange Mennesker i Livet. Jo mere de havde, des mere urolige og utilfredse vare de: enten vare de

bange for at miste, hvad de havde, eller de vare utilfredse, fordi de ikke havde mere, eller de ærgrede sig, fordi deres Naboer kunde slaae endnu større paa. For ikke at tale om anden Ulykke, som gjerne kommer til, svage sygelige Sønner, som døe bort i en tidlig Ungdom, eller Døtre, som blive ulykkelig gifte — naturligvis, de giftes jo bort for Penge. — Rige Folk forekomme mig altid at være stakkels Fanger i et forgyldt Bur med forgyldte Lænker. De sidde i deres polstrede Lænestole bag tunge Silkegardiner, Luften er saa kvælende tung for dem, og aldrig see de Andet end Sorg og Bekymring for deres mange Penge. Derimod saadanne Folk som jeg og Du, Nicolai, der Ingenting har og Ingenting faaer, vi ere frie og lystige Fugle under Guds blaae Himmel, som hverken saae eller høste eller sanke i Lade, og dog føder vor himmelske Fader os. For os hvælver Skoven sig grøn, for os skinner Solen gylden og klar, derfor ere vi lette om Hjertet og synge og juble saa lang, som Dagen er."

Svigermoder drog et dybt Suk.

„Du sukker dertil, Mo'er? Ja jeg veed det nok, vi have ogsaa prøvet Sorg, dyb Hjertesorg, men kunde Penge have hjulpet os derfor? Nei tværtimod, det var de forbandede Penge, der voldte den!" Svigerfader slog med den knyttede Haand i Bordet, og en blussende Vredesrødme dækkede hans ellers saa milde Ansigt; jeg havde aldrig før seet ham saaledes.

„Derfor hader jeg Penge, derfor afskyer jeg Penge, for de narre os for det Bedste og Kosteligste i Livet; det er med god Føie, at vor Frelser i sine Lignelser advarer os mod „Rigdoms Bedrag." Mange, mange

Tusinde Millioner ere blevne bedragne deraf for deres Sjælero og Hjertefred, og dog blive Menneskene aldrig klogere, men vedblive at jage efter det giftige Jux. Og naar Du, min Søn Nicolai, staaer i Begreb med at føre min Datter bort fra hendes Hjem og stifte eget Hus med hende, og saa strax begynder at tale om at „tjene Penge“, saa vil jeg have Dig dette alvorligen sagt.“

Svigerfader kunde nu godt have sparet sig den Tale, hvis han kun holdt den for min Skyld. Thi jeg besidder aldeles ingen Tiltrækningskraft for Penge, men snarere en forunderlig Frastødningskraft; det er, som om Pengene aldrig fandt sig rigtig hjemme i mine Lommer, men strax maatte ud paa Vandring for at opsøge sig et bedre Opholdssted. Naar jeg havde talt om „bedre Indtægter“, saa var det kun, fordi jeg som vordende Ægtemand fandt det sømmeligt for min Værdighed at omtale Penge med en vis Respect, men jeg var i Hjertet enig med Svigerfader, kun at jeg dog ikke nærede et saa glødende Had til Penge, som Tilfældet syntes at være med ham.

Han blev dog snart blid igjen og begyndte at udkaste Fremtidsplaner. „Meget faaer I vel ikke at sætte Bo for, men Lidt har jeg dog lagt til Side, lidt Mere kan jeg vel nok skaffe tilveie; Estrid skal ikke gaae tomhændet ud af mit Hus. Men heller ikke er det ilde at begynde med Lidet; des mere Glæde har man af, hvad man bagefter skaffer sig. Jeg har seet unge Folk blive udstyrede med slig Luxus af polstrede Stole og forgyldte Speile, at der ikke var en Smule mere tilbage at ønske, men hvad Fornøielse er der derved? De

Stakler have Intet at ønske, Intet at arbeide for, saa taber Livet sin Spændkraft og bliver kjedeligt. Nei saa var Mo'er og jeg anderledes lykkelige: to Senge, et Bord og fire Stole med samt nogle Kasseroller og Kjøkkentøi, det var Alt det, som vi satte Bo med. Alt det Øvrige har vi siden surt maattet erhverve os, men des større var Glæden, da det kom. Her er ikke et Stykke Bohave herinde, uden at der knytter sig mærkelige Minder dertil, det er Altsammen „historisk“, det kan fortælle sin Historie om, hvorledes det kom herind — jeg vil nu slet ikke tale om Klaveret derhenne, som vi kjøbte for fire Aar siden for halv Pris; det blev ført herind i formeligt Festoptog og Jubelmarsch, hvor jeg selv slog paa Triangel; det var en Høitidsdag, som vi aldrig ville glemme, vel Børn?“

— — Det var en travl og fornøielig Tid, der nu begyndte, med at kjøbe ind til det nye Hjem. Estrid vilde først kjøbe noget Kjøkkentøi og andre Nødvendighedsartikler, men det protesterede jeg ivrig imod.

„Saadant noget kjedsommeligt Stads, hvor kan det dog falde Dig ind at kjøbe det?“ spurgte jeg harmfuld.

„Det er dog nødvendigt, og vi maa have det Altsammen“, svarede Estrid.

„Men ikke begynde dermed, det er dog altfor philistrøst; det kan jo altid komme bagefter.“

„Hvad skal vi da begynde med?“

„Med Noget, som er smukt og ædelt og kan skænke en varig Aandsglæde.“

„Mener Du maaskee, at vi først skulle see paa Tøi til Gardiner?“ spurgte Estrid frygtsomt; hun var aaben-

bart bange for at paadrage sig en ny Anklage for Philisteri.

„Ej hvad Gardiner! raabte jeg, „kan de skænke varig Aandsglæde?"

„Ja hvad mener Du da?"

„Jeg mener Noget, hvori der er Poesi, et ægte Kunstværk. Der er f. Ex. et udmærket Stykke af Paul Veronese, Brylluppet i Kana, der er stukket i et ganske fortrinligt Kobberstik. Se det vilde være et passende Stykke at indvie vort nye Hjem med, og det koster kun 50 Daler."

„Det er mange Penge", meente Estrid.

„Ikke, naar man som vi har mange hundrede Daler at rutte med. Kom nu blot med mig, saa skal Du see, at Du vil finde det mageløst."

Efter flere Indvendinger maatte Estrid tilsidst give efter, vi kjøbte Kobberstykket og førte det hjem i Triumph. Svigerfader delte ganske min Begeistring, vi tabte os i Beundring over det fine Stik, den Skarphed, hvormed Konturerne vare gjengivne, og den Blødhed, hvormed Lys- og Skyggepartierne faldt ind i hinanden. Svigermoder derimod rystede paa Hovedet og mumlede betydningsfulde Ord om „Linnedskabet."

Efter at dette Offer var bragt paa Kunstens Alter, kunde Estrid frit faae Lov at indkjøbe de prosaiske Ting til Husets Behov. Jeg var dog ikke lidet forbauset ved at see den Hurtighed, hvormed Pengene svandt bort. Efter min Formening havde man maattet kunne kjøbe et heelt Pakhusloft fuldt for de mange hundrede Rigsdaler, og nu saae jeg, at det var med Nød og Neppe, vi kunde møblere tre Værelser foruden min Arbeidsstue.

Det kostede os en ikke ringe Uleilighed at finde en Husleilighed. At den skulde være udenfor Byen, derom vare vi alle enige; jeg fandt det altfor kvalmt og trangt indenfor de høie Stenmure, og Estrids Familie vilde jo ogsaa gjerne have os i Nærheden af sig. Derimod fandt en Meningsforskjel Sted imellem Svigermoder og mig med Hensyn til den nærmere Beskaffenhed, idet hun fremfor Alt fordrede en god Udenomsleilighed, medens jeg derimod blandt de første Betingelser opstillede, at det skulde være et Sted, hvor Solen skinnede, og hvor man kunde see Maanen, helst maatte der være en vid og fri Horizont, saa at man ogsaa kunde see Solnedgangen. Et Par Uger tilbragte vi paa uafladelige Fodvandringer efter Adresseavisens Anvisninger uden dog at finde, hvad vi søgte, thi hvor der var en god Kjælder, var der intet Maaneskin, og hvor der var Maaneskin, var gjerne Kjøkkenet for lille eller ogsaa manglede Spisekammeret. Tilsidst blev jeg træt af den frugtesløse Søgen og besluttede mig til at opgive Maaneskinnet, hvad jeg dog betragtede som et ikke ringe Offer fra min Side. Men netop samme Dag kom Estrid hjem fra endnu en sidste Vandring og berettede, at nu havde hun fundet en Leilighed ganske efter Ønske i Frederiksberg Allee. Det var en Kvistleilighed, hvorfra man havde den mest henrivende Udsigt til Frederiksberg Slot og Kirke, rundt om saaes kun grønne Trætoppe, saa man kunde troe, man boede midt i en Skov, hele den vestre Himmel var fri og maatte frembyde glimrende Solnedgange, medens et lille Værelse til den modsatte Side havde sine Vinduer vendte mod Øst og derved

frembød Skuet af den opgaaende Maane. Saa tilfreds som jeg maatte være med denne „Udenomsleilighed“, det vil sige Himmel, Sol og Maane og grønne Træer, saa vilde Svigermoder ikke være mindre glad over den af hende fordrede Udenomsleilighed, thi her var baade Kjælder og Kjøkken og Spisekammer i den ønskeligste Stand. Vi ilede ud at besee den fortræffelige Bolig og leiede den strax; rigtignok var den aarlige Leie 80 Daler større end oprindelig bestemt, men det betragtede vi som Smaating i Sammenligning med dens mange Herligheder.

Endnu stod tilbage at fæste en Pige, dog dette Hverv overlod jeg ganske til Svigermoder og Estrid. De fæstede en fortræffelig Pige, som havde de bedste Anbefalinger for Flid, Troskab og Paapasselighed; hun var nogle og fyrretyve Aar gammel, hvilket jeg fandt var temmelig til Aars, men Svigermoder meente, at det var netop godt, at et Par unge Folk fik et ældre trofast Tyende, som kunde staae dem bi med sin rige Erfaring. De unge kjøbenhavnske Tjenestepiger tænke bare paa Fjas og Kommers og lade Dørene staae paa vidt Gab, medens de føre Sladder paa Trappegangene, men saadan en ældre Pige er sat og fornuftig og passer sine Ting ordentlig. Alt dette fandt jeg meget rigtigt, men dog fornam jeg en vis Ængstelse, da jeg fik Ane at see, thi deels saae hun saa gammel ud, som om hun kunde være Moder til Estrid og mig, deels var der i hendes Ansigt et Udtryk af Charakteerfasthed og Bestemthed, som ganske vist fortjener vor udeelte Agtelse, men som man alligevel ikke paaskjønner i saa høi Grad hos sine Undergivne.

Bryllupet blev bestemt til sidst i Mai, thi i Mai Maaned maatte det være, saa iører hele Naturen sig sin Brudestads, Bøgen udslaaer sit lysgrønne Slør, Engen smykker sig med de yndeligste Roser og Blommer, Stæren fløiter, Gjøgen kukker og alle Smaafuglene synge i stort Orchester: kort sagt, det er den allerbedste Tid at føre sin Fæstemø hjem.

IV.

I Frederiksberg Kirke stod Bryllupet: den havde vi valgt, fordi den ligger saa venlig omgivet af grønne Træer. Gamle, som tilligemed Emmy var kommen over fra sin jydske Præstegaard, viede os; han talte kjærligt og inderligt til os, dog maa jeg tilstaae, at jeg fattede kun lidet deraf, thi jeg var saa betaget af de mangehaande Tanker og Følelser, der leirede sig i min Sjæl. Estrid saae vidunderlig deilig ud, hendes store funklende Øine vare halvfyldte med Taarer, i sin hvide Brudestads forekom hun mig at være en Fee fra et fjernt Underland. Og da jeg saa bagefter tog hende under Armen og førte hende nedad Kirkegulvet som min Hustru, medens en Mængde undrende Hoveder af Tilskuere dannede som en

Æresvagt paa begge Sider, da løb Alting sammen for mine Øine, og jeg troede næsten, at jeg drømte.

Først da vi kom hjem til Forældrene, kom jeg til Bevidsthed om, at det var Virkelighed og ingen Drøm, thi der strømmede Lykønskninger og kjærlige Hilsener ind paa os. Selskabet var kun lille, men i den ypperligste Stemning, og vi havde et fornøieligt Bryllupsgilde. Baade Gamle og Corpus Juris havde skrevet Sange til os, og Taler holdt vi Allesammen, ogsaa Morbro'er, der udbragte en mystisk Skaal for Livets Trekant, hvilket han udtydede om os tre Brødre. Hvad han egentlig meente, forstod Ingen af os, men derfor tømte vi alligevel Glassene med stormende Jubel, som steg end høiere, da Svigerfader dernæst udbragte en Skaal for Morbro'er, fordi han ikke var saa trekantet, som man kunde troe ved første Bekjendtskab med ham. Og saaledes vedblev det med Latter og Sang og Glassenes Klang og overordentlig Glæde.

Det led henad Midnat. Vognen holdt for Døren, Estrid og jeg stege ind i den og kjørte rask til vort nye Hjem. Ubeskrivelige vare de Følelser, hvormed jeg ved Estrids Side steg op ad Trapperne: jeg gik med min egen Hustru til mit eget Hjem, det var mig, som hørte jeg Livets Fløidøre blive slagne op, forat vi To skulde komme frem. Inde i Stuerne var der festlig oplyst, kjærlige Hænder havde rigt udstyret dem med smukke Gaver. Vi traadte hen til Vinduet, der stod Halvmaanen og hilste paa os; som for et Aars Tid siden nikkede den til mig, men denne Gang sagde den: „det har Du gjort Ret i, Nicolai, det har Du gjort Ret i!“ — Vi lukkede Vinduerne op og saae ud over de dunkle

Trætoppe, over hvilke der hvilede den dybeste Stilhed og Ro, men høit over dem funklede uendelige Stjerner paa den tause Himmel, Evighedens Storhed fyldte vore Hjerter med usigelige Anelser: vi bøiede vore Hoveder og foldede vore Hænder og bade til vor Fader, som er i Himlene.

Lykkelige, fredsæle, velsignede Dage oprandt for os! Slig Fred og Ro i Sindet, slig indre Tilfredshed og Fornøielighed havde jeg aldrig kjendt før. Der laa Gyldenglands over hele Livet, selv de mindste Smaating bleve mig kjære og dyrebare, da Estrid og jeg havde dem i Fællesskab. Alt saae pynteligt og festligt ud, Blomster smykkede vore Værelser, Paul Veroneses „Bryllup i Kana“ indtog en imponerende Plads over Sofaen, hvor det fyldte hele Væggen, som ikke var ret stor. Jeg kunde ikke blive kjed af at see paa al denne Herlighed: jeg syntes aldrig, jeg havde seet saa smukke Værelser eller saa fine Møbler — og saa at tænke sig, det var Altsammen mit: mine Værelser, mine Møbler og, naar jeg saae paa Estrid, min søde velsignede Hustru — nei det var altfor vidunderligt! Stundom blev jeg næsten bange for, at det Altsammen skulde være en Drøm, og Nogen skulde komme og vække mig, og jeg sad atter alene paa mit gamle Kvistværelse.

Venner og Slægt kom for at ønske til Lykke; de sagde, at vi havde det nydeligt — jeg fandt det Udtryk altfor svagt; de burde i det Mindste have sagt, at vi havde det himmelsk. Estrid bød Vin og Kage rundt: hvor hun saa yndig ud som Husmoder, jeg kunde ikke lade være at følge hende med Øinene, saa jeg derover rent glemte at byde velkommen til Huse. Saa gjorde

Gamle det i mit Sted, og jeg fandt det ganske i sin Orden, at han gjorde det; jeg kunde slet ikke faae i mit Hoved, at jeg var Vært, og han og alle de Andre vare Gjæster.

„Har Du nu rigtig seet paa Bordene og Stolene og det øvrige Bohave?“ spurgte jeg Gamle, da han bagefter i dybe Tanker stirrede ud af Vinduet.

„Jo jeg har“, svarede han, idet han aandsfraværende lod sit Blik glide henover Stuen.

„Finder Du det ikke mærkeligt, at Alt dette er mit, er vort, at vi have saa mange smukke Sager?“

„Jeg vilde finde det mere underligt, om I ikke havde dem og sadde her med fire nøgne Vægge“, svarede Gamle tørt.

Nei med Gamle er der intet Udkomme, han lever i sine theologiske Speculationer og bryder sig ikke om, hvad der skeer her paa Jorden. Saa havde vi langt mere Fornøielse af Corpus Juris: han underkastede Alt en opmærksom Undersøgelse, satte sig paa alle Stolene forat prøve, om de vare bløde nok, og strakte sig i Sofaen forat erfare, om man kunde ligge bekvemt i den, hele Tiden fulgt af Morbro'er, der gjorde det Selvsamme efter ham og syntes at finde stort Behag i disse Exercitier. Disse havde nær faaet en uheldig Slutning: da der nemlig ikke var Plads til at gjøre store Spring, væltede Morbro'er i sin Iver for at komme afsted et lille Bord med en smuk Blomstervase, der vilde være gaaet sin visse Undergang i Møde, om ikke Andrea Margrethe, hvis aarvaagne Blik strax havde bemærket den truende Fare, havde grebet den i Faldet. Morbro'er blev saa forskrækket over den Ulykke, som

nær kunde være hændet, at han plantede sig i en Gyngestol, hvor han blev siddende saa stille som en Mus og vovede ikke engang at gynge frem og tilbage af Frygt forat anrette nye Ulykker.

Mest Glæde havde jeg af Svigerinderne, der undrende og beundrende betragtede Alt og fandt det „mageløst“, „fortryllende“ og „feeagtigt“, hvilket de gjentoge i en vedblivende Chorsang, som jeg med Tilfredsstillelse hørte paa, medens jeg med Værdighed gik op og ned ad Gulvet og lagde en taktfast Vægt i mine Fodtrin, der tjente til Underretning for dem, at jeg var Husfader her. Ogsaa Estrids Forældre udtalte deres Glæde og Tilfredshed ved at see vort hyggelige Hjem; dog lagde jeg Mærke til, at Svigermoder udstødte et lille Suk, da hendes Blik faldt paa det store „Bryllup i Kana“, men hun sagde ikke Noget til det.

— Nogle Dage efter reiste Gamle og Emmy atter tilbage til deres Præstegaard. Emmy og Estrid lovede at skrive hinanden flittig til, Gamle og jeg aflagde intet saadant Løfte, da vi kjendte hverandres Skrøbelighed i dette Stykke. Ogsaa meente vi, at Saadant nærmest paahvilede Hustruerne, medens Mændene maae varetage Livets alvorsfulde Pligter.

Nu skulde jeg da ogsaa tage fat paa disse igjen, og efter de festlige Afbrydelser paa Ny sætte Livet i sin jævne Arbeidsgang. Dermed vil jeg ikke sige, at Hvedebrødsdagene nu vare forbi — paa ingen Maade: Forskjellen var kun den, at Bryllupsdagenes ydre Festlighed var bleven omsat i en indre Fest i vore Hjerter. Trægrupperne udenfor vore Vinduer vare nu heelt udsprungne og dannede et bølgende Hav af viftende, vaiende

Grene, over hvilke man i Baggrunden saae Frederiksberg Slot hæve sig i skinnende Hvidhed. Foraarsduft og Solskin og Lys trængte ind ad vore Vinduer, Bogfinke, Stær og Drossel blandede deres fløitende, syngende, qvidrende Røster i et mangefold Chor — og Basilisken og jeg sang omkap med dem.

Basilisken — det er Estrid. Da hun var bleven min Hustru, maatte jeg nødvendigvis lave et Kjælenavn til hende, ligesom jeg jo i sin Tid kaldte mine Brødre for Gamle og Corpus Juris. Thi er der Noget, som jeg ret holder af, som ret trænger sig ind i mit Hjerte, da maa jeg ogsaa lave et eget Navn dertil. Dog her var det ikke, fordi Navnet passede, men tværtimod fordi det ikke passede. Thi noget Sødere, Yndigere, Frydefuldere end min Estrid kan jeg ikke tænke mig, og jeg veed aldeles ikke, hvorledes jeg skulde finde paa et Navn, der tilfulde skulde udtrykke Alt dette, og saa har jeg ikke vidst bedre end at vælge et Navn, der betegnede lige det Modsatte. Men Estrid syntes ikke om dette Navn.

„Naar Du endelig skal lave et nyt Navn til mig og ikke vil kalde mig ved mit Døbenavn, saa kunde Du dog i alt Fald finde et smukkere," sagde hun.

„Veed Du da, hvad en Basilisk er, eller har Du nogensinde seet den?"

„Nei jeg har ikke, men jeg veed, at det er et fælt og stygt Dyr, hvorom det hedder i en Psalme:

Træder kjækt til Væg
Basiliskens Æg —."

O Du søde velsignede Basilisk! hvor saae Du dog i dette Øieblik fortryllende ud med dine fromme uskyldige

Dine, saa jeg først maatte kysse det ene, dernæst det andet af dem, og saa hviske i dit Øre ganske sagte: Basilisk!

„Fy Nicolai!" sagde hun, „kan Du da ikke finde paa et smukkere Navn?"

„Skal jeg da kalde Dig min Balsombøsse — min Honningkage — eller min Sukkertønde?"

„Aa nei, det er jo lutter flaue Navne."

„Naar jeg kalder Dig Basilisk, saa er det ligervis som lucus a non lucendo; man benævner Noget efter dets Modsætning for end mere at betegne dets Fortræffelighed. Opposita juxta se posita magis illucescunt."

„Jeg forstaaer ikke Latin."

„Det betyder, at netop ved at stille de modsatte Ting ved Siden af hinanden forstaaer man bedre deres Fortræffelighed."

„Saa kunde jeg jo ogsaa kalde Dig Ole Kollerød eller saadant et andet fælt Navn for at betegne din Fortræffelighed."

„Du maa saamænd gjerne kalde mig Ole Kollerød, hvis det kan more Dig."

„Ja men det kan ikke more mig, og jeg begriber ikke, hvor det kan more Dig at kalde mig din Basilisk."

Estrid saae i dette Øieblik saa mageløs yndig ud, at jeg mere end nogensinde følte Lyst til at kalde hende Basilisk, men jeg havde udtømt alle mine Grunde og vidste ikke, hvad jeg skulde sige mere. Da fik jeg paa en Gang en lys Idee.

„Du tager rent feil," sagde jeg, „Ordet betyder noget ganske Andet, end Du troer. Det kommer af et græsk Ord *βασιλισσα*, som betyder Dronning."

„Nu bilder Du mig Noget ind, Nicolai."

„Nei jeg gjør ikke; jeg skal vise Dig det i det græske Lexikon."

„Jeg kjender jo ikke de græske Bogstaver."

„Saameget Græsk kan Du snart lære. Seer Du (her fik jeg Ordbogen frem og det omstridte Ord slaaet op) det første Bogstab er et b — det næste er et a, det kan Du da let see" — og saaledes gjennemgik jeg alle Bogstaverne videre for hende. „Og her kan Du selv see, der staaer: Dronning, Herskerinde — kan Du saa forlange Mere?"

Estrid saae endnu noget tvivlende ud, men da jeg satte det ærligste Ansigt op af Verden, og hun ikke kunde nægte, at der virkelig stod „Dronning" i Lexikonnet, maatte hun give efter og gjorde ingen videre Indsigelse mod Navnet. —

— O Fryd og Fred og stille Glæde i Hjertet, som hvilede over disse klare Sommerdage! Dag svandt efter Dag, som Perler trille af en Snor, jeg mærkede det neppe, for mig syntes det at være en eneste Sommerdag med Skovduft og Fugleqvidder og bestandigt Solskin.

Naar jeg om Morgenen kom ind i Dagligstuen, fandt jeg Estrid ved Themaskinen. Vi maatte da begge allerførst hen i det aabne Vindue og kaste et Blik over det lysgrønne Tæppe af svaiende Linde- og Kastaniekroner op mod den straalende Himmelhvælving: det var en sand Ætherdrik, der gød Sundhed og Kraft i alle Lemmer.

Saa drog Estrid mig hen mod Thebordet, at vi kunde faae vor Morgenthe, inden Maskinen gik af Kog. Naar Theen var drukket, holdt vi vor Morgenandagt

sammen, det havde jeg taget i Arv efter Gamle. Thi da vi tre Brødre boede sammen, var det altid hans Function — nu derimod fandt jeg, at dette tilfaldt mig som Husfader. Vi læste Stykker af det gamle og det nye Testament: jeg tør ikke sige, at vi altid forstode det, og mere end een Gang ønskede jeg, at jeg ikke saa tidligt havde afbrudt mine theologiske Studier, thi da havde jeg maaskee bedre kunnet hjælpe os ud over Vanskelighederne. Som det nu var, maatte vi hjælpe os, som vi kunde; Estrid og jeg lagde vore Hoveder i Blød og fik da altid Et og Andet ud deraf, som kunde passe for os, skjøndt jeg er rigtignok bange for, at havde Gamle faaet det at høre, havde han uden videre anviist det Plads blandt de „gale Fortolkninger", ovenikjøbet mellem dem, som man ikke behøvede at lære. Bedre gik det os med Luthers fortræffelige Skrifter, som vi ogsaa ofte læste i, thi dem kunde vi næsten altid forstaae.

Derefter skulde der egentlig skrides til Arbeidet, men Solen skinnede saa deilig, og Estrid kastede saa længselsfulde Blikke ud af Vinduet, at det befandtes nødvendigt først at gaae en lille Morgenvandring i Frederiksberg Have. Ved den Tid havde vi Haven næsten ganske for os selv; vi mødte kun en enkelt Havekarl, der syslede med Græsplænerne, eller en enlig Bondekone, der skød Gjenvei gjennem Haven. Vi pleiede ikke at gaae ind gjennem Hovedindgangen, men gik gjerne først gjennen Frederiksbergby, hvis lave Smaahuse gjøre et hyggeligt og venligt Indtryk, og kom da gjennem en lille Vaglaage ind i Haven. Hermed opnaaede vi, at vi pludselig stode midt i den grønne Løvsal, som virkede saameget mere overvældende paa os. De tætte

løvrige Grene hang lige ned over Kanalens klare Vande, og i et vidunderligt Lysspil brøde Solstraalerne sig derigjennem. Vi tog gjerne Veien til Høire og satte os paa en Bænk, hvorfra vi kunde see over til den anden Bred af Kanalen, hvor Sollyset faldt legende ind mellem de mørke Trægrupper og fremkaldte en mystisk Hemmelighedsfuldhed, som gav Phantasien frit Løb. Jeg fortalte Estrid, at derovre var en deilig Tryllehave og et Trylleslot. Hun gik strax ind paa min Tankegang, og nu udmalte vi for hinanden, hvilke forunderlige Blomster der voxede derovre paa Sølvstængler med Guldkroner, og som havde den allerfineste Klokkeklang. En af Svanerne kom svømmende forbi, med brusende Fjædre og stolt bøiet Hals gjennemskar den de klare Vande: den kom strax ind med i Eventyret og blev til en fortryllet Prinds, der om Dagen af en ond Fee var tvungen til at svømme rundt om Øen, men om Natten var løst fra Trolddommen og herskede paa Trylleslottet i fyrstelig Herlighed. Lidt efter kom den anden Svane forbi, og Estrid meente da, at det maatte være Prindsessen, som deelte Skæbne med Prindsen. Eventyrene bleve afbrudte ved Fuglesangen, der i tusindfoldigt Chor lød omkring os. Estrid antog, at det maatte være en Drossel, der fløitede saa yndigt lige over vore Hoveder; jeg paastod, at det var en Bogfinke, hvortil Estrid bemærkede, at Bogfinken fløitede jo ikke — men nu lod paa een Gang en munter Qviddren sig høre fra det store Kastanietræ, og det, meente hun, var Bogfinken. Og saa var der Stæren — og Dompappen — og Sidskenen og Rødkjælken — det var en uendelig Jubel af fløitende, qviddrende, tonende Fuglestemmer — der var

nok at gjætte paa, især naar man ikke var stivere i sin Naturhistorie end Estrid og jeg. Saa reiste vi os og gik videre og hørte paa alle de søde smaa Sangfugle: det var, som om hele den Concert kun blev anstillet til Ære for os To. Dette var en meget uskyldig Fornøielse, men ikke saa ganske lovligt var Estrids Forhold overfor de mange nydelige Markblomster, der voxede i Græsset. Inden jeg kunde standse hende, var hun midt inde paa Plænerne og plukkede Blomster. Jeg blev staaende ude i Gangen og tilraabte hende, at dette var strængelig forbudt, hvad hun kunde læse paa alle Plakaterne. Men Estrid havde desværre den samme Mangel paa juridisk Retsfølelse, som jeg troer, de allerfleste Kvinder have faaet i Arv fra vor fælles Stammemoder Eva. Hun agtede ikke paa mine Raad og Advarsler, men svarede, at jeg skulde blot komme ind og see, hvilken Mængde af de deiligste Ranunkler og Forglemmigeier der voxede. Saa blev jeg kjed af at staae alene i den afstukne Gang og gik ind til hende, og da jeg først var derinde, fik hun mig snart overtalt til at hjælpe hende med at plukke, og vi kappedes nu om, hvem der kunde finde de smukkeste Blomster og lave den fineste Bouket. Naar vi saa vare færdige og begave os paa Hjemveien, begyndte jeg at faae Samvittighedsnag over vort Ran, ledsaget af en betydelig Frygt for at møde Opsynsbetjenten. Jeg paaskyndede vor Gang og følte mig ikke tryg, førend vi vare vel ude af Haven og atter paa Hjemtur.

V.

Jeg arbeidede i denne Tid paa en Afhandling om Thorvaldsens Forhold til Antiken og havde faaet Tilladelse til daglig at opholde mig et Par Timer i det herlige Museum. Naar disse ikke faldt sammen med Aabningstiden for det store Publicum, vandrede jeg ganske alene om mellem de tause Statuer og hørte ingen anden Lyd end Gjenlyden af mine egne Fodtrin, der gave et underligt Echo i de lange Corridorer og Gallerier. Naar jeg da kom fra Fuglesangen og det freidige Sommerliv i Frederiksberg Have og endnu havde Klangen af Estrids muntre Stemme i mine Øren, kunde der i første Øieblik synes mig at være noget Koldt og Dødt ved Stenhallerne og de hvide Marmorfigurer. Dog længe varede det ikke; min Sjæl kom snart til Ro efter de mange adspredende Indtryk og sænkede sig i rolig Beskuelse af

de herlige Kunstværker. Foruden det store Katalog førte jeg en eller anden græsk Forfatter med mig samt en Notitsbog, hvori jeg med Blyant optegnede mine Bemærkninger, som jeg siden i Hjemmet benyttede til videre Udarbeidelse. Jeg anvendte dog ikke megen Tid paa at læse og skrive derinde, men sad mest stille og saae paa Statuerne eller Billedværkerne, til jeg ligesom levede mig ind i dem og kom til en inderlig Forstaaelse af Mesterens Tankegang. Saa fik jeg Skizzebogen frem og aftegnede i hurtige, flygtige Træk en Hoveddreining, en Armbevægelse eller et Foldekast i Klædningen, som netop henrev mig ved sin Ynde, og som jeg derfor ønskede at bevare i Hukommelsen. Jeg syntes, at jeg fik mere Syn for det Eiendommelige ved Thorvaldsen, som bestemt skiller ham fra Antiken, nemlig en blid Ynde og Elskelighed, dertil en blufærdig Renhed og Kydskhed i Opfattelsen. Naar jeg da ret glædede mig herover, kunde det ogsaa falde mig paa Sinde, hvad Svigerfader engang havde sagt mig, at det havde været bedre for Thorvaldsen, om han havde været lykkelig gift. Dengang lo jeg deraf som af en snurrig Paradox, men nu, da jeg selv var Ægtemand, fandt jeg, at der maaskee kunde være adskillig Sandhed deri. Og saa kunde jeg ikke lade være at tænke paa mit eget lykkelige Ægteskab — paa min søde Basilisk derhjemme; hendes yndige Øine stode for mine Tanker og fordunklede ganske Glandsen af Thorvaldsens Mesterværker, Skizzebogen sank ned paa mit Skød, Blyanten faldt mig ud af Haanden, jeg hensank i søde Drømmerier — — men hillemænd, Klokken er over Tolv, og jeg skal give Timer i Hr. Egebergs Drengeskole fra Kl. 12—3. I en Fart samlede jeg

mine Bøger sammen, stak Blyant og Skizzebog i Lommen og foer i Gallop ud af Musæet, stormede som en Stormvind over Stormbroen ned i Stormgaden, hvor Skolen var, til hvilken jeg ankom, netop som det store Frikvarteer var forbi, og Luften endnu zittrede af de sidste vilde Skrig fra Fripladsen, hvor Drengene havde tumlet sig i deres Lege. Det var atter en Forandring i Stemning og Omgivelse, som var alt Andet end behagelig. Fra Kunstens høie, ætherklare Regioner, fra Olympens lyse Idealverden, hvor jeg nys havde befundet mig, var jeg stegen ned til Livets haandgribelige og massive Virkelighed, en Flok raabende og støiende Drenge, der larmede om mig som Havets vilde Bølger. Først efterat jeg gjentagne Gange ligervis som Neptun havde tilraabt dem et tordnende quos ego — ledsaget af et Øredask til en eller anden af de værste Urostiftere, lykkedes det mig at skaffe den fornødne Stilhed tilveie, hvorpaa Undervisningen tog sin Begyndelse. Det var tre lange og besværlige Timer, der tungt sneglede sig hen for mig som det dreiende Vognhjul gjennem de dybe Sandveie. Men de gave Brød i Posen, og det maatte jeg jo nu skaffe som Husfader, der skulde forsørge Hus og Hjem. Det var Bevidstheden herom, der holdt mig oppe, ja fyldte mig med Stolthed, saa at jeg endog med en Slags Ringeagt saae ned paa Skolens høie Bestyrer, Hr. Egeberg, thi han var jo ugift; hvorfor vilde han da have al den Slid og Slæb for den dumme Skoles Skyld, naar han ikke havde Andre at skaffe Brød til end sig selv? For mig var der tvende Livsopgaver, som paa en tilfredsstillende Maade kunde udfylde en Mands Liv, det var Kunsten og Ægteskabet, og jeg

priste mig lykkelig, at begge vare faldne i min Lod, medens den stakkels Hr. Egeberg og mange Andre med ham levede i sørgelig Vankundighed om disse tvende Høidepunkter af jordisk Lyksalighed.

Endelig Klokken Tre slog Frihedstimen for mig, og jeg ilede hjem, længselsfuld efter atter at see Estrid. Men her maatte jeg rigtignok sande Ordsproget, at

Hvo som i Kanaans Land vil staae,
Maa gjennem Ægyptens Ørken gaae.

Ægyptens Ørken det var Vesterbro. Thi her brændte den luende Sommersol med sine Straalers fulde Magt, Stenbroen var ganske varm: stundom hændtes det, at en hed Chamsin blæste ud fra Absalonsgade og Saxogade og hvirvlede tætte Støvskyer op, i hvilke Vandringsmanden blev rent borte. Og hverken til Høire eller Venstre var mindste Smule Skygge at faae, thi netop mellem Kl. 3 og 4 stod Solen lige for Enden af den lange Vesterbrogade, ret ligesom den havde passet mig op, naar jeg var paa Hjemveien fra min Skole, for at stikke mig i Øinene og beskyde mig med sine glødende Pile, naar jeg var uden mindste Skjold eller Værge mod den. Vel kunde jeg ved Tivoli have sat mig op i en Sporvogn eller Omnibus og paa den Maade undgaaet dens lumske Overfald, men det vilde jeg ikke af økonomiske Grunde, thi jeg havde fast besluttet at føre en overordentlig fornuftig og sparsommelig Husholdning, hvor ikke en Skilling blev udgiven til Unytte. For ikke at komme i Fristelse, vendte jeg Hovedet til den anden Side, naar jeg kom forbi Sporvognens Holdeplads, trykkede Hatten dybt ned i Øinene, og travede saa modig frem igjennem

Støv og Sand, Sol og Hede, idet jeg underveis opflammede min Phantasi ved at bilde mig ind, at jeg var en af Korsridderne, som i sin tunge Jernrustning paa den udmattede Ganger travede gjennem Syriens glødende Sandørkener til det hellige Land. Denne Phantasi holdt akkurat ud, til jeg naaede Jernporten (det vil sige Stedet, hvor denne engang har staaet, thi nu har der alt i mange Aar ikke været mindste Spor af den at see). Her svingede jeg ind i Frederiksberg Allee, hvor jeg havde det friske skyggende Løvtag over mit Hoved, medens de nys udsprungne Lindeblomster duftede saa deilig: det var som en Forsmag af Paradisets Glæder. I rask Marsch gik det til mit Hjem, hvor der endnu til Slutning ventede mig en lille Bjergstigning, inden jeg nemlig naaede op til vor Kvistleilighed paa fjerde Sal. Men her holdt Estrid Vagt paa den øverste Trappeafsats, da hun vidste Tiden for mit Komme, og jeg hørte hendes friske klare Stemme raabe mig i Møde: „O hvilken træt Mand, der kommer op ad Trapperne!"

„En træt Mand, en overmaade træt Mand!" svarede jeg tilbage, idet jeg med Flid gjorde mine Trin opad Trapperne saa tunge som mulig, forat Estrid ret kunde fornemme, hvorledes jeg havde baaret Dagens Hede og Besvær.

Naar jeg saa møisommelig havde arbeidet mig opad Trapperne, kom Estrid løbende imod mig, lagde sine Arme om min Hals og kyssede mig, tog dernæst Hatten af mit Hoved og Bøgerne fra min Arm, forat jeg fri og let kunde vandre ind i Stuen, hvor jeg træt kastede mig paa en Stol.

„Nu skal vi strax faae Middagsmad", sagde Estrid

og ilede skyndsomst ud i Kjøkkenet forat fuldende de sidste Tilberedelser. Lidt efter kom hun atter tilbage, fulgt af Ane, der bar Maden. Ane optraadte ved denne Leilighed med en Majestæt og Værdighed, som om det var hende, der af særdeles Naade bespiste os, og vi uden hendes Godhed maatte nøies med det tørre Brød. Desto mere beskedent optraadte Estrid, der gjerne gjorde Undskyldninger for, at Maden ikke var lykkedes bedre. Men jeg trøstede hende altid paa bedste Vis.

„Udmærket, ganske udmærket!“ sagde jeg med Munden fuld af Mad, „Du laver ganske fortrinlig Mad, min egen Basilisk. Jeg har aldrig nogensinde før spist saa godt, som jeg nu spiser. Du maa virkelig give mig en Portion endnu.“ Og med glædestraalende Ansigt modtog Estrid min Tallerken forat efterkomme min Begjæring.

Kun een Gang skete der en Undtagelse herfra. Jeg var den Dag i en fortrædelig Stemning paa Grund af et Par nye Støvler, der havde trykket mine Fødder og i høi Grad besværliggjort min Marsch gjennem Vesterbros syriske Ørken. Og da jeg saa havde endt Bjergstigningen gjennem de fire Stokværk, var Estrid mod Sædvane ikke tilstede for at tage imod mig; saa var der for mig slet ingen Fornøielse ved at komme hjem. Estrid havde fuldt op at gjøre ude i Kjøkkenet med at faae Middagsmaden færdig, der var bleven forsinket paa Grund af Strygning. Jeg maatte vente en halv Time paa den, i hvilken Tid mit Humør ikke forbedrede sig. Ømme Fødder, Træthed, stigende Sult og ingen Estrid at klage sin Nød for, det kunde nok fremkalde en mørk Sindsstemning. Endelig kom Estrid og gjorde mange Undskyldninger for sin Ude-

bliven. Det formildede mig igjen, men saa traf det sig saa uheldigt, at den første Ret var Vandgrød, i og for sig en meget sund og fortræffelig Ret, men som for min Phantasi altid fremkalder Billedet af Sygestue og Hospital. Dog sagde jeg Intet, thi det hører til mine Principer, at en god Ægtemand ikke bør blande sig i Kjøkkenskriveriet, men skal lade Husmoderen frie Hænder i saa Henseende. Jeg nød derfor min Vandgrød i Taushed, idet jeg trøstede mig med, at jeg kunde søge Erstatning i Eftermaden. Saa blev Vandgrøden bragt ud, og istedenfor satte Ane et dampende Fad Klipfisk paa Bordet.

„Hvad er det?“ spurgte jeg forfærdet.

„Det er Klipfisk. Kjender Du ikke den Ret?“

Jo jeg kjendte den kun altfor vel; Klipfisk er netop en af de meget faa Retter, hvoraf det er mig umuligt at faae en Bid ned. I Kraft af Principet gjorde jeg dog Vold paa mig selv, men allerede ved den tredie Mundfuld var Principets Modstandsevne brudt. Jeg lagde Kniv og Gaffel og sagde i en meget alvorlig Tone: „Ja dette kan være godt nok for spanske Katholiker i Fastetiden, men for danske Protestanter ved Midsommertid er det virkelig en haard Ret at gaae paa.“

„Hvad mener Du dermed?“

„Jeg mener, at naar en Mand har arbeidet hele Dagen i sit Ansigts Sved og kommer hjem, varm og træt og sulten af Dagens Besvær og Møie, saa ligner det ikke Noget at tractere ham med Vandgrød og Klipfisk.“

Over denne Tiltale saae Estrid heelt ulykkelig ud og begyndte allerede at faae Taarer i Øinene. „Men kjæreste Nicolai, hvor kunde jeg vide, at Du ikke holder

af Klipfisk? Fader holder saa meget af den, saa troede jeg ogsaa, at Du gjorde det. Selv kan jeg slet ikke spise den og maa med Magt tvinge mig dertil, saa det er kun for din Skyld, jeg har kjøbt den."

Ved at høre denne Tilstaaelse og see Basiliskens ulykkelige Aasyn var min Gnavenhed pludselig forbi, og mit gode Lune vendte tilbage. „Saa Du kan heller ikke spise Klipfisk? Det var da en mærkværdig „Sympathie der Seelen." Ja hør, veed Du hvad min Pige, saa er det saamænd ikke værd at sidde og fælde Taarer over den Klipfisk, men lad Ane faae den ud heel og holden til Traktement for sig. Dette skete ogsaa, hvorefter Ane blev sendt ned til Bageren at kjøbe for tolv Skilling fint Wienerbrød, hvormed vi delicaterede os til Kaffen. Siden den Tid havde Estrid altid den Forsynlighed, hver Gang der skulde indføres en ny Ret, at spørge, om den havde mit Bifald -- og Klipfisk blev aldrig mere seet i vort Huus.

— Eftermiddagen tilbragtes i Stilhed. Hvad jeg om Formiddagen havde iagttaget og optegnet paa Thorvaldsens Museum, blev sammenarbeidet og omhyggelig udført, hvormed jeg da forbandt et grundigt Studium af Archæologien. Medens jeg var optaget heraf, sad Estrid ved et lille Bord og udførte en Tegning eller malede Blomster. I den lumre Eftermiddag stode Vinduerne aabne, af og til kom et forfriskende Vindpust ind til os. Estrid iagttog den dybeste Taushed for ikke at forstyrre mig; der var saa stille hos os, at det tydelig kunde høres, naar jeg vendte Bladet i Bogen. Ude fra Trætoppene lød en munter Fuglequidder ind til os. Saaledes glede Eftermiddagstimerne hen, indtil Solen

stod lavt paa Himlen, og dens Straaler faldt indad Vinduerne indtil den allermindste Krog og oplyste Alt med sit luende Skær. Estrid var gjerne forsvunden, men nu kom hun hen og satte sig ved Siden af mig og hviskede: Saa er Theen færdig!"

„Allerede? Klokken er jo først halv Otte."

„Ja, men vi skulde jo en lille Tur ud i Søndermarken", sagde Estrid med sin mest indsmigrende Stemme.

„Hvad skal vi der?"

„See Solen gaae ned."

„Det kan vi jo meget bedre see her fra vore Vinduer, hvor vi har hele den vestre Himmel for os."

„Men det seer meget smukkere ud mellem Træernes Grene. Vær nu en god Mand og kom og drik The!"

Jeg maatte naturligvis føie Estrid og lægge Arbeidet til Side for den Dag. Aftensmaden tog os ikke lang Tid, og saa vandrede vi hurtig gjennem Frederiksberg Allee, Pilealleen og forbi Slottet ind i Søndermarken. Her toge vi strax Veien til Høire mod den vestre Ende. Det begyndte at blive dunkelt mellem Trægrupperne, men foran luede og glimtede en funklende Ild gjennem Løvværket, det var Solen, der kastede sine sidste Straaler henover den sommerfriske Jord. Vi forstærkede vore Skridt for at naae den lille Bænk i Søndermarkens Udkant med Udsigt over den aabne Mark, og vi kom ogsaa tidsnok for at see Solen som en glødende Ildkugle synke i Horizonten.

„Hvor majestætisk", udbrød jeg, greben af det herlige Syn, „vel forstaaer jeg, at da Menneskene havde glemt den eneste sande Gud, de da vendte deres Hyldest

til den prægtige Sol, der er som det synlige Afbilled af Guddomsglandsen."

Nu forsvandt den, og lette blaalige Aftentaager hævede sig over Engen. I det Fjerne hørte vi Køernes Brølen, medens Græshopperne rundt omkring i Græsset lode deres zittrende Lyd høre. Denne Deel af Søndermarken var nu forladt af de Spadserende, saa vi havde den ganske for os selv.

„Hvor her er yndigt!" udbrød Estrid, „hvilken Fred og Ro over Alt — og kan Du mærke den krydrede Høduft derude fra Engen? Kunde vi nu ikke troe, at vi vare mange Mile borte fra den støiende By med dens lumre Sommervarme?"

„Eller som Adam og Eva i deres Paradis, de eneste Mennesker paa den nys skabte Jord."

Estrid lagde sit Hoved paa min Skulder. „O hvor jeg er lykkelig", hviskede hun, „mageløs lykkelig — jeg har næsten ondt for at fatte, hvor lykkelig jeg er."

En Stund sad hun hensunken i sine Drømmerier, da rettede hun sig pludselig i Veiret og spurgte: „Hvad holder Du meest af, Søndermarken eller Frederiksberg-have?"

„Jeg holder mest af min Basilisk."

„Aa svar mig nu ordentlig."

„Er det ikke et ordentligt Svar? Vilde Du før, at jeg skulde sige, at jeg holder mere af Søndermarken end af Dig?"

„Jeg veed nok, at Du holder mest af mig. Men kan Du ikke give mig et ordentlig Svar paa mit Spørgsmaal?"

„Naa saa Du vil have et ordentligt Svar — det

skal Du faae. Saa hør og giv Agt: i Frederiksberg Have med de mere regelrette Anlæg udtaler Skjønhedens immanente Objectivitet sig paa en til Kategoriernes Dobbeltreflection mere adæquat Modus, medens derimod Søndermarken giver det mere ideale Udtryk for Subjectivitetens opadstræbende Livspotenser. — Har Du forstaaet mig?"

„Ikke et Ord."

„Det var Skade, thi jeg gav Dig netop en Prøve paa vor allernyeste mest moderne Philosophi."

„Kunne Philosopherne da ikke tale saaledes, at andre Mennesker kunne forstaae dem?"

„Jeg troer Du vil, saa vare de jo ikke længer Philosopher. Kunsten ved at philosophere bestaaer netop i at sige de allersimpleste Ting paa den alleruforstaaeligste Maade. Tidligere vare Tydskerne de største Mestere i denne Kunst men i de sidste Aartier have vore danske Philosopher halet godt ind paa Livet af dem. Men lad mig nu engang høre, hvad Du holder mest af, Frederiksberg Have eller Søndermarken."

„Jeg troer", svarede Estrid tøvende, — — „jeg troer næsten, at jeg holder meest af Frederiksberg Have om Morgenen, naar Solen skinner og Fuglene synge, og Alt er saa muntert og lystigt. Derimod om Aftenen, naar Skyggerne blive lange, og Fuglene ere gaaede til Ro, og der bliver tyst og stille og høitideligt i Naturen, saa holder jeg mest af Søndermarken."

„Det var udmærket sagt", svarede jeg, „thi netop det Selvsamme mener jeg."

„Nei virkelig? Det var jo morsomt!" Og Estrid saae saa sjæleglad ud over denne Enighed i vore An-

skuelser, at jeg nødvendigvis maatte kysse hende, og dermed endte denne æsthetiske Discussion.

— En deilig Midsommeraften havde vi længe vandret rundt i Søndermarken. Solen var forlængst gaaet ned, og Dunkelhed lagde sig over Engene og Træerne, forsaavidt der overhovedet kan være Tale om Dunkelhed i disse lyse Sommernætter. Vi havde taget Plads paa en Bænk under et mægtigt Bøgetræ, der strakte sine løvfulde Grene vidt ud over vore Hoveder. Paa den lyse Himmel glimtede enkelte Stjerner frem med et mat Skær. Længere nede mod Horizonten saaes Halvmaanen, der næsten laa paa Ryggen over Trætoppene ligesom et Menneske, der strækker sig i det Grønne og gotter sig over det frodige Sommerliv. Det var ogsaa en Sommeraften til at gotte sig i, Luften var lun og mild, Løv og Blade hang blikstille ned. Spadseregængerne, der tidligere havde været tilstede i temmelig stort Antal, vare efterhaanden svundne bort, istedenfor de store larmende Familieklynger saaes kun enkelte sværmende Par, og snart bleve disse afløste af en enlig Ungersvend, der endnu ikke havde fundet nogen Hjertenskjær at gaae med; tilsidst bleve ogsaa disse Enegængere borte. Folkemængden var forsvunden ligesom Vandet, der strømmer bort i et rislende Løb, saa i en fin Straale, tilsidst i enkelte Drypp. Nu var den allersidste Draabe løbet ud, og vi To sadde endnu paa Bænken under det store Bøgetræ og saae paa Stjernerne og Halvmaanen.

„Vi faae vist gaae“, sagde jeg, „ellers er jeg bange, at Haven bliver lukket.“

„O bliv blot et lille Minut endnu!“ bad Estrid,

„her er saa yndigt, at jeg kan slet ikke losrive mig herfra.“

I samme Øieblik lød en høi klar Fløitetone over vore Hoveder, efterfulgt af en jublende Trille.

„Nattergalen!“ udbrøde vi begge i Munden paa hinanden, idet vi i glad Overraskelse trykkede hinandens Hænder. Saamange Aftener havde vi forgæves vanket rundt forat faae den at høre, og nu istemmede den pludselig sin Sang lige over os, hvor vi slet ikke havde drømt om den.

Vidunderlige, henrivende klokkerene Toner løde fra den lille Sanger. Snart var det smæltende vemodigt, saa kom der en underlig, jeg kunde næsten sige disharmonisk Qviddren, og da kom disse fuldttonende Slag, der bragte Hjertets inderste Sangbund til at zittre i sød Henrykkelse. Ikke veed jeg, hvor længe vi lyttede til; thi vi vare ligesom fasttryllede til Stedet og ændsede hverken Tid eller Time. Først da Sangen hørte op, kom vi atter til Besindelse.

„Nu maae vi skynde os“, raabte jeg og sprang op fra Bænken, „ellers blive vi lukkede inde her i Haven i Nat.“

I hurtig Gang ilede vi til den nærmeste Udgang, men fandt den alt stænget. Jeg begyndte at blive hed om Ørene. Rigtignok havde jeg oftere phantaseret med Estrid om, hvor deiligt det kunde være at tilbringe en Skærsommernat i Skoven under aaben Himmel og muligvis faae sig en yndig Skærsommernatsdrøm — men nu, da der var al Udsigt til at faae dette Ønske opfyldt, følte jeg mig slet ikke oplagt til et saadant Æventyr.

„Vi maae løbe op til den næste Laage ved Valby=

veien, maaskee er den aaben endnu", sagde jeg. Og nu gik vi ikke, men løb saa hurtig, som Estrid kunde komme afsted. Det var, som om Søndermarken pludselig havde skiftet Væsen og Udseende. Istedenfor det feeagtige Trylleskær, som nys havde hvilet over den, havde den faaet noget Uhyggeligt, Troldagtigt; de mørke Buske toge sig ud som Gjenfærd og Spøgelser, der lurende strakte deres sorte Arme ud efter os for at gribe os, og bag Træstammerne var det, ligesom der stode Stimænd skjulte, der kun ventede paa, at vi skulde komme forbi dem forat kaste sig over os.

Forpustede og aandeløse naaede vi Laagen ved Valbyveien — den var lukket. Jeg ruskede heftig i den og stampede forbittret i Jorden, men Laagen ændsede ligesaa lidt det Første som det Sidste.

„Mon Du ikke kunde springe over Gjærdet ind til Tractørens her ved Siden af og laane en Nøgle hos ham?"

„Og imidlertid lade Dig staae her ganske alene i Søndermarken ved Midnatstide — nei søde Basilisk, det var en daarlig Plan. — Men hør — — jeg hører Fodtrin ude paa Veien — der kommer Nogen, som kan hjælpe os."

Vi lyttede, Fodtrinene kom nærmere, og snart saae vi en Bondemand komme vandrende ad Veien udenfor. Jeg ventede, til han var lige ud for os, og raabte derpaa med fuld Kraft: „Halløi der!"

Et høit Angstskrig var Svaret, og den Anraabte pilede ned ad Veien, saa hurtig Benene kunde bære ham. Et nyt Raab fra mig fremskyndte end mere hans Flugt, og nu kunde vi ikke mere see ham.

„Det dumme Menneske holder os for Gjenfærd og Spøgelser", sagde jeg og glemte i min Ærgrelse ganske, at jeg nys selv havde havt nogle uhyggelige Spøgelsefornemmelser i den tavse mørke Lund.

Men hvad var der nu at gjøre? Jeg grundede lidt efter og tog derpaa til Orde: „Ja der er ikke Andet for, Basilisk, end at vi maae springe over Laagen."

„Springe over Laagen!" gjentog Estrid forskrækket, „og den er mindst halvtredie Alen høi — det kan Du aldrig mene!"

„Jo sandelig mener jeg. Du er jo rask og behændig, og jeg skal nok hjælpe Dig."

Estrid maalte Laagens Høide med Øinene og rystede betænkelig paa Hovedet.

„Der er ikke Nogen, som seer os", vedblev jeg, „og det skal snart være gjort. Gjør nu blot, som jeg siger, og vær ikke bange! — Læg din Haand her paa Trærammen og hold godt fast -- nu løfter jeg Dig i Veiret — saaledes, det gaaer jo galant — nu sætter Du Foden paa Trærammen her — reis Dig nu i Veiret — een, to, tre — — — kan Du see, det gik udmærket? Nu skal jeg strax være ved din Side!" Og i to Sæt var jeg over Laagen og udbrød triumpherende: „Brillantissimo! man skal bare ikke lade sig forbløffe! Havde vi levet i det lykkelige Hellas' Dage, kunde vi begge have vundet Laurbærkrandsen ved de olympiske Lege!" I hurtig Gang begave vi os hjemad, ganske oprømte over vort lille Æventyr.

Men Prøvelsernes Tid var endnu ikke forbi, Gadedøren var lukket, jeg greb i Lommen efter Nøglen — der var ingen. Jeg trak i Klokken og ringede, som om Huset

skulde styrte sammen, men alle laae i dybeste Søvn, og der var ingen Anden, som ændsede os, end Naboens Hund, der besvarede vor Ringen med en hæftig Gjøen. Da jeg ikke havde nogen Anden at lade min Vrede gaae ud over, skændte jeg paa Ane, at hun ikke sad oppe og ventede paa os.

„Men det pleier hun jo ellers aldrig, og der var heller Ingen af os, som har sagt Noget til hende derom“, indvendte Estrid.

„Den tossede Pige!“ sagde jeg vredt, „skal man da sige Alt til hende? Nu ligger hun deroppe og snuer i sin varme Seng, mens vi maae staae udenfor i Nattekulden. Men hun kan vente til imorgen, saa skal' jeg nok holde en ordentlig Tale for hende.“

„Kunde vi ikke“, tillod Estrid sig i al Beskedenhed at forespørge, „prøve paa at gaae ind til Byen og maaskee komme ind i et Hotel?“

„Det vilde ogsaa være smukt at dundre dem op mellem Klokken Et og To om Natten — og naar ikke engang Ane, den dovne Tøs, vil staae op forat lukke os ind, troer Du saa, de vil gjøre det paa et Hotel, hvor de slet ikke kjender os?“

„Saa komme vi vistnok alligevel til at tilbringe Natten under aaben Himmel.“

„Nei det vil jeg slet ikke.“

Estrid turde ikke spørge mig mere, men saae forundret paa mig, som om hun vilde sige: „Ja hvad vil Du da? ind kan vi ikke komme, og ude vil Du ikke blive.“

Jeg traadte et Par Skridt tilbage og saae op ad Huset, hvor der var ganske mørkt i alle Vinduerne.

„Maaskee en eller anden af Husbeboerne endnu ikke er kommen hjem og vil komme og lukke os ind.“

Det var dog altid en Mulighed at klynge sig fast ved, skjøndt der var ikke megen Sandsynlighed for, at Husbeboerne skulde komme hjem Klokken To om Natten. Vi satte os paa en Bænk i Alleen i en lille Afstand fra Huset. Jeg begyndte at fryse og maatte slaae Armene mod hinanden forat blive lidt varm. Estrid, Stakkel, frøs formodentlig ogsaa, men hun klagede sig ikke for ikke at forøge mit daarlige Humør. Saa blev jeg søvnig og sad og nikkede saa smaat, da Estrid stødte til mig og sagde: „Nu er der En henne ved Døren!“

Det var Studenten, som boede hos Justitsraadinden paa anden Sal. Jeg gik hen til ham, fortalte ham vort Uheld og bad ham lukke os ind tillige med sig.

„Med største Fornøielse“, svarede han. „Seer De, jeg gaaer nu altid med Gadedørsnøglen hos mig for en Sikkerheds Skyld, for man veed dog aldrig, om man først kommer hjem paa Morgenqvisten. — Værs'artig!“

Vi takkede ham og steg op ad Trapperne, glade over at være komne i Hus. Da vi stode i vor Dagligstue, sagde jeg til Estrid: „Se det var nu den Gang, vi hørte paa Nattergalen — næste Gang skal vi nok tage os bedre i Agt.“

Der blev naturligvis Intet af den bebudede Tordentale til Ane. Da vi fortalte hende vort Uheld, sagde hun i en skarp Tone til os: „naar De kommer saa seent hjem, skulde De rigtignok huske at tage Dørnøglen med Dem“ — og denne Bemærkning fandt jeg at være saa sand, at jeg derved følte mig ganske afvæbnet. Ane var

en fortræffelig Pige, punktlig som et Uhr og tro som Guld, hvad baade Estrid og jeg paaskjønnede i høi Grad, men jeg troer dog at maatte sige, at vi begge nærede en lønlig Angst for hende. Der var noget saa bestemt og selvbevidst i hendes Optræden, som om hun var Husets faste Centrum, Estrid og jeg derimod kun Gjæster, mod hvis Ungdommelighed hun viste en smuk Overbærenhed. Jeg følte min husfaderlige Værdighed noget krænket derved, men vidste ikke ret, hvorledes jeg skulde gribe Sagen an, thi Ane holdt sig med stor Klogskab inden en vis Grændse og gjorde sig aldrig skyldig i nogen ligefrem Uartighed eller Ulydighed mod os. Jeg vilde ikke tale til mine Svigerforældre derom, ja undsaae mig endog forat sige det til Estrid, da jeg frygtede, deri vilde ligge som en Tilstaaelse af min egen Svaghed, men jeg troer nok, at Estrid gjennemskuede mig. Af og til kunde hun beklage sig lidt for mig, at Ane var saa selvklog; naar Estrid f. Ex. i Henhold til mine Ønsker foreslog, at Boeufen skulde steges mør, svarede Ane: „Boeufen smager bedst haardstegt“, med en saa overlegen Mine, at Estrid øieblikkelig afstod fra sin Paastand og lod Ane raade. Heller ikke indtraf det saa ganske sjeldent, at Ane, naar hun blev sendt paa Torvet, gjorde større Indkjøb, end hun var bemyndiget til, og til Estrids Bebreidelser ganske løst bemærkede, at Sligt hørte med til en ordentlig Husholdning. Ligeledes havde hun en vis Forkjærlighed for at lave store Portioner, hvad der rimeligvis passede bedst for hendes Bekvemmelighed. Skulde vi f. Ex. have Ærter, da kogte hun saamange, at Estrid og jeg maatte tære Ærter hele Ugen igjennem. Sagde jeg et Ord til Ane derom, svarede hun strax, at

dette var det Sparsommeligste, og deri havde hun vistnok Ret, men den Økonomi tiltalte mig dog ikke. Ved saa=danne Leiligheder trøstede jeg Estrid med, at hvis hun ikke var fornøiet med Ane, kunde vi jo opsige hende Tjenesten til Mikkelsdag, og dermed sloge vi os til Taals, skjøndt vi begge To vidste, at dette ikke vilde skee, eftersom Ingen af os havde Mod til at vove et saa afgjørende Skridt overfor Ane.

Vi levede i den første Tid af vort Ægteskab meget stille, næsten udelukkende henviste til os selv, og det vare vi meget tilfredse med. I Juni og Juli Maaned er det kjøbenhavnske Selskabsliv i en Opløsningstilstand, man er optagen af Reiseplaner, og hvem der ikke allerede er tagen bort, tænker dog stærkt derpaa. Mine Venner, unge Kunstnere og Studerende, havde for det Meste taget Farten til Bøgeskovene, Præstegaardene og de jydske Heder; de Faa, som endnu vare tilbage, meente sagtens, at jeg havde nok i den ægteskabelige Lyksalighed og ikke følte særlig Trang til deres Selskab — oprigtig talt, havde de ganske Ret deri, hvormegen Pris jeg end ellers satte paa deres Nærværelse. Det blev da kun den nærmeste Familie, som besøgte os, og som vi aflagde Gjenbesøg. Estrids Moder og Søstre kom jævnlig til os, mest dog om Formiddagen, naar jeg var i Forretninger; Svigerfader kom stundom om Aftenen og fik sig en æsthetisk Discurs med mig. Ogsaa Corpus Juris benyttede gjerne Leiligheden til at komme med nogle reformatoriske Forslag til at omflytte vort Bohave eller foretage andre Ændringer. Disse fandt dog ikke altid fortjent Paaskjønnelse; jeg betragtede nemlig Corpus Juris' Indblanding i vore huslige Affærer med en vis

Skinsyge, eftersom jeg stadig frygtede, at han skulde fornye sine tidligere Fordringer paa at have Noget at sige over mig, hvad jeg paa ingen Maade kunde tillade. Skjøndt jeg oftere maatte erkjende, at han havde Ret i sine Bemærkninger, modsatte jeg mig dog paa det Ivrigste, forat ikke min Hustru skulde troe, at jeg i mindste Maade stod under hans Kommando. Først naar der var gaaet en fjorten Dags Tid, og jeg kunde antage, at Estrid havde glemt det, først da iværksatte jeg Forbedringen og lod, som om jeg havde undfanget Ideen i mit eget vise Hoved. Mere Glæde havde Corpus Juris af sine politiske Foredrag, som han jævnlig holdt for os, og som visselig vare til stor Gavn for os. Da jeg nemlig ingen Avis holdt, levede vi i en frygtelig Uvidenhed om Alt, hvad der foregik i den øvrige Verden. Corpus Juris havde flere Gange strængt paatalt det Uforsvarlige i, at vi kunde finde Behag i at leve i et saadant middelalderligt Barbari midt i vort høit oplyste Aarhundrede, men det tog jeg mig ikke nær. Jeg havde aldrig forhen været nogen ivrig Avislæser og allermindst var jeg det nu, da det forekom mig, at jeg havde langt vigtigere Ting at passe med selv at styre Hus og Hjem. Estrid brød sig kun om at læse Avisen for Tørvepriisernes Skyld, men dem, havde jeg sagt hende, kunde hun jo faae at see i Adresseavisen hos sin Moder, og det kostede ikke Noget.

En Gjæst, der nær var bleven os besværlig med sine altfor hyppige Besøg, var Morbro'er. Eftersom han selv havde fuldt op af Tid til sin Raadighed, meente han sagtens, at han kunde være ligesaa rundhaandet med Andres Tid som med sin egen. Tilmed var Estrid hans

udkaarede Yndling. „Du var rigtignok klog og havde Øinene med Dig, da Du tog hende til din Hustru“, betroede han mig engang. „De andre ere jo ogsaa meget rare og velsignede Piger, men se Valborg, hun er saa uhyre sværmerisk og romantisk (Morbro'er lagde Tonen paa sidste Stavelse) — og det finder jeg nu er kjedeligt; Sophie og Johanne ere to Vildgæs, der bare tænker paa Fjas og Kommers. Men Estrid er Perlen for dem alle; som hun kan bestyre Husvæsen, Madlavning og dertil altid mild og venlig — saa jeg har altid beundret din store Klogskab, da Du strax fandt ud af, at Du vilde have hende til Hustru.“ Denne Tale klang saare liflig i mine Øren, og jeg forsikkrede Morbro'er, at han kunde komme saa ofte han vilde, han skulde altid være en velkommen Gjæst i vort Huus. Morbro'er tog denne Indbydelse aldeles efter Bogstaven og havde nu allerede gjæstet os tre Eftermiddage i een Uge. Men hans Besøg vare just ikke altid saa overmaade morsomme. Til sine Tider var han meget snaksom, og Munden stod ikke paa ham, til andre Tider mælede han ikke et Ord, men sad og stirrede hen for sig, idet han af og til udstødte et dybt Suk. Om denne vexlende Snaksomhed og Taushed ligesom Havets Ebbe og Flod stod under Paavirkning af Maaneskiftet, skal jeg lade være usagt; dog troer jeg det neppe, thi Overgangen kunde ofte være saare brat. Den første Eftermiddag var han saaledes meget talende, men den anden og tredie var han yderst faamælt, skjøndt jeg anstrængte mig efter bedste Evne forat holde Samtalen i Gang. Men da han nu den fjerde Eftermiddag igjen viste sig i vor Stue, da brast

min Taalmodighed, jeg styrtede ud af Døren, idet jeg gav Estrid et Vink, at hun skulde følge efter.

„Hvad er der hændet Dig?“ spurgte hun ganske forskrækket, da hun havde lukket Døren efter os og saae mit harmfulde Aasyn.

„Det er Morbro'er, som bringer mig til Fortvivlelse med sine Besøg“, udbrød jeg forbittret. „Nu har han ødelagt tre Eftermiddage for mig i denne Uge, og nu kommer Touren til den fjerde.“

„Skal jeg da sige til ham, at han skal gaae igjen?“

„Nei vist ikke, det gaaer ikke an.“

„Men hvad vil Du da?“

„Jeg vil blot sige Dig, at jeg er vred, meget vred, og jeg vil være i daarligt Humør hele Aftenen, og det er Morbro'ers Skyld.“

„Men det behøver Du ikke at tage Dig saa nær“, sagde Estrid med sin sædvanlige Blidhed; „vi giver Morbro'er en Bog at læse i, og saa kan Du arbeide uforstyrret.“

„Gaaer det an?“

„Ypperligt, det har vi saa tidt gjort hjemme.“

Vi gik atter ind i Stuen, hvor Morbro'er havde taget Plads ved Vinduet og sad ganske rolig uden at ane det Oprør i mit Sind, hans Komme havde foraarsaget.

„Nicolai har en Deel at bestille i Eftermiddag“, sagde Estrid til ham, „men Du kunde jo faae en Bog at læse i.“

Morbro'er nikkede, men sagde Intet.

„Ja Du undskylder vel“, sagde jeg, idet jeg tog Plads ved mit Arbeidsbord.

Morbro'er nikkede igjen uden at sige Noget. Saa fik han et Bind af Riises Archiv for Historie og Geographi at underholde sig med, medens jeg tog fat paa mit Arbeide. Under Sysslen med dette kom mit oprørte Sind snart atter til Ro, og jeg arbeidede ufortrødent i næsten to Timer, i hvilken Tid jeg ikke hørte Andet til Morbro'er, end at han vendte Bladene i sin Bog eller af og til rømmede sig.

„Nu er Klokken Otte", udbrød jeg, idet jeg lukkede mine Bøger i, „nu har vi arbeidet flittig og kan nok trænge til Aftensmad, ikke sandt Morbro'er?"

Men nu erklærede Morbro'er, at han maatte gaae, thi de ventede ham vist hjemme.

Det vilde Estrid og jeg paa ingen Maade tillade, og vi nødte ham til at blive. Theens oplivende Virkning, Estrids og min Hjertelighed, og muligvis en ubekjendt Naturmagt, der skød Slaaen fra Morbro'ers Taushed, virkede tilsammen paa ham, saa hans Snaksomhed pludselig vendte tilbage, og vi tilbragte en yderst fornøielig Aften, indtil henad Klokken Elleve Morbro'er reiste sig og tog Afsked.

„Godnat, godnat Morbro'er! og kom snart igjen!" sagde jeg — og det gjorde Morbro'er ogsaa. Men nu kom han aldrig mere til Uleilighed, thi naar jeg ikke havde Tid eller Lyst til at tale med ham, fik han et Bind af Riises Archiv at læse i. Jeg besad 21 Bind af dette lærerige Værk, som jeg engang havde kjøbt paa en Auction, og da Morbro'er stadig holdt sig til denne Læsning, maae hans geographiske og historiske Kundskaber være blevne forøgede i et ikke ringe Omfang ved disse Besøg.

VI.

En Maaned gik hen, i hvilken vor Ægteskabs Himmel straalede i uforduuklet Glands. Da kom den første lille Sky paa den: den opsteg fra den store Husholdningsbog, hvilken jeg strax efter Brylluppet havde overgivet min Hustru med Anmodning om, at hun i den vilde føre det allernøiagtigste Regnskab over Husets Indtægter og Udgifter.

Nu sad vi henad Solnedgang ved Vinduet med den store Bog foran os og regnede og regnede, men Alt, hvad vi regnede, hjalp ikke Noget, thi det var og blev en Kjendsgjerning, at der i den forløbne Maaned var udgivet 12 Kroner 63 Øre mere, end der burde være udgivet. Hvorledes dette var gaaet til, var os aldeles uforklarligt. Vi havde dog begge ført det allernøiagtigste Regnskab. Som den allerførste økonomiske

Grundsætning havde jeg indskærpet min Hustru, at man omhyggelig opskriver alle Udgifter, og selv fulgte jeg denne Regel paa det Strængeste. Forat være vis i min Sag førte jeg altid en lille Lommebog med mig, hvori jeg øieblikkelig optegnede Alt, hvad jeg gav ud, for siden at overføre det i Hovedbogen. Kom en Fattig ved Døren og fik en Skilling, blev det strax optegnet i Notitsbogen og derfra ført over i Hovedbogen. Trods alle disse Forsigtighedsregler havde der alligevel indfundet sig en Underbalance, som nok kunde vække alvorsfulde Betragtninger hos en Familiefader.

„Men tænk Dig dog om, søde Basilisk, kan Du slet ikke huske Noget, som ikke er blevet opskrevet?“

Basilisken tænkte og tænkte, men kunde ikke finde Noget. Stundom troede hun at have fundet Et eller Andet, men ved at søge efter fandt vi stedse, at det stod opført i Regnskabsbogen.

„Det er slemt, meget slemt“, sagde jeg. „Det vilde dog altid berolige mig, om vi kunde finde Noget, som ikke var blevet opført — saa vidste jeg dog Aarsagen, nu kan jeg ikke begribe den.“ Vi vare begge meget nedslagne.

„Hvad sidder I To og grubliserer over?“ — sagde Morbro'er. Han var kommen ind ad Døren, uden at vi mærkede ham, saa optagne vare vi af vore Beregninger.

„Goddag! er Du der? — aa det er ikke Noget“, svarede jeg, thi jeg vilde ikke lade Morbro'er høre Noget om dette.

„Naa saaledes! en lille huslig Scene; ja det hører jo til for at sætte Krydderi paa Ægteskabets Lyksaligheder.“

Jeg blev end mere ærgerlig over denne Udtydning og sagde, at det var ikke Noget at tale om.

„Jeg skal ikke tale derom, ikke et Ord til dine Svigerforældre — I kan lide paa Morbro'er, han er taus som Graven, naar det gjælder om at dække sine Venners Skrøbeligheder."

„Her er slet ikke Tale om andre Skrøbeligheder end den, at vi har givet for mange Penge ud i forrige Maaned."

„Men det er jo netop den allerværste af alle Skrøbeligheder i en Husholdning, og som jeg nu slet ikke kan raade Bod paa. — Men hør engang, jeg kommer som Gesandt og Ambassadør fra dine Forældre, Estrid, forat spørge, om I ville tage med i Skoven imorgen. Vi samles Kl. 9 paa Jernbanestationen, hvor nærmere Aftale finder Sted, og blive ude hele Dagen."

„Ja det var prægtigt", udbrød jeg glad, idet Billedet af den lyse sommerfriske Skov strax forjog de mørke Regnskabstanker af mit Hoved. „Og Skolen har netop fri imorgen, saa jeg kan godt komme med."

„Men, kjære Nicolai" — indvendte Estrid, idet hun lagde sin Haand paa min Skulder.

„Hvad nu?"

„Var det ikke bedst — — — jeg troede, at vi skulde begynde at spare — og saa tage vi i Skoven!"

„O Du sødeste af alle Basilisker! saa Du meente, at vi skulde sidde her som et Par virkelige Gjældsarrestanter og kukkelure i vore Værelser, medens alle de Andre flyve ud i den deilige Skov!"

„Vi kunne jo ogsaa have det yndig herhjemme, og

saa kunne vi spadsere i Søndermarken — det koster ikke Noget."

„Tak skal Du ha'e, som om Søndermarken kunde erstatte os Dyrehaven med de høie ranke Bøgestammer og de vide Udsigter over Sundet. Det Par Kroner, som gaaer med, er da aldrig værd at tale om — lad os dog bare ikke blive saadanne Taaber, vel Morbro'er?"

„Nei Du har Ret — Du er en prægtig Fyr!" raabte Morbro'er og dunkede mig i Ryggen. „Altsaa imorgen tidlig Kl. 9; kom nu blot ikke for seent — jeg løber, for de venter paa Svar hjemme" — og bort løb Morbro'er med stor Glæde over vel at have røgtet sit ansvarsfulde Hverv.

Estrid sukkede lidt og rystede betænkelig paa Hovedet, men jeg tog hende i mine Arme, svingede hende rundt og sagde til hende, at hun skulde aldrig bryde sig om de dumme Penge, men blot overlade det til mig, jeg skulde nok skaffe Udveie. Saa saae hun atter op og lo og var ligesaa fornøiet som jeg. Den kjedsommelige Husholdningsbog blev lagt til Side og istedenfor gave vi os til at overveie, hvilke Partier af Dyrehaven vi skulde besøge imorgen.

Næste Morgen var det et funklende Solskinsveir. Vi gik syngende ned ad Trapperne og gjennem Alleen, Smaafuglene i de løvrige Lindekroner sang omkap med os. Da vi kom ud paa Vesterbro, kastede jeg et Blik op mod Himlen, som straalende klar hvælvede sig over vore Hoveder.

„Hvilket Veir, Basilisk!" udbrød jeg, „jeg føler mig oplagt til at udføre noget Stort idag!"

„Noget Stort?" sagde Estrid ængstelig.

„Noget rigtigt Stort! hvad skal det være, veed jeg endnu ikke, men naar det er saadant Veir som idag, og der er saa høit til Himlen og alting spiller af Liv og Lys og Solskin, føler jeg mig altid kaldet til at udrette noget Stort!“

Estrid meente, at det var bedst først at passe den lille Ting at komme betids til Jernbanen, thi vi vare komne temmelig seent hjemmefra.

„Nu gaaer det med Stormskridt,“ sagde jeg, og tog Estrid under Armen, for at vi kunde komme hurtigere afsted.

Paa Jernbanens Uhr manglede Klokken sex Minutter i Ni — og endda var der et Stykke til Klampenborgstationen.

Der stod Morbro'er og vinkede af os, som om Armene skulde gaae af Led — „jeg har Billetter!“ raabte han — og saa foer vi afsted, bleve kastede paa Hovedet ind i en Waggon, Døren smækkedes i, og Toget bruste afsted, inden jeg endnu fik sagt Godmorgen til Svigerforældrene og Svigerinderne, som alle sadde derinde.

„Hvor gaaer Touren hen?“ spurgte jeg.

„Det veed jeg ikke,“ svarede Svigerfader. „Vi gaaer for forseglede Ordrer. Spørg Morbro'er, han veed det heller ikke.“

Morbro'er saae meget dybsindig ud, men sagde ikke Noget.

„Men kunde vi dog ikke lægge en Plan nu, da vi Alle ere samlede?“ spurgte Svigermoder.

„Vist ikke, det er netop det Fornøielige, at vi slet Intet veed, om hvor vi gaaer hen. Kanske vi i Aften

gaaer til Sengs i Frederikshavn, forhen Fladstrand, som der staaer i Geografien."

Da vi steg ud ved Klampenborg, holdt der en aaben Vogn.

„Se der er strax Befordring til os. Kudsk, kan vi komme med?"

„Værs'go, Herre!"

„Hvor gjælder Reisen?"

„Rungsted!"

„Se nu fik vi det at vide, at vi skal drikke Kaffe i Rungsted — det vidste vi ikke imorges."

Vi sadde op og rullede afsted, samtalende, syngende, beundrende det herlige Øresund, der rullede sine blaa Vover op imod os.

Men allerede da vi kom til Skodsborg gamle Kro, oploftede Svigerfader et Raab: „Mine Venner, jeg er saa sulten, saa sulten!"

„Gik det ikke an at tage lidt Frokost her i Skodsborg?" spurgte Morbro'er.

„Morbro'er, Du har glimrende Ideer; de Andre kunde gjerne lade mig døe af Sult i deres poetiske Begeistring over Himmel og Hav, men Du tænker paa det Solide. Kudsk! holdt! nu kan det være nok af den Rumlen. Hvormeget har jeg saa at bøde?"

„Maa jeg nu faae Lov at betale her?" sagde jeg.

„Nicolai, er Du fra Forstanden? Du er min Gjæst, ovenikjøbet min Svigersøn, og saa gjør Du Oprør og snakker om at betale! Speil Dig i Morbro'ers Exempel, han betaler aldrig en Skilling."

„Men lad — —"

„Ikke et Ord mere. Paa Øieblikket ind med Dig i Kroen og bestil Frokost og Kaffe!"

Snart efter sad vi i Løvhytten omkring det dækkede Frokostbord med den kogende Maskine, Kaffen duftede lifligt, friske Søvinde strøge ind over os, medens Øiet med Glæde fulgte de hvide Seilere i Sundet.

„Vi Danske snakke altid om vor kunstneriske Sands, og saa ere vi dog nogle Kjødhoveder, som aldrig kunne finde paa Noget," sagde Svigerfader. „Om Forladelse, at jeg siger Nationen Ubehageligheder i dens eget Paahør, men saaledes forholder det sig virkelig. I Tydskland, Schweiz eller Italien finder man aldrig et Værtshus eller Hotel, uden at der ved Indgangen er anbragt en Veranda eller Roser og duftende Nerier, der gjør det saa hyggelig venligt, at man faaer Lyst til at træde ind og blive der. Hos os seer man aldrig Sligt, selv hvor der er den skjønneste Leilighed dertil. Se hvorfor kan nu Kromanden ikke istedenfor de uhøvlede Planker der ved Søen sætte en smuk Stensætning med gjennembrudt Murværk, og overpaa nogle Blomstervaser med Kaktus eller Aloe, saa vilde det blive til et ægte italienskt Landskab med Udsigt over det skinnende Middelhav, som vi havde for os."

„Sligt Murværk vilde snart blive ødelagt, naar Isen skruer sig op om Vinteren," svarede jeg. „Desuden ere vi her ikke i Italien, men i Danmark, og skulle derfor ikke have italienske, men danske og nordiske Udsigter."

„Rigtig, og det plumpe Plankeværk der er en god Prøve paa ægte nordisk Kunst."

Nu vilde formodentlig den gamle, aldrig tilendebragte Strid om nordisk Kunst være udbrudt mellem

Svigerfader og mig og rimeligvis have forspildt Svigermoder Frokostens Glæder, eftersom hun hader alle Disputer, om ikke Morbro'er havde lagt sig imellem ved at foreslaae, at Kromanden skulde male det omstridte Plankeværk lyseblaat, thi da kunde det see ud, som om det gik i Eet med Havet, men dette Forslag fandt baade Svigerfader og jeg saa barokt, at vi derover glemte vor Tvist om den nordiske Kunst.

„Og nu skal vi spadsere," raabte Svigerfader og sprang i Veiret. „Op med Jer, Pigebørn, og lad mig see, hvad I duer til, hidtil har I ikke gjort Andet end kjøre og spise og drikke; men nu kommer Tourens Besværligheder. Lad mig nu see, at I er flinke Fodgængere, som kan spadsere gjennem Dyrehaven op til Vedbæk uden at klynke over Træthed."

„Vi kan gaae lige til Rungsted uden at blive trætte," forsikkrede Sophie og Johanne.

„Stop, stop, lad os huske paa, at vi skal have Mo'er med, og det gaaer ikke an at lade hende blive liggende paa Veien. — Allons, marche!"

Idet vi svingede over mod Dyrehaven, istemte Svigerfader en hoi Jodlen, som gav Gjenlyd baade nær og fjern.

Svigermoder tyssede paa ham, hvad maatte Folk tænke om os!

„Lad dem tænke, hvad de vil! De rige Philistre, som ligge i Skodsborg og Vedbæk og ruge over deres Pengesække, har godt af at høre, at Smaafolk har ogsaa Raad til at være glade." Og dermed skod Svigerfader Hatten bag i Nakken, saa han saae ud som en Matros, der har faaet Landlov, greb mig under Armen og sang, saa det rungede under Bøgekronerne:

Monten trykker,
Naa lad gaae!
Slaae i Stykker
Vi den maae!
Jo--diblo—jo diblo—j—o—o—o—o!

Og i Stormskridt førte han mig frem, saa vi kom et langt Stykke foran de Andre.

„Jeg er i Pragthumør idag, mærker Du nok,“ sagde han, „for jeg har faaet Vind i Seilene, efter at jeg hele Vinteren har ligget for Vindstille eller krydset mig frem under Modvind.“

„Hvad er der da hændet Dig?“

„Nu skal Du høre, om man ikke maa kalde det Held. Igaar træffer jeg inde i Byen tilfældigvis en gammel Reisefælle fra Italien, men som nok er mere velstaaende end jeg, for han eier en stor Herregaard ovre i Jylland. Vi havde ikke seet hinanden i mange Aar og gaae da op paa en Kafé sammen for at opfriske gamle Minder. Saa betroer han mig, at han har i Sinde at pynte sin Gaard op, udsmykke Værelserne med Dekorationer, og at han var herovre forat finde en Kunstner, som vilde lede disse Arbeider. „Jeg kjender En, som har Lyst og jeg troer ogsaa nok Evne dertil,“ siger jeg. „Hvem er det?“ spørger han mig. „Det er nok ham, hvem Du taler med.“ „Vil Du?“ raaber han glad, „ja saa veed jeg Ingen, som jeg heller vil have.“ Og dermed slog vi begge til, og i næste Uge reiser jeg derover. Mo'er er jo lidt bedrøvelig over den lange Adskillelse, men jeg trøster hende med, at det er da kun tre Maaneder, og saa er det en god Hjælp til Finantserne.“

Jeg lykønskede Svigerfader af ganske Hjerte, og vi kom nu i en ivrig Undersøgelse om, paa hvad Maade dette Hverv bedst kunde løses. Herover glemte vi ganske Dyrehaven, indtil vi stode foran en rød Port.

„Hvor ere vi nu?“

„Nu gaae vi ud af Dyrehaven — her ligger Aggershvile.“

„Men vi tabe rent Mo'er og Pigebørnene og Morbro'er — naa der komme de nede, ja saa finde de vel nok Veien efter os.“

Vi dreiede ind paa en Marksti, som førte over til Skovene omkring Frydenlund og Enrum. Udsigten her var vid og storartet over frugtbare Marker og Enge ned til det mørkeblaae Sund, over hvilket Hveens gule Skrænter og Sverrigs Kyster hævede sig i et skarpt Sollys.

„Hvor deiligt,“ udbrød jeg, idet jeg standsede et Øieblik for at overskue al denne Herlighed.

„Nei lad os nu tale om Kunsten, og Naturen faaer skjøtte sig selv,“ sagde Svigerfader ivrig, thi han var kommen i Aande over sine kunstneriske Ideer. Derpaa vedblev han med en vis Heftighed: „Det var om Kunsten og Haandværket, vi talte. Der møde vi atter en af disse ægte chinesiske Fordomme, hvoraf vi have Hovederne fuldt pakkede trods vor høit lovpriste Frihed og Oplysning. Thi jeg veed da intet andet Sted, hvor man drager en saadan chinesisk Skillemur mellem Kunst og Haandværk som i vort lille Philisterland. Lad en stakkels Haandværker vove at snakke et Ord med om Kunst, og han vil blive mødt med knusende Foragt af vore Kunstnere. Eller lad en af disse, for hvem det gaaer trangt

med den ædle Kunst, give sig af med lidt Haandværk forat tjene det daglige Brød — vee ham, den Ulykkelige, han er udstødt som en Paria af Kunstnernes Kaste, Ingen kjender ham længer. Middelalderen tog Sagen ganske anderledes, der saaes kun paa Dygtigheden, ikke paa Standen; Kunst og Haandværk gik over i hinanden, uden at Nogen kunde sige, hvor den ene hørte op og det andet begyndte; en dygtig Haandværker med Smag og Snille hørte Kunstnerne gjerne paa og toge mod hans Raad, og der var Ingen, som kaldte sig „Kunstmaler“ forat advare Omverdenen om, at den dog for Himlens Skyld ikke maatte forvexle ham med noget saa Lavt som en Dørmaler eller Væggemaler. Men derfor var det vel ogsaa, at Middelalderen frembragte en ganske anden fin og ædel Kunst, end vor industrielle Tid formaaer med sine Kunstudstillinger og Bladkritiker.“

Jeg tog mig den Frihed at afbryde Svigerfaders Tale ved at pege paa et nydeligt lille Hus med en Veranda foran, omslynget af vilde Roser.

„Og der er min Sandten en Sommerleilighed at faae, vil Du see Plakaten i Vinduet,“ sagde Svigerfader, „skjøndt jeg gad vidst, hvor man skulde faae Plads derinde; men Kjøbenhavnerne tage da gjerne til Takke med et Hundehus, naar det blot kan hedde sig, at de ligge paa Landet. At nu noget Menneske kan falde paa at forlade sine gode rummelige Værelser for at leie sig ind i saadan en lille Pagode, hvor man kunde blive kvalt af Hede i Hundedagene!“

„Lad os dog gaae ind og see paa den!“ sagde jeg, „Det er saamænd aldrig Umagen værd.“

Jeg trak dog Svigerfader ind med mig; en vakker

midaldrende Bondekone modtog os, hun boede her tillige=med sin halvvoxne Datter efter sin Mands Død, idet hendes Søn havde overtaget Gaarden i Trorød. Hun viste os de tre smaa Værelser, som vare til Leie.

„Det ene af dem kan man da egentlig kun kalde et Hul,“ mumlede Svigerfader. „Og hvor er saa Kjøkkenet?“ spurgte han høit.

„Det maa vi være fælles om“, var Svaret.

„Hvor stor er Leien?“

„Tredive Daler.“

Svigerfaders Ansigt fik pludselig et andet Udseende, han kastede et prøvende Blik om i de smaae Stuer og sagde derpaa til mig: „Veed Du hvad, jeg troer næsten, jeg leier dem.“

„Du? og nys kaldte Du dem en Pagode og et Hundehus og andre skjønne Titler.“

„Hm! det var ikke saa ilde meent. Men jeg skal sige Dig, naar jeg nu reiser til Jylland, saa kan jeg sætte Mo'er og Pigebørnene paa Græs herude, det har de saa godt af.“

„Ja det var en god Idee, det kan Du troe, de vilde blive glade over.“

Men Svigermoder blev slet ikke glad, da hun fik det at høre; hun havde mangfoldige Indvendinger, at Huset laa saa ensomt, at det laa for langt borte fra Kjøbenhavn, at Leiligheden var for lille, men Meningen af alt dette var nok egentlig, at de tredive Rigsdaler kunde bedre bruges paa anden Vis i Husholdningen.

„Du skal ogsaa altid tænke paa den kjedsommelige Husholdning!“ sagde Svigerfader ærgerlig over, at hans velmeente Plan ikke kom til Udførelse. Stakkels Sviger=

moder, hun havde nok sine gode Grunde til at tænke paa Husholdningen!

Svigerfaders Overtalelser, Johannes og Sophies Forsikkringer om, hvor mageløst yndigt det kunde være at boe der, Morbro'ers og mine Beviisgrunde, Altsammen hjalp ikke, Svigermoder var standhaftig. Saa maatte Sommerleiligheden opgives, og vi gik videre, Alle dog lidt nedslagne. Først da vi kom ind i Enrums deilige Have i Vedbæk, livedes vi atter op ved de nye Skjønheder, som her ventede os.

Jeg gik i Forveien med Estrid, vi saae over blomstrende Syringer og Guldregn ned til det blaae Hav, hvor netop en stor Tremaster gled forbi med udspændte Seil. Rundt omkring lød munter Fuglesang.

„Det er som den fortryllede Have i Æventyret", sagde jeg, henreven af Begeistring, over Stedets Skjønhed. „At din Moder nu kan være saa urimelig ikke at ville boe her ude i denne herlige Egn med slige Vidunderssteder i Nærheden!"

„Moder er ikke urimelig", sagde Estrid, „men det er hende, som skal skaffe Udveie, naar der ingen Penge er i Huset, saa det er ikke saa underlig, om hun tænker lidt paa Fremtiden. Fader er saa god og kjærlig, men saasnart han faaer lidt Held med sig, glemmer han strax, hvad Forlegenhed han har været i før."

Jeg sad og grundede lidt, saa brød jeg ud: „Estrid, jeg faaer en Idee!"

„Nu da?"

„Vi leier selv Huset", sagde jeg med Stolthed.

„Ak kjæreste Nicolai, vi har da endnu mindre Raad

til det. Husk dog paa, hvor kjede vi vare over det igaar, at Regnskabet ikke slog bedre til."

„Jeg er vis paa", svarede jeg, „at det vil være i høi Grad økonomisk at flytte herud. Mælk, Smør, Kjød faaer man jo meget billigere paa Landet end i Byen. Og saa behøver vi heller ikke at give Penge ud forat tage i Skoven, thi vi er jo i Skoven, Estrid, vi vinder de tredive Rigsdaler ind og mere til, siger jeg Dig. Du skal see, det bliver en hel Finantsspeculation. Og naar saa din Moder har lært Kunsten af os i Aar, faaer hun nok Lyst til at flytte herud til næste Aar."

Estrid vilde svare, men jeg lukkede hendes Læber med et Kys. „Nu ikke et Ord mere, min søde Pige, nu er den Ting klappet og klar!" Og med det Samme vendte jeg mig om til de Andre, som netop kom til, og sagde: „Nu tager vi Leiligheden i det lille Hus".

„Bravo! det kan jeg lide!" sagde Svigerfader; „Hurra!" raabte Morbro'er, og baade Sophie og Johanne stemte i med. Svigermoder saae ud til at ville gjøre en Indvending, men den almindelige Glædessalve bragte hende til Taushed.

Dernæst gik vi atter tilbage og traf nærmere Aftale med Bondekonen. Stole, Bord, Sopha og Klædeskab fandtes i Værelserne, derimod skulde tvende Senge med Tilbehør, Kjøkkenredskaber og lidt andet Bohave flyttes ud af os selv.

Vi gik derefter tilbage til Vedbæk og Omegn, hvor vi tilbragte Resten af Dagen. Vi vare alle særlig oplivede, ogsaa Svigermoder, da nu Sommerleiligheden engang var en uomstødelig Kjendsgjerning, som det ikke kunde nytte at tale mere imod. Denne, som vi gave

Navn af „Rosenhuset", var det Yndlingsæmne, hvortil vore Samtaler stadig vendte tilbage. Jeg havde en Mangfoldighed af Planer, hvilke jeg udviklede for min Tilhørerkreds, som med Liv og Iver deltog i Discussionen. De tre smaae Værelser udvidede sig for min Phantasi til tre store Sale, hvori vi godt foruden os selv kunde rumme Estrids Moder og tre Søstre foruden Morbro'er, saaledes at hele Familien fik godt af Sommerleiligheden.

Ud paa Aftenen seilede vi tilbage med Dampskibet til Kjøbenhavn. Det var en stille drømmende Midsommeraften, Sundet var glat som et Speil og spillede i Gyldenrødme i Lysskæret paa den nordre Himmel efter den nedgaaende Sol. Estrid og jeg opsøgte os en ensom ubemærket Krog i Skibets Agterstavn og sad og stirrede ud i Glandsen paa Himlen og Glandsen paa Søen, og paa de Furer og rullende Bolgeslag, som Skibets Fart fremkaldte i den gyldne Havflade. Saa begyndte vi at tale sammen om Rosenhuset og lægge allehaande fornøielige Planer for Sommerferien; vi overbøde hinanden i pragtfuldeste Skildringer af Stedets Herlighed, og da vi omsider stege i Land paa Kvæsthusbroen, mente vi begge To, at vi havde vundet Aladdins underfulde Trylleslot.

Da vi henad Midnat vandrede hjem ad Vesterbro, sagde jeg til Estrid: „Kan Du huske, at jeg imorges sagde, at jeg vilde udføre noget Stort idag? — Nu har jeg udført noget Stort: jeg har leiet Sommerleilighed til os!"

— Midt i Glæden var der dog et mørkt Punkt, som satte os i Uro. „Hvad vilde Ane sige dertil?"

Jeg kjendte ikke Tyendeloven saa noie, at jeg vidste, om jeg havde den paa min Side: var en Pige, som var fæstet paa eet Sted, ogsaa pligtig at tjene mig, naar jeg flyttede hen til et andet? Og selv om saa var, og Ane var pligtig at følge med ud — hvis det nu var imod hendes Tilboielighed at ligge paa Landet om Sommeren, saa kunde hun volde os meget Bryderi og derved forspilde os en stor Del af Glæden. Estrid og jeg talte sammen herom og vare ikke uden Ængstelse: Estrid holdt det for bedst at gaae læmpelig til Værks og underhaanden faae at vide, hvad Ane mente om den Ting; jeg derimod vilde helst, at det paa een Gang skulde siges til Ane uden videre Omsvøb, men jeg ønskede dog, at det blev Estrid og ikke mig, som sagde hende det. Under disse Omstændigheder var det en stor Lettelse for os begge, da Ane erklærede med rolig Værdighed, at hun havde ikke Noget imod, at vi flyttede paa Landet i Sommerferien, forudsat at hun fik et ordentligt Værelse.

— Der var omtrent fjorten Dage, til Ferien begyndte, og jeg kunde komme bort fra Skolen. Svigerfader reiste til Jylland for at overtage sit Hverv. Men hver Dag voxede min Utaalmodighed efter at komme bort fra Byen, Heden blev mere trykkende, Vesterbro var mig aldeles utaalelig. For dog at faae nogen Forsmag paa de landlige Glæder, gik jeg en Dag hen og kjøbte mig en hel hvid Dragt: hvid Hat, hvid Frakke, hvid Vest og hvide Benklæder — havde jeg ogsaa kunnet faae hvide Støvler, havde jeg taget dem med. I denne Dragt kom jeg hjem og fremstillede mig for Estrid, der næsten blev forskrækket over mig som over et Gjenfærd.

„Kjæreste Ven, hvad betyder det?“ spurgte hun.

„Det betyder, at vi skulle ligge paa Landet."

„Behøver Du en særegen Dragt dertil?"

„Det gjør jeg rigtignok; det er en udmærket Dragt i Støv og Hede", sagde jeg, idet jeg med Tilfredshed betragtede mig selv i Speilet.

„Den bliver saa let smudsig", indvendte Estrid.

„Saa la'er vi den vadske."

„Det bliver Ane nok ikke fornøiet over."

„Saa faaer hun være misfornøiet derover, det er mig det Samme", svarede jeg, som i den nye Dragt følte mig kjæphøi, især da Ane ikke var i Stuen og selv kunde udtale sine Anskuelser om dette Kjøbmandsskab.

„Og hvormeget har Du saa givet for den?"

„Kun tyve Rigsdaler! er det ikke Roverkjøb? Jeg troer ogsaa, at Kræmmeren fortrød det, men saa var Handelen sluttet, og jeg vilde ikke lade den gaae tilbage."

„Har Du betalt tyve Rigsdaler, saa har Kræmmeren ikke fortrudt den Handel, det kan Du være vis paa. Havde Du dog blot talt til mig derom, saa var jeg gaaet med, og Du havde faaet den for en rimelig Pris."

Min Glæde over den nye Dragt fik en Dæmper, men jeg trøstede Estrid med, at det var dog saadan en ypperlig Dragt i Sommerheden, og hvad de tyve Rigsdaler angik, saa vilde vi leve saa sparsommelig, saa sparsommelig, naar vi først kom paa Landet, at vi skulde nok vinde dem tilbage, og da Estrid saae, hvor glad jeg var, lo hun ogsaa og var fornøiet.

Men nu kom et saare vigtigt Spørgsmaal, som sysselsatte os begge: det var selve Udflytningen. Thi vel var der en Del Bohave derude, men vi skulde dog selv medbringe Senge og nogle andre Gjenstande, og denne

Flytning maatte ikke blive os altfor kostbar. Vi talte en Del frem og tilbage uden dog at finde en tilfredsstillende Løsning paa dette Problem. Pludselig fik jeg en Indskydelse og udbrød: „Estrid, jeg faaer en Idee!“

„Du faaer altid Ideer, jeg faaer ingen.“

„Men Du kan skjønne paa mine Ideer og hjælpe med til at udføre dem, det er ogsaa Tak værd“, trøstede jeg.

„Hvilken Idee har Du nu faaet?“

„At vi skulle flytte til Søes.“

„Den Idee fatter jeg dog ikke rigtig.“

„Saa skal jeg forklare Dig den. Seer Du, herfra og til Toldboden kan vort Gods blive bragt paa en lille Møbelvogn, det kan umulig koste synderlig.“

„Ganske vist, men det er jo rigtignok ogsaa den mindste Deel af Veien.“

„Nu skal Du høre, hvad jeg har udfundet. Jeg træffer Aftale med en af Fiskerne i Vedbæk, at han i sin Baad skal føre vore Sager ud til Vedbæk, og derfra bære vi dem selv op til Rosenhuset, Morbro'er hjælper nok med dertil. Er det ikke en god Idee?“

Det kunde Estrid ikke indrømme, hun nærede stor Frygt, at saavel Sengklæder som det Øvrige skulde lide Overlast af Søvandet.

„Det maa Fiskeren passe paa, ikke skeer“, sagde jeg. „Og naturligvis maa det være smukt Veir den Dag. Baade er dette den billigste Maade at komme derud paa (thi Fiskeren vil jo kun forlange en Ubetydelighed) og tillige den mest poetiske og romantiske. Du maa dog indromme, at Skibet, der hurtig gjennemskærer de ilende Bølger, er et ganske anderledes poesirigt Befordrings-

middel end en tung Flyttevogn, der langsommelig snegler hen ad Landeveien; som ogsaa Digteren synger:

Langsomhed er en hæslig Last,
Vognen gaaer langsomt, Skibet har Hast,
Derfor skal Skibet man ære!"*)

„Sligt kan være sandt nok i Digtningens Verden, men ikke i den Hverdagslivets Prosa, hvori vi leve, og som vi maae rette os efter", indvendte Estrid.

„Basilisk!" raabte jeg forfærdet, „hvad er det, jeg hører? Du er da vel aldrig ifærd med at blive en vantro Kjætter eller philistrøs Brøvler, som skjælner mellem Tro og Viden, Poesi og Virkelighed, og holder for, at de ere absolut uensartede Principer, som Intet have med hinanden at gjøre? Tværtimod, disse Magter skulle stedse gjennemtrænge hinanden, bære og støtte hinanden, først derved fremkommer et ægte, fyldigt, stort Menneskeliv."

Ved at føre Stridsspørgsmaalet fra det rent praktiske over paa det philosophiske Omraade afvæbnede jeg snildelig Estrid, som, om hun end stundom kunde være mig overlegen i det Første, dog altid maatte vige Pladsen i det Sidste. Dog vilde hun ikke give helt tabt, men foreslog, at vi skulde høre hendes Moders Mening; Svigerfader var jo borte, og det blev for sent at skrive til ham derom.

Svigermoder var naturligvis ganske af Estrids Mening, hvad jeg nok havde ventet. Hun var ikke alene ængstelig for Bohavet, men ogsaa, og fornemmelig, for mit dyrebare Liv: man havde ikke saa sjældent hørt, at

---

*) Ohlenschlæger.

Fiskerbaade vare kæntrede i Øresund. Morbro'er var mig derimod en trofast Bundsfælle, han fandt Planen ypperlig og lovede sin Hjælp og Bistand dertil, hvad han da ogsaa gjerne kunde, eftersom han Intet forsømte dermed.

Tanken om at flytte til Søes tiltalte mig i den Grad, at jeg kun saare nødig vilde opgive den. Jeg vedblev derfor i de følgende Dage utrættet at forestille Estrid alle de store Fordele, som hermed vare forbundne, saa hun tilsidst gav efter, og Svigermoder hørte ogsaa op med sine Indsigelser, da hun nok skjønnede, at hun ikke opnaaede Andet med dem end at gyde Olie i Ilden.

Saa gjorde jeg en Sviptur ud til Rosenhuset, talte med Konen, som gav mig Anvisning paa Ole Jensen, en ærlig og stræbsom gammel Fisker, som boede ti Minutters Gang derfra lige nede ved Stranden. Ole Jensen var strax villig til at gaae ind paa mit Ønske, som gav ham Udsigt til at tjene en Dalers Penge: rigtignok havde han aldrig før flyttet for Herskaber i Vedbæk, men han kunde jo gjerne gjøre et Forsøg og muligvis derved aabne sig en ny Næringsvei, eftersom det gik smaat nok med Fiskeriet. Vi aftalte en bestemt Dag i næste Uge, da han skulde indfinde sig med sin Baad ved Toldboden, forudsat at det ikke faldt i med Regnveir.

VII.

Estrid og jeg havde travlt med vore Forberedelser til Udflytningen: vi glædede os overordentlig til de liflige Sommerdage, vi skulde tilbringe ved Øresundets Bredder i Ly af skyggende Bøgeskove. Min Længsel steg med hver Dag, og jeg talte utaalmodig de Dage, som endnu vare tilbage. Endelig oprandt den livsalige Morgen, da Sommerferien tog sin Begyndelse. Veiret var friskt og klart, ingen mørke Skyer truede med Regn. Vort Gods blev baaret ned paa en lille Flyttevogn, der skulde kjøre det ud paa Toldboden under Anes majestætiske Tilsyn; Estrid og jeg lukkede omhyggelig alle Døre af og satte os dernæst i en Sporvogn for ligeledes at kjøre til Toldboden. Her traf Alt sammen med ønskelig Nøiagtighed: Ole Jensen laa der med sin Baad, Morbro'er spadserede op og ned paa Pladsen, Ane kom med

Flyttegodset. Saa indskibede vi Ladningen og gik selv ombord, medens Estrid og Ane toge ud med Dampskibet, saa at de kunde være der noget forud og modtage os. Estrid var temmelig bevæget ved Afskeden, jeg trøstede hende og bad hende være ved godt Mod; vi skulde nok komme pænt derud.

Jeg sprang ned i Fiskerens Baad, der var klar til at seile. Vi stødte fra Land og udfoldede Seilet, en frisk Brise førte os hurtig afsted. Medens jeg stod og glædede mig ved Synet af Langelinie, som vi løb forbi, hørte jeg et Klask bagved: det var Ole Jensens Dreng, Søren, en skikkelig og ærlig Gut, men som nok ikke heller før havde været med „at flytte for Herskaber"; thi nu anbragte han sine Træsko oppe i et Speil med liden Læmpe, saa at Speilet knustes. Ole Jensen gav ham strax et dygtigt Nakkedrag til Løn for denne Idræt, men dermed blev Speilet ikke helt igjen.

Lystig hoppede Baaden hen over de skummende Bølger; Ole Jensen styrede med stor Dygtighed mellem de mange smaae og store Fartøier. Jeg glædede mig over den Fart, vi skøde, og sagde til Morbro'er: „Bliver det saaledes ved, komme vi til Vedbæk sammen med Dampskibet."

Men da vi kom udenfor Trekroner, brøde Bølgerne stærkere paa, og det forekom mig, at Baaden begyndte at gjøre vel stærke Hop. Svigermoders Advarsler begyndte at ligge mig paa Sinde, og jeg ønskede, at jeg havde taget noget mere Hensyn til dem. Vinden peb uhyggelig i Tougværket.

„Det har da ingen Fare?" spurgte jeg Ole Jensen.

„Ikke det Allermindste, Herren kan være ganske

rolig; hun er bare lidt lystig, det er det Hele. — Men den anden Herre seer ud, som om han ikke var ganske vel."

Jeg kastede et Blik hen paa Morbro'er — nei, han saae rigtignok ikke ud til at befinde sig vel. Han var kridhvid i Ansigtet og holdt Øinene stift fæstede paa de hvide Hvirvler i Søen.

„Hvordan gaaer det, Morbro'er? Du er da ikke daarlig?"

Morbro'er strammede sig op og sagde med usikker Stemme: „Jeg har det ganske godt, naar blot ikke — ikke Baaden gyngede —" men Anstrængelsen ved at fremføre disse Ord bragte Ondet til fuldt Udbrud, saa det ikke længer kunde skjules.

Ved dette Syn gav Søren sig til at lee høit, men Ole tiltordnede ham: „Hvad griner Du af, din Hvalp!" — og godt var det for Drengen, at Fiskeren havde saa travlt med at passe Roret, at han ikke kunde faae Stunder til at udstrække sine Hænder til hans Øren.

Søsygen har noget smitsomt ved sig; ved at see den Elendighed, hvori Morbro'er befandt sig, kjendte ogsaa jeg nogle underlige Fornemmelser. Et heftigt Vindstød bragte Baaden til at krænge stærkt, og havde Søren ikke havt bedre Forstand paa Seilet end paa Speilet, saa kunde Svigermoders mørke Anelser være gaaede i Opfyldelse. Nu reiste Fartøiet sig atter, men strax efter gav en Braadsø os en Deel Vand ind til liden Baade for Flyttegodset.

„Vinden er gaaet om til Nordost", sagde Ole Jensen, i det han kastede et prøvende Blik ud over de

urolige Bølger, som i vild Raadhed omtumlede vort stakkels Fartøi.

„Hvornaar kunne vi være ved Vedbæk?“ spurgte jeg.

„Det er ikke godt at sige, Herre, men paa denne Side Middag bliver det ikke.“

„Hvor styrer De nu hen? Vil De over til Sverrig?“

„Vi maae krydse op mod Vinden, det gaaer med smaae Slag.“

Et Stykke gik det udefter: idet Baaden atter gik over Stag, rullede et Par Stole med stort Rabalder ned, men blev i Tide stoppede, inden de gik i Søen.

Jeg fortrød bitterlig, at jeg havde været saa stiv i min Beslutning at flytte til Søes, og jeg erkjendte, at Estrid havde ikke havt Uret, naar hun havde skjelnet mellem Poesien og Livets Virkelighed, thi Dieblikkets uheldige Forfatning syntes mig at indeholde lutter Prosa uden mindste Glimt af Poesi. Og Prosa'en blev saameget mere trykkende, jo mindre Udsigt der var til, at den vilde ophøre i de første Timer.

Atter nærmede vi os Kysten. „Hvad er det for en Mølle der?“ spurgte jeg.

„Svanemøllen“, var Svaret.

„Er vi ikke naaet længer frem? det er jo der, Strandveien begynder.“

„Det gaaer kun smaat fremad; til Søes maa man have Taalmodighed.“

„Kunne vi ikke lægge ind til Land blot for en Times Tid, saa stiller Blæsten maaskee noget af imidlertid“, sagde jeg.

„Land!“ stønnede Morbro'er.

„Den Vind tager snarere til end af", svarede Fiskeren.

Det var kun liden Trøst, vi der fik. Udsigten til den nære Kyst var saa fristende, at jeg en lille Stund efter henvendte det samme Spørgsmaal til Fiskeren, da vi atter stode udefter og paa Ny fjernede os fra den.

„Ja naar Herren ønsker det, kan vi jo gjerne gjøre en lille Afstikker ind til Svanemøllen."

„Lad os kun det", svarede jeg, idet jeg blot tragtede efter at komme ud af den nærværende Nød og lidet tænkte over, hvad der bagefter skulde skee.

Med kraftig Haand dreiede Ole det knagende Roer, Baaden vendte sig, og da den nu fik Vinden agter ind, fløi den som en Pil ind mod Land. Neppe havde vi lagt an ved den lille Bro, som her gik ud, før Morbro'er skyndsomst kravlede op, og jeg var ikke seen til at følge.

„Vel er det atter at have det faste Land under sig", udbrød han; Søsygen og den overstandne Skræk havde fremkaldt en mere høitidelig Stemning hos ham, saa at han talte i Sagastil. „Ikke er jeg saa stor en Daare, at Du atter skal faae mig lokket ud paa de svigefulde Vande. Før vil jeg paa mine bare Fødder vandre til Vedbæk, end jeg atter skal sætte mine Ben i den forbistrede Baad."

Jeg havde heller ingen Lyst til igjen at gaae ombord og foreslog derfor Fiskeren, at han og hans Dreng skulde føre vort Tøi ud til Vedbæk, saa skulde vi komme ned at tage imod det.

„Ja vel Herre", svarede Ole, „men —"

„Hvad nu?"

„Det vil blive vanskeligt at faae Sagerne bragt i

Land med den Vind, den sætter stærk Sø ind mod Kysten."

„De kan jo lægge an ved Vedbæks Dampskibsbro."

„Det er for langt borte fra Huset."

„Hvad havde De da tænkt?"

„Jeg havde tænkt, at vi skulde lægge til nede hos mig, saa fik vi vade ind med Tøiet, men se det la'er sig ikke godt gjøre med saa urolig Sø, som vi har idag, for Sengklæderne kunde let blive vaade, og det var vel ikke saa godt."

„Ja hvad skal vi da gjøre?"

Ole kløede sig betænkelig bag Øret, men svarede Intet.

„Hør 'veed Du hvad", sagde Morbro'er, „jeg troer min Sandten, det Bedste er, at vi faaer Tøiet læsset ud her og saa henter en Vogn til at kjøre det videre paa. Nu er baade vi og Sagerne slupne heelskindet i Land (naar jeg undtager Speilet der), det er ikke sagt, at vi kommer saa vel fra det andet Gang."

Det var et surt Æble for mig at bide i, men der var ingen anden Udvei. Flytningen til Søes, hvis Fordele jeg havde prist saa høit, endte da med, at jeg maatte tage Vogn til Lands. Fiskeren fik sin lovede Betaling og stak atter i Søen, Morbro'er blev lig en skibbrudden Mand siddende ved Stranden forat passe paa vort Gods, at Intet af det skulde blive ranet, medens jeg maatte løbe omkring forat skaffe en Vogn, hvad der efter en Deel Omvanken lykkedes mig for gode Ord og god Betaling. Godset blev læsset op, og vi toge Plads, og saa rullede vi i et jævnt Luntetrav henad Strandveien. Morbro'er lod Blikket med Velbehag dvæle ved det

mørkeblaae Øresund med dets hvidkammede Bølger, inderlig fornøiet over at være sluppen vel bort fra Sø og salten Vove, jeg derimod var temmelig flau over, at mine poetiske Planer havde faaet en saa prosaisk Udgang, tilmed da Prosa'en paa ingen Maade var forbunden med Besparing.

Der var hengaaet adskillige Timer med vor Omflakken til Vands og til Lands, det led stærkt ud paa Eftermiddagen. Jo nærmere vi kom vort Maal, des mere steg Morbro'ers Glæde og min Forlegenhed; jeg sad og studerede paa, hvorledes jeg skulde fremstille vor uheldige Søfart for Estrid, thi jeg havde jo aabenbart lidt et Nederlag, og det gjaldt nu om et nogenlunde hæderligt Tilbagetog, forat jeg ikke skulde gjøre mig selv til Latter.

„Vil De dreie om ad Veien til Venstre", sagde jeg til Kudsken, men ved i det Samme at kaste et Afskedsblik til Sundet, inden vi vendte det Ryggen, fik jeg Øie paa Estrid, der stod nede ved Strandbredden og med Haanden skyggende over Øinene ufravendt stirrede ud over Søen. Hurtig sprang jeg af Vognen og bad Morbro'er vise Kudsken Landstedet, og derpaa løb jeg ned til Estrid. Hun var saa fortabt i sin Stirren, at jeg uformærket kom bag hende og greb hende om Livet. Med et høit Skrig kastede hun sig i mine Arme og brast derpaa i en krampagtig Graad.

„Men kjæreste Estrid — sødeste Basilisk — hvad er der i Veien? — Det var ogsaa dumt af mig saaledes at liste mig frem og forskrække Dig!"

„O det er ikke det", hulkede Estrid, „men —"

„For Himlens Skyld, der er da ingen Ulykke hændt?"

„Nei slet ikke“, svarede Estrid, der nu atter fattede sig og blev Herre over sin Bevægelse. „Du veed ikke, hvilken Hjerteangst jeg har gaaet i for din Skyld. Da I endnu ikke vare komne ved Middagstid, blev jeg fuld af Uro. Jeg troer næsten, jeg hvert Kvarteer løb herned for at see efter Eder. Saa faldt det mig ind, hvad Mo'er havde sagt om de mange Baade, som ere forulykkede her. Tilsidst maatte jeg blive hernede, jeg var ligesom fasttryllet til Stedet i den forfærdeligste Angst og Pine. I de sidste Timer havde jeg reent opgivet Haabet om at see Dig mere, jeg var næsten uden Besindelse, og stirrede ganske mekanisk efter hvert Fartøi, der kom forbi.“

Det var nu slet ikke faldet mig ind, at Estrid vilde tage Sagen fra den Side, jeg trykkede hende op til mit Bryst med inderlig Tak for hendes ømme Kjærlighed.

„Men jeg forstaaer ikke, hvorledes Du kommer fra den Kant“, tog hun atter til Orde, „hvor har I da lagt Baaden hen?“

Nu maatte jeg gaae til Bekjendelse og fortælle, at Seiladsen var endt ved Svanemøllen, den øvrige Vei havde vi aget.

„Det var deiligt“, udbrød Estrid, „det var rigtig velsignet af Dig, at Du opgav den Seiltur — det siger jeg Dig saa inderlig Tak for.“

Jeg følte mig beskæmmet ved denne Taksigelse, som jeg i ingen Henseende havde fortjent, og indrømmede derfor, at det havde været en mindre vel overveiet Plan af mig.

„O nu vil vi ikke tale mere derom — Gud være lovet og priset, at jeg har Dig igjen!“

Arm i Arm vandrede vi op mod Rosenhuset, hvor Morbro'er og Ane kom os i Møde. Morbro'er fortalte meget vidtløftig Fartens Hændelser, gav en frygtelig Beskrivelse af „Stormen", som han kaldte det, fremstillede vor Landgang ved Svanemøllen som et halvt Skibbrud, og brystede sig med en vis Stolthed som en vidtbereist Mand, der har oplevet allehaande mærkelige og vidunderlige Hændelser.

Vore Sager bleve nu læssede af Vognen og opstillede i Værelserne, hvor Estrid forstod at indrette det saa hyggeligt og yndigt, at det syntes mig at være det nydeligste Feepalads. De to Værelser nedenunder indrettedes til Sovekammer og Dagligstue, lige uden for Vinduerne var en lille Urtegaard med Krusemynter og Gyldenlakker og en sødtduftende Rosenhæk. Det tredie Værelse, som var ovenpaa, anvistes Ane; det var temmeligt knapt, men udenfor stode de deiligste grønne Træer og viftede saa venlig med deres skyggende Bladehang.

Aftensbordet blev dækket, den røde Kobbermaskine funklede liflig i de matte Solstraaler; Smør, Ost, Æg og frisk Sigtebrød, smukt opstillede paa den hvide Dug, afgave et fornøieligt Skue. Alle havde vi den ønskeligste Appetit; thi vi havde jo ingen Middagsmad faaet.

„Har Dagen været urolig og besværlig, saa er Aftenen dobbelt livsalig", sagde jeg, idet jeg tillavede en dampende Kop The. „Var Svigerfader her, vilde han vist snakke Latin og sige: et hæc meminisse juvabit."

„Men jeg vil snakke Dansk", sagde Morbro'er, „og sige: Søen tærer. I Formiddags tumlede jeg om som en veirslagen Mand paa de salte Vover, da var mit

Mod kun ringe, nu er det atter steget, og jeg er Karl for at binde an med et mægtigt Rundtenom."

„Spis, kjære Venner, spis!" sagde Estrid, „vi har et helt Rugbrød i Behold ude i Kjøkkenet."

„Vi udstrakte vore Hænder efter den nærende Føde og bleve herlig mættede. En Stund sadde vi og samtalede, saa blev der redt Natteleie paa Sophaen til Morbro'er. Han tog sig en Aftenvandring forat besee Omgivelserne, Estrid og jeg satte os ud paa Bænken under Rosenhækken. Blæsten havde lagt sig ved Solnedgang, Alt aandede Fred og Ro. Haand i Haand med hinanden sad vi og saae op i de dunkle Løvmasser, som tegnede sig skarpt af mod den klare Nattehimmel. En høitidsfuld Følelse gjennemtrængte os, Skovens og Engens Tavshed hviskede stille til os om Fred og Salighed. Længe sad vi saaledes, gjennembævede af usigelige Anelser, indtil vi hørte Fodtrin nærme sig: det var Morbro'er, som atter kom tilbage. Saa reiste vi os, bøde ham Godnat og søgte vort Natteleie.

Kviddrende Fuglesang og muntre Solstraaler vækkede os næste Morgen. Først laa jeg halvt i Drømme og kunde ikke ret besinde mig, hvor jeg var, indtil jeg pludselig fik den glade Bevidsthed, at jeg var paa Landet. Og nu kaldte jeg ogsaa paa Estrid: „Vi er paa Landet, vi skal tidlig op og nyde Morgenen i al dens Friskhed." Dernæst stak jeg Hovedet ind i Dagligstuen for ogsaa at purre Morbro'er ud af hans Køie, men fandt, at han allerede var oppe.

Det varede ikke længe, inden vi vare ude i den lille Have. Hvilken liflig kvægende Luft at indaande, den gav Legemet dobbelt Styrke og stemte Sjælens

Strænge til freidig Glæde. „Nu veed jeg, hvad Ambrosia og Nektar er“, sagde jeg til Estrid, „det har været saadan paradisisk Morgenluft — o man kan næsten smage den“, og i fulde Drag inddrog jeg den, som om jeg vilde mætte mig med den.

„Men for os Mennesker er det dog altfor luftig Føde“, svarede Estrid, „derfor er det nok bedst, jeg laver Morgentheen istand.“

Da Theen var rede, lod ogsaa Morbro'er sig til Syne. „Du har været tidlig oppe idag“, sagde jeg.

„Sophaen var lovlig haard, jeg vaagnede saa tidt.“ Estrid udtalte sin Beklagelse, men jeg sagde: „Ei hvad, paa Landet maa man tage det, som det kan falde sig: slige smaae Ulæmper sætter netop Krydderi paa Landlivets Glæder.“

„Ja men jeg drømte hele Tiden, at jeg var paa Vandet, og det var slet ikke behageligt. Jeg syntes bestandig, at jeg laa i en Skibskøie; tilsidst maatte jeg staae op og gaae ud forat forvisse mig om, at jeg virkelig var paa det Tørre.“

„Det har været Eftervirkninger af Seiladsen. Men nu bliver Du vel hos os idag, saa skal Du see Du forvinder det nok.“

„Tak skal Du have, men jeg maa nødvendigvis ind til Byen med det første Dampskib, jeg har ikke Tid at blive længer.“

Det var Morbro'ers staaende Undskyldning, naar han vilde bort, at han ikke havde Tid, medens det for os Andre var et staaende Problem, hvormed han egentlig fik Tiden til at gaae. Vi vilde dog ikke opholde ham imod hans Ønske og bode ham derfor Farvel, idet vi

takkede ham for den ydede Bistand og bade ham bringe vor kjærligste Hilsen til Moder og Søstre og sige dem, at vi længtes meget efter at see dem hos os.

„Og nu er vi alene, Estrid“, udbrød jeg, da Morbro'er var borte.

„Og nu har Du Sommerferie“, svarede Estrid og strøg mig med sin lille bløde Haand over Panden, „nu behøver Du ikke mere at arbeide saa strængt og heller ikke at gaae til Byen i de hede Middagstimer, men kan hvile Dig ud i Skovens svale Skygger.“

„Var det nu ikke deiligt, at vi kom paa Landet, og det var min Idee“, sagde jeg med Selvfølelse.

„Ja for Du har jo alle de gode Ideer“, sagde Estrid leende.

„Undtagen den sidste, at flytte til Søes, men nu faaer jeg til Gjengjæld en udmærket Idee, at vi strax skulle gaae ind i Skoven og undersøge, hvilke skjulte Skatte den indeholder.“

Saa gik vi ind i Skoven. Vi fulgte ikke den brede Kjørevei, som gik igjennem den, men traadte ind paa en Sti, der snoede sig mellem de ranke Bøgestammer og saae høist tillokkende ud.

„Hvor her er stille og høitidsfuldt“, udbrød Estrid, da vi havde gaaet en Stund, „se hvor dæmpet Sollyset falder ind gjennem det tætte Bladehang og vækker underlige Anelser: vel kunde man troe, at her virkelig vare skjulte Skatte gjemte.“

„Og det er her ogsaa“, tænkte jeg ved mig selv, men sagde det dog ikke høit, „for Du er her, og Du er den sødeste og yndigste af alle Verdens Skatte.“

Snart forlode vi ogsaa Skovstien og gik paa Lykke

og Fromme ind i Skoven. Det visne Løv raslede under vore Fødder, af og til foer et Firben eller andet Kryb afsted, som vi havde skræmmet op paa vor Gang. Jordbunden blev stærkt bakket, vi kom ind i en Snævring, til begge Sider hævede Skraaninger sig, tæt bevoxede med Bøg og El. Skjøndt det var midt paa Formiddagen og Solen stod høit, var her dog dunkelt.

„Se nu er vi midt ude i den vildene Skov“, sagde jeg.

„Jeg begynder at blive ganske ængstelig“, sagde Estrid og saae sig omkring.

„Hvorfor? Du er da vel ikke bange for, at vi skulle omkomme ynkelig af Hunger? Det behøver Du ikke at frygte for, saalænge vi ere paa Sjællands Grund.“

„Men sæt, vi nu ikke kunde finde Veien ud af denne Skov igjen?“

„Jeg troer ikke, at Skoven er større, end at naar vi fortsætte vor Gang blot en halv Time, ville vi atter være ude af den. — Se her begynder det allerede at lysne igjen — nu aabner Skoven sig, og der løber atter Veien ovre. Kom, lad os sætte os paa denne gamle Egestub og hvile os lidt.“

Vi toge Plads: tæt ved voxede nogle Forglemmigeier, som Estrid plukkede.

„O hvor det dog er deiligt at være alene!“ udbrød jeg, idet jeg tog min Hat af forat kjøle min hede Pande. „Tænk Estrid, om der nu ingen andre Mennesker vare til end Du og jeg, og man var fri for at høre paa alle de Dumheder og Fortrædeligheder og Vigtigheder, hvormed Menneskene plage Livet af sig selv og Andre, fri for at give Timer i Skolen, fri for at læse alt det

Kjævl i Aviserne, fri for at høre alt det Brovl i Rigsdagen — for der var ingen Rigsdag, og der var ingen Aviser, og der var ingen Skole, og der var ingen Mennesker uden Du og jeg — o hvor det da vilde være deiligt og fredsommeligt!"

„Men saa var Fa'er og Mo'er, og mine Søstre og dine Brødre jo heller ikke til", indvendte Estrid.

„Jo de maatte gjerne leve — og Morbro'er — og et Par gode Venner, men saa heller ikke flere. Det maa dog i Grunden have været prægtigt for Noah og hans Familie, da de gik ud af Arken, og alle Mastodonterne og alle Urostifterne og alle de, som gjorde Kvalm, vare druknede, og der var ingen af dem, som gav et Kny fra sig — tænk, hvilken Fred og Ro, der maa have været paa Jorden dengang."

„Men det varede dog ikke længe, før Uroen og Ufreden begyndte igjen", meente Estrid.

„Det er sandt, Ondet stikker altfor dybt i den menneskelige Natur, til at det kunde rettes paa den Vis. Maaskee vilde vi begynde at skjændes indbyrdes, naar der ingen Andre var at strides med; men saa maae vi dog heller trættes med de Andre og holde Fred indbyrdes. — Jeg begynder allerede at ønske, at der dog maatte være i det Mindste et Menneske til foruden os To, saa vi kunde faae lidt at spise og drikke, thi jeg er hjertelig sulten og tørstig."

Vi gik atter videre og efterat have flakket en Deel om, traf vi et lille Bondehus i en Udkant af Skoven, hvor vi fik noget Mælk og Brød, og tillige fik Underretning om Veien.

„Den Kone havde dog et velsignet Ansigt", sagde

jeg, da vi gik videre, „jeg begynder atter at blive forsonet med Menneskene. Bedst er det da, at vi lade dem leve og see at forliges med dem, som vi kunne.“

I en saare oprømt og fornøielig Stemning kom vi hjem henad Middag. Ogsaa Ane var i godt Humør og erklærede sig vel tilfreds med at ligge paa Landet.

De følgende Dage tilbragte vi med at streise om i den nærmeste Omegn og gjøre os nøie bekjendt med den. Hver Vei og Sti blev omhyggelig undersøgt, hvor den førte hen, og det viste sig da, at Estrid havde bedre Forstand paa at finde sig til Rette end jeg, idet hun havde skarpere Blik for hvert enkeltstaaende Træ, eller hvad andre Kjendemærker der kunde være. Vi havde netop for nylig læst om Captain Parrys Reiser i Polarlandene forat finde Nordvestpassagen, hvorledes han ofte fandt Sunde og Stræder lukkede med Is, saa at han med uforrettet Sag maatte vende tilbage. Dette anvendte vi paa vore Vandringer, thi helt ofte hændtes det, at en Vei, som vi længe havde fulgt, førte ud i en Torvemose, eller at en Sti pludselig tabte sig i det høie Græs, og vi maatte da som Captain Parry see at finde en anden Passage.

Vor første Gang om Morgenen var gjerne ned til Havet for strax at faae et frisk og stort Syn ud over det. Lette Morgentaager dækkede gjerne for den svenske Kyst, saa vi kunde tænke os Udsigten videre, end den var. En skinnende klar Sølvglands laa over Havet, i hvilken Skibene langsomt glede frem, og det morede os da at iagttage den vexlende Belysning paa dem, thi naar der gik en lille Sky for, kunde det see ud, som om Seilene vare sorte, indtil Sollyset atter faldt paa

dem, og de toge sig ud som svømmende Snebjerge. Ofte maatte de krydse sig frem for Modvind, og da kunde det see ud, som om en saadan stor Tremaster styrede lige ind imod os, indtil den pludselig vendte omkring og atter stod udefter.

„Ak gid den vilde komme herind og tage os med, saa skulde vi fare vide om og see Italiens og Grækenlands Kunstskatte!“ udbrød jeg.

„Naar Du ikke havde mig, saa kunde Du gjøre det“, sukkede Estrid.

„Og naar jeg ikke havde Dig, hvad kunde da Alverdens Kunstskatte hjælpe mig? Du er meget mere for mig end baade Rom og Athen og Konstantinopel tilsammen med alle deres Herligheder.“

Estrid lagde sit Hoved op til min Skulder og saae saa inderlig lykkelig ud.

— Søndagmorgen vare vi tidlig paa Færde; Estrid plukkede Markblomster, bandt Valmue, Kornblomst og den hvide Margarita sammen og smykkede vore Værelser dermed, at de ret maatte have et festligt Udseende. Saa gik vi til Kirke, Veien var lang, og vi maatte derfor i Tide begive os paa Vandring. Efterat have gaaet et Stykke kom vi ind paa en snæver Sti, der snoede sig gjennem bølgende Hvedemarker. De gyldne tunge Ax sloge imod os, og vi skilte dem ad som Skibet, der kløver Bølgerne. Estrid gik foran, jeg fulgte bag efter, snart saae jeg paa de mange røde og blaae Blomster, der tittede frem mellem Sæden, snart paa Estrid, glædede mig over hendes lette Gang og ranke Skikkelse og tænkte, at hun var i Grunden den alleryndigste af alle Blomsterne. Da vi kom ud af Kornmarken, stege vi op paa en Stente,

hvorfra vi havde en vid Udsigt over det frugtbare Land, krandset af Skove, hist og her stak straatakte Tage frem af en Landsby eller en enkelt Gaard. Netop som vi betragtede det livlige Skue, begyndte Kirkeklokkerne at ringe. Festlig lød de alvorlige Malmtoner ud over Marker og Enge, der ligesom syntes at lytte til i stille Andagt.

Estrid standsede og hørte efter, indtil Klokkeklangen hørte op, da sagde hun: „Søndagmorgen og Kirkeklokker høre dog ganske anderledes hjemme paa Landet end i Byen. Kan Du huske en lille Psalme, som begynder med de Ord:

„Kirkeklokke, ei til store Stæder
Støbtes Du, men til den lille By."

„Om nu Gamle var her", svarede jeg, „saa vilde han holde en alvorlig Forelæsning for Dig, som han allerede en Gang har holdt for mig, da jeg udtalte en lignende Anskuelse."

„Hvorfor det?"

„Han vilde sige, at det er en Forvexling af det Æsthetiske og det Christelige, hvori Folk kun altfor ofte gjøre sig skyldige. Søndagmorgen med Klokkeklang, som toner vidt ud over Marker og Enge, det er Æsthetik, som vækker Stemninger og Anelser, men Guds aabenbarede Naade i hans Evangelium, det er Christendom, som giver Liv og Salighed. Og Evangeliet skal ikke forkyndes for de stumme Træer og Buske, men for de levende Mennesker, og derfor høre Kirkeklokkerne netop hjemme i de store Stæder forat kalde den travle Hob fra dens Arbeide og Besvær til Andagt og festlig Hvile. Jeg maa da ogsaa sige, at jeg lider nok saa vel en

Søndagmorgen i Kjøbenhavn med de fuldtonende Kirkeklokker og Folkets Tilstrømning til Kirkerne, thi i sin Menighed vil Gud prises af levende Menneſketunger og ikke af Markens Træer og Blomster, som hverken kjende eller forstaae."

Da vi siden gik hjem fra Kirken efterat have hørt en god Prædiken og sunget vore Psalmer, sagde Estrid: „Du har Ret i, hvad Du før sagde, og nu forstaaer jeg bedre, hvad det vil sige, at Gud vil prises i sin Menighed; men paa Landet boer der dog ogsaa Mennesker, og de skulle sammenkaldes af Kirkeklokkerne."

„Det har jeg jo heller ikke nægtet, men jeg siger blot, at de have fuld saa god Klang henover den store menneskevrimlende By, thi Søndagen er til for Menneskenes og ikke for Naturens Skyld."

Den øvrige Deel af Søndagen tilbragte vi i Stilhed hos os selv, deels i den lille Have, deels i den nærliggende Skov, samtalende om allehaande, saavel Alvor som Skjæmt.

En heel Kasse med Bøger havde jeg fort ud med mig i den Tanke, at der paa Landet vilde være god Ro til at studere, og med det faste Forsæt at faae ret meget bestilt. Men jeg mærkede snart, at det Ene som det Andet var en Skuffelse. Mine Tanker vare nu engang komne i Uro og bleve dragne ud i den sommerfriske Natur bort fra den stille Tankeverden. Vel lagde jeg Bøgerne foran mig, stundom tre eller fire paa een Gang, men neppe havde jeg sat mig, før jeg syntes, at der gik en Sky for Solen, og jeg maatte da see, om vi skulde have Regnveir, eller jeg hørte Estrid pusle ude i Haven og maatte vide, hvad hun tog sig for — derved

faldt jeg i Tanker og allehaande Drømmerier, og det endte gjerne med, at Estrid kom ind og sagde, at jeg skulde ikke sidde og hænge i Bøgerne, det kunde jeg jo altid gjøre i Kjøbenhavn, og det var dog ikke derfor, jeg var taget paa Landet. Inden jeg ret vidste af det, var jeg kommen ud i Haven eller Skoven, og saa var det forbi med Læsningen for den Gang.

Bedre gik det med Fælleslæsningen, det vil sige, hvad Estrid og jeg læste høit for hinanden. Der var nu Holbergs Danmarkshistorie, den er der godt Forslag i, thi den er i tre tykke Kvartbind, og vi kom langtfra til Ende med det første Bind. Saa var der de gamle Kæmpeviser og Ridderviser fra Middelalderen, dem holdt vi mest af at læse ude i Skoven, hvor vi hørte Gjøgen kukke og Droslen slaae, det fandt vi var et udmærket Accompagnement, medens Blikket med Velbehag dvælede ved den sommerfriske Eng foran os, thi som det hedder i Kæmpevisen:

„Den Sommer og den Eng kunne saa vel tilsammen."

Homers Odyssee derimod læste vi nede ved Søen, thi der maatte vi nødvendigvis have de blaae Vover foran os, for ret at kunne forstaae Grækerkongens mange Omvankninger. Og navnlig ydede Hveen med sine gule Klinter os fortrinlig Tjeneste, thi snart var den Nymphen Circes havomflydte Ø, snart Phæakernes lykkelige Land, og tilsidst blev den det stenede Ithaka, hvor den vrede Konge kommer hjem og tager frygtelig Hævn over Beilerne. Og sjældent fattedes det os paa en eller anden Snekke, ombord paa hvilken den meget udholdende Kong Odysseus befandt sig.

Paa denne Vis gik Dagene i al Fornøielighed men dog tør jeg ikke sige, at de vare ganske uden Sorger. Som den vigtigste og største af disse maa jeg nævne den finantsielle. Thi vi havde neppe været der et Par Dage, før vi fuldelig havde forvisset os om, at Opholdet ingenlunde var saa besparende, som jeg havde tænkt mig, og at der aldeles ingen Udsigt var til at indvinde de 60 Kroner, som Leiligheden kostede os. Rosenhuset laa temmelig ensomt, og de Handlende benyttede sig deraf til at paalægge os en liden Extraskat paa Livets Fornødenheder. I og for sig var det kun et Par Øre, men ved den daglige Optælling løb det dog op til en lille Sum. Og gjorde vi Indsigelser imod dem, truede de med rent at blive borte. Navnlig førtes der Klage over Slagteren, der endog havde været ligefrem grov mod Estrid.

„Har han været grov?“ udbrød jeg harmfuld, „ja saa lad ham blot komme igjen næste Gang, og jeg skal nok give ham en Lection i Høflighed og gode Sæder.“

„Hvad tænker Du paa, Nicolai? Du vil dog ikke indlade Dig med ham? sæt, han gav sig i Skjændsmaal med Dig, ja maaskee endog lægger voldelig Haand paa Dig!“

„Det vogter han sig nok for, saalænge jeg er paa min egen Grund, Sligt er der stræng Straf for i Loven.“

Estrid bad mig indstændig lade dette fare, da man ikke kunde vide, hvor stor Respect Slagteren havde for Loven. Jeg var fast i mit Forsæt, men heldigvis faldt det mig endnu i rette Tid ind, at vor nye Straffelov udmærker sig ved en høi Grad af Frihedssind og Humanitet, og at det som Følge heraf vilde staae Slagteren frit for, om han skulde faae Lyst dertil, at banke mig brun og

blaa, uden at han derfor vilde komme i synderlig Uleilighed. Denne Overveielse virkede stærkere paa mig end Estrids Formaninger, og jeg lovede hende at forholde mig rolig. Alligevel passede jeg at være tilstede ved Slagterens næste Besøg; jeg sagde vel Intet, men havde en mørk og truende Mine, som formodentligt maa have gjort sit Indtryk, thi Slagteren var meget høflig, ei heller hørte jeg siden Klagemaal over ham.

En Landeplage i Ordets egentlige Forstand, thi jeg havde ikke kjendt den i Byen, men lærte den først at kjende paa Landet, var Fluerne. De kom i saa uhyre vrimlende Masser, at vi forfærdedes over dem. Saasnart Maden var sat paa Bordet, kastede de sig i store Hærskarer over den og nødte os til at dække Alt til med Kopper, Tallerkener og Tørklæder. Men var det galt om Dagen, saa blev det dog endnu værre om Natten. Neppe havde jeg trukket Gardinerne for og var kommen til Ro, lige i Færd med at hengive mig til den liflige Søvn, træt af Dagens Vandringer: før jeg blev vækket igjen af en dump Surren — det var en stor Spyflue, som gjorde sin Runde gjennem Sovekærelset. Og det lod til, at dens Opgave var at purre det øvrige Mandskab rundt omkring paa Væggene ud af Køierne, thi nu begyndte paa een Gang en uafladelig Summen og Brummen, Surren, Murren og Hvislen, som ikke var til at udholde. Saa foer jeg op, greb et Haandklæde og slog om mig til Høire og Venstre, saa hvad der hidtil havde forholdt sig rolig, nu blev bragt i Uro, og Concerten blev aldeles utaalelig. Først flere Timer efter, naar jeg var aldeles udmattet af Harme og Træthed, faldt jeg i Søvn.

Forat undgaae dette maatte vi omhyggeligen udjage alle Fluerne, inden vi gik til Ro. Dette maatte imidlertid udføres med stor Paapasſenhed, om det ſkulde lykkes, og jeg opfandt i dette Øiemed forſkjellige Methoder, ſom omſider ſkaffede mig den attraaede Fred.

Neppe havde vi beſeiret denne Ulempe, før en ny indfandt ſig, ſom ikke var ſaa let at raade Bod paa, det var Regnveiret — ikke to eller tre Timer, hvad der vilde have været ſærdeles kjærkomment efter den lange Tørke, men ſamfulde fire Dages uafladelige Plaſkregn. Hver Aften trøſtede vi os med, at næſte Dag vilde vi faae ſmukt Veir efter Regnen, og hver Morgen vaagnede vi ved den ſamme ensformige Dryppen paa Træernes Blade. Gik man ud, maatte man altid have en Paraply over Hovedet, og endda kom man halvvaad hjem. Min hvide Sommerdragt blev hængt op, jeg maatte iføre mig varmere Klæder; med Vemod betragtede jeg den, den tyktes mig at være en Ligdragt af den varme lyſe Sommer. Kun tre Dage vare forløbne, og dog forekom det mig, at det var Uger, ſiden jeg havde ſeet den klare Sol. I de ſmaae Værelſer var der trang Plads, jeg følte mig næſten ſom en Fange, da vi ikke kunde ſtreiſe om i Skov og Mark, men maatte holde os indeſtængte inden vore fire Vægge. Det var ſaa fugtigt, taaget, vandkoldt og dryppende, at jeg omſider gik fra mit gode Humør.

„Eſtrid,“ ſagde jeg, „jeg kjeder mig.“

„Og har Du da ikke mig at tale med?“

„Ganſke viſt, men alligevel er det en ſørgelig Sandhed, at jeg kjeder mig.“

„Saa maa Du tye til dine Bøger og ſtudere lidt.“

„Jeg kan ikke komme ud af at studere herude, jeg har ingen Ro paa mig dertil. Der hviler næsten en Trolddom over mig, jeg kan ikke gjøre Andet end stirre paa den evindelige Skylregn og med Øiet følge de faldende Draaber.“

„Saa maa du mande Dig op og tage Dig sammen. Naar man med fuldt Alvor samler sine Tanker paa et bestemt Punkt, saa glemmer man de smaa Ubehageligheder, som plage os og gjøre os fortrædelige.“

Jeg fulgte Estrids Raad og mandede mig op. Det gik, som hun havde sagt, snart var jeg helt fordybet i Iktinos' Pragtbygninger, og i de lyse Marmorhaller glemte jeg ganske vor nordiske Sommers fugtige Regnvæde. Men netop som jeg var bedst i Gang med Billedværkerne paa Parthenons Metoper, blev jeg paa en høist ubehagelig Maade forstyrret ved, at Ane og Bondekonen, som eiede Rosenhuset, trængte ind til os i et høirøstet Skjændsmaal, som dannede en skurrende Modsætning til den ideale Skjønhedsverden, i hvilken mine Tanker dvælede.

Allerede i længere Tid havde disse to Stormagter staaet paa en spændt Fod med hinanden paa Grund af det fælles Kjøkken. Thi Ane fordrede den første Plads her, hvad Bondekonen ingenlunde vilde indrømme hende, og det var mere end een Gang kommet til knubbede Ord mellem dem. Estrid havde med megen Besvær stiftet Forsoning mellem dem, idet hun havde foreholdt Ane, hvor nødvendigt det var at vise Eftergivenhed, om ikke hele Glæden ved vort Ophold skulde forspildes ved et bestandigt Kjævleri. For Ane var nu rigtignok det at vise Eftergivenhed netop det Allervanskeligste, og hun

var derfor betydelig mukken; Estrid bestræbte sig forgæves for at gjøre hende blidere ved al mulig Venlighed. Nu bragte Regnveiret Anes Vredesbæger til at løbe over, Bondekonen gav Svar paa Tiltale, og pludselig blev Striden forflyttet fra Kjøkkenet ind i Dagligstuen, hvor begge Parter vilde forklage hinanden for Herskabet. „Herskabet“ befandt sig i stor Vaande mellem den dobbelte Ild og søgte forgæves at mægle; jo mere vi talte om Fred og Forlig, des høiere raabte og larmede de. Tilsidst fandt Estrid paa at sætte Ane til at skrabe Gulerødder i Sovekammeret, og saaledes fik vi Fred for denne Gang, men mit Sind var bragt i saadan Uro, at det kun med stort Besvær lykkedes mig atter at finde mig til Rette med Parthenons Metoper og Triglypher.

Dog det skulde ikke blive herved. Rosenhuset var et udmærket Opholdssted i smukt Veir, men det egnede sig ikke saa vel til Regn og Slud; det var utæt, og Ane, som boede i det øverste Værelse, klagede over, at det regnede ned til hende. Om Morgenen paa den fjerde Regndag stod jeg i Soveværelset ifærd med at fuldføre min Paaklædning og kastede et melankolsk Blik ud paa den strømmende Regn; Estrid var gaaet ind i den anden Stue for at bringe Thebordet i Orden. Paa en Gang hørte jeg en buldrende Stemme derinde: det var Ane, som i den høieste Forbittrelse fortalte, at i Nat havde det endog regnet ned i Sengen til hende, og nu vilde hun ikke blive længer i dette utaalelige Hus. Estrid søgte at tale hende til Rette, men Ane blev herover kun endnu ustyrligere: jeg hørte hende slaae i Bordet og med en drøi Ed forsikkre, at hun vilde ikke blive en Nat længer; hun var fæstet til at tjene i Byen, ikke paa

Landet, endnu samme Aften vilde hun tage ind til Byen, saa kunde Herren og Fruen følge med, om de ikke kunde undvære hende.

Hidtil havde jeg med Forsæt afholdt mig fra enhver Indblanding mellem Estrid og Ane og overladt til dem selv at ordne Forholdet mellem sig, som de bedst kunde. Men nu indsaae jeg, at dette lod sig ikke længer gjøre; jeg forstod klart, at en Katastrophe var umiddelbart forestaaende, og at det nu maatte afgjøres, om Ane eller vi To herefter skulde føre Kommandoen i Huset. Jeg fuldførte hurtig min Paaklædning, rev Døren op og sagde i en bestemt Tone til Ane, at hun kunde strax tage afsted, om hun ønskede det; sin Løn skulde hun faae udbetalt, men jeg vilde ikke beholde hende en Time længere i Huset — hun skulde samle sine Sager og i den skyllende Regn gaae til Vedbæk. Min Fremtræden var saa uventet, og Ane havde vistnok ikke beregnet, at jeg skulde have overværet den foregaaende Samtale, thi hun opgav øieblikkelig den kraftige Angrebsstilling, som hun havde indtaget overfor Estrid, og tiltraadte under en utydelig Brummen et Tilbagetog til Kjøkkenet. Selv var jeg halvveis forskrækket over den Bestemthed, hvormed jeg var optraadt, og som jeg egentlig ikke havde tiltroet mig selv, i al Fald ikke overfor Ane. Dog var jeg ikke uden Betænkelighed for, hvorledes det skulde gaae os, naar Ane forlod os og vi bleve overladte til os selv. Estrid havde formodentlig lignende Tanker, men hun sagde Intet.

Ved Middagsbordet bar Ane Maden ind som sædvanlig. Deraf saae jeg, at ogsaa hun havde Betænkelighed ved at forlade os, og eftersom vort eget Mod gjerne

pleier at voxe i samme Grad, som Modstanderens aftager, saa besluttede jeg at forfølge den halvt vundne Seir, til den blev hélt vunden. Jeg forlangte da, at Ane skulde gjøre sømmelig Afbigt for sin uartige Opførsel og for Fremtiden beflitte sig paa større Høflighed og Lydighed og vise Fordragelighed ovenfor Bondekonen. Saaledes skete det ogsaa, og fra den Tid gik Alt i den skjønneste Orden: det syntes, som om Ane kun havde trængt til at faae Forvisning om, at der i Huset var en høiere Villie end hendes, hvad hun da ogsaa nu havde faaet. Estrid betragtede mig med Stolthed, som om hun havde opdaget en aandelig Kraft hos mig, hvilken hun tidligere ikke havde tiltroet mig, ligesom ogsaa jeg selv i stærkere Grad end forhen havde Fornemmelsen af min husfaderlige Værdighed.

VIII.

Regnveiret var omsider hørt op, og vi fik atter klart og skjønt Sommerveir, Træer og Buske, Blomster og Urter straalede i Solskinnet med dobbelt Friskhed efter den kvægende Regn. Estrid og jeg sad nede paa den lille Høi ved Havet, Gyvel og vilde Roser blomstrede omkring os. Havfladen var aldeles blank og stille, de hvide Sommerskyer speilede sig i den som i en Indsø, lige ud for os laa en stor Tremaster med alle Seil oppe, hvilke den tørrede efter Regnen, men kom iøvrigt ikke af Stedet, thi der var ikke en Vind, som rørte sig. Estrid sad og aftegnede en Rosengreen med et Par halvt udsprungne Roser; jeg laa i Græsset ved hendes Side og studerede Anakreons Oder, hvoraf jeg af og til over=satte Stykker for hende.

„Hvilken Skjønhed!“ udbrød jeg, „hvilken fin erotisk Duft aander ikke gjennem disse Digte! Roser og Chariter, Duer og Myrthebuske tone sammen i den sødeste og yndefuldeste Elskovsmusik! — — Vi lidt, her er min Yndling, den passer udmærket paa mig, nu skal Du høre:

Hvis Du kan tælle alle Træernes Blade, hvis Du kan udfinde alle Bølgerne i Havet, saa kan Du ogsaa udregne mine Forelskelser. Sæt først tyve for Athen, og dertil endnu femten, for Korinth kan Du sætte en heel Skok, thi den er i Achaia, og der er smukke Piger; for Lesbos og hele Jonien, for Karien og Rhodus kan Du sætte totusind — hører Du: totusind!

„Saaledes elsker ogsaa jeg,“ fortsatte jeg begeistret, „i Kjøbenhavn og Frederikshavn, i Lyngby og høit i Thy — overalt voxer der Skjønhedsroser, og hvor jeg kommer frem, der seer jeg og beundrer og elsker dem. Saaledes har jeg elsket, elsker, og vil fremdeles elske, og skulde jeg blive en hvidhaaret Gubbe som den gamle græske Digter, dog skulle mit Hjertes Strænge altid være stemte til festlig Klang, saa ofte jeg fanger et Blik af Skjønhedsroserne!“

Idet jeg vendte mit Hoved op imod Estrid, saae til min Forbauselse, at hun skjulte sit Ansigt i den ene Haand.

„Estrid!“ raabte jeg og sprang op, „hvad er der i Veien?“ Læmpelig drog jeg hendes Haand til Side og saae, at hun havde store Taarer i Øinene.

„Sødeste dyrebare Estrid! hvad betyder dog dette?“

Hun vendte sit Hoved til den anden Side og sagde: „Jeg kan ikke lide, at Du taler saaledes; det er, som om Du slet ikke brød Dig om mig!“

„Hvor kan Du dog sige Sligt?“ svarede jeg, „Du

er for mig meget mere end alle Skjønhedsroser tilsammen. Dem seer jeg og elsker dem og glemmer dem igjen — men Dig glemmer jeg aldrig, Dig begjærer jeg atter og atter at skue. Du er mine Øines Solskin og mit Hjertes Sommerdag; gik Du bort fra mig, saa vilde alle Skjønhedsroserne falme for mig, og Solen tabe sin Glands, og hele Verden blive tom og kold og øde. Troer Du mig nu?"

„Ja jeg troer Dig," svarede Estrid og smilte gjennem Taarer. Jeg favnede hende ømt, men kunde dog ikke lade være at drille hende lidt.

„Nei se mig til din lille Basilisk! saa Du kunde blive skinsyg, ordentlig skinsyg; det havde jeg virkelig aldrig troet om Dig! Skinsyge forekommer mig at være den meest barnagtige af alle Barnagtigheder. Jeg kan forstaae, at pur unge Mennesker og Kjærestefolk kunne blive skinsyge, men at gamle Ægtefolk, der som vi To have været gifte allerede i mange Uger, kunne blive det, det forstaaer jeg virkelig ikke."

„Mener Du da, at Du aldrig kunde blive skinsyg?"

„Ja det mener jeg rigtignok."

„Har Du da glemt, hvad Du oplevede i Nøddebo Præstegaard?"

„Dengang var jeg en reen Grønskolling — nu er jeg kommen til Skjels Aar og Alder. Jeg forsikkrer Dig, at om saa Gamle og Corpus Juris paa een Gang vilde gjøre Cour til Dig, vilde det ikke anfægte mig det Allerringeste."

„Dine Brødre ere gifte Mænd begge To", svarede Estrid, „saa Dem har Du vel ikke stort at frygte af. Men om her nu kom en ung, smuk, kjæk Kavalleer —"

„Saa vilde jeg være ligesaa rolig som den Kampesteen der," afbrød jeg ivrig. „I det Høieste skulde jeg faae mig en god Hjertelatter ved at see ham gjøre Hanebeen for Dig."

„Tys, tys, raab ikke saa høit! vi ere ikke alene," sagde Estrid og pegede ned mod Stranden. En høi bredskuldret Skikkelse stod dernede med Armene overkors og saae ud over Havet. Nu vendte han sig om forat stige opad Høien til os, hvorved det klare Sollys faldt hen over hans Ansigt.

„Hvidbjørn!" raabte jeg, og med et langt Spring nedad Høien kastede jeg mig om hans Hals med saadan Voldsomhed, at han nær var gaaet bagover.

„Hvad skal det sige?" raabte han barsk, idet han rystede mig af sig. — — „Nicolai, er det Dig? — Du er da uforandret som i gamle Dage! Havde jeg ikke havt saa godt Fodfæste, vare vi rullede i Søen begge To!"

„Saa havde vi faaet os et friskt Søbad, det havde ingen Ulykke været. — Se der, det er min Hustru — jeg er bleven gift, maa Du vide — har Du nogensinde seet noget saa Nydeligt før? — Det er Hvidbjørn, min hjertenskjære Ven!"

De hilste paa hinanden, og Estrid sagde: „Kommer Hr. Hvidbjørn fra Kjøbenhavn?"

„Ha ha ha! — han hedder slet ikke Hvidbjørn, men saaledes har jeg kaldt ham, fordi han som Bjørnen har ti Mænds Styrke og tolv Mænds Vid og saadant deiligt lyst krøllet Haar — men det gjør ikke Noget, Du maa ogsaa gjerne kalde ham Hvidbjørn, maa hun ikke nok?"

„Hvis det behager Fruen, saa beholder jeg gjerne mit gamle Navn.“

„Fruen — og Hr. Hvidbjørn! Hvad skal det kolde, fremmede Væsen sige? Hun er min Hustru, og Du er min Ven — hun skal kalde Dig Hvidbjørn, og Du skal kalde hende Estrid — og saa skal vi være fri for alle udenlandske Abesagter.“

Vi betragtede Udsigten omkring os, derpaa tog jeg atter til Orde: „Du er bleven solbrændt og har ikke mistet din gode nordiske Kraft i Vælskland. Se Estrid, har Du nogensinde seet en saadan Kæmpe før? Man kan blive ordentlig hjerteglad ved at see, at gamle Danmark endnu har Kraft til at frembringe saadanne Helteskikkelser.“

„Nu,“ svarede Hvidbjørn, „der hører ogsaa Kraft til at svinge Hammer og Meisel og tumle med de svære Marmorblokke.“

„Trods al din Kæmpestyrke maa Du nu dog alligevel finde Dig i, at Estrid og jeg behandle Dig som vor Krigsfange og føre Dig hjem med til vort Rosenhus, hvor vi dog ikke agte at lægge Dig i andre Lænker end Rosenlænker,“ sagde jeg, lidet anende, hvilken prophetisk Betydning der laa i de sidste Ord.

Hvidbjørn fulgte med til vort Hjem. „Det er jo et yndigt Sted,“ udbrød han, da han saae det ligge lyst og smilende, omslynget af Roser og overhvælvet af skyggefulde Bøge.

„Ikke sandt? Det er som et lille Feehjem. Især naar Estrid staaer i Døren og byder os Velkommen, saa er det aldeles uimodstaaeligt. — Er det ikke en yndig Hustru, jeg har faaet?“

„Netop som jeg havde ventet af din fine Skjønhedssands."

„Takker for Komplimenten," svarede jeg og lettede paa Hatten. „Se alt dette er nu Poesi, men nu kommer Livets Prosa, og det er, om Estrid, som har lavet Mad til To, ogsaa kan skaffe Nok til Tre."

„Det kan jeg," svarede Estrid gjennem det aabne Vindue, „ovenikjøbet noget meget Fortræffeligt."

„Hvad er det?"

„Det faaer Du at see, naar det kommer paa Bordet."

„Aa sig mig det nu, saa har jeg noget at glæde mig til."

„Men Glæden er meget større, naar den kommer som Overraskelse."

— Vi toge Plads om Bordet, Ane bar Maden ind.

„Hold Dig til Skinken og Grønærterne, min Ven," sagde jeg til Hvidbjørn, „for jeg veed ikke, om Estrids Overraskelser hører til de solide."

Saa kom Ane atter ind og tog bort, og vi sadde i spændt Forventning.

„Jordbær!" raabte jeg, da Fadet med de liflige Bær i blussende Purpurrødme blev sat ind paa Bordet.

„Dem har jeg ikke faaet i de tre Aar, hvori jeg har været borte fra Danmark," sagde Hvidbjørn.

„Desbedre, at Du for første Gang atter spiser dem i vort Hus; det tager jeg som et godt Varsel for vort gjenoplivede Venskab. I de tre Aar, Du har været i Rom, har det rigtignok fristet en ynkelig Tilværelse, aldrig saae jeg en Linie fra Dig og maatte nøies med de Smaabidder af Efterretninger, som jeg kunde faae gjennem andre Reisende. Og jeg, som brænder for Dig

i Venskabets hedeste Lue — ja jeg tør ikke tale mere derom, for Estrid var istand til at blive skinsyg. Du maa vide, at min Hustru har idag betroet mig, at hun kunde nok blive skinsyg."

„Maa jeg ikke byde Dem flere Jordbær?" afbrød Estrid.

„Det var da en velsignet Mængde; man skulde næsten troe, at Du havde anet Hvidbjørns Komme."

„Det var egentlig bestemt til Moder og Søstrene imorgen, men nu maa jeg see at finde paa noget Andet til dem."

„Du er et Mønster paa en Husmoder. Ja min Ven, blot jeg kunde skaffe Dig en Hustru som Estrid!"

„Den Lyksalighed bliver mig nægtet," svarede Hvidbjørn. „Den sande Kunstner tør ingen anden Brud have end Kunsten — saaledes var det med Raphael, saaledes med Thorvaldsen."

„Saa Du hører ogsaa til de Vantroe, som nægte Ægteskabets uendelige Betydning for Kunstneren! Skade, at Svigerfader ikke er her, det vilde være ham en sand Fryd at omvende en saadan forstokket Hedning. Nu vil Estrid og jeg gjøre det i hans Sted, og særlig agter jeg at holde Dig et længere ethisk-æsthetisk Foredrag om Ægteskabets Betydning for den sande Kunst."

„Var det dog ikke bedre at opsætte det til siden?" meente Hvidbjørn.

„Som Du vil; men Du maa ikke troe, at Du slipper for det, thi det er et af mine Yndlingsæmner".

„Skal vi drikke Kaffe i Haven?" spurgte Estrid.

„Ja naturligvis. Og saa skal Hvidbjørn fortælle

os, hvad han har oplevet i de tre Aar, han har tilbragt i den mærkelige Stad Rom."

„Der er ikke Meget at fortælle, thi jeg har den meste Tid ført et stille Kunstnerliv."

„Hvad skal dette sige? Du vil hverken høre paa mine Foredrag og heller ikke selv holde Foredrag! Mener Du, at vi skal sidde her som i en Kvækerforsamling uden at mæle et Ord? Men jeg faaer nok at pumpe Dig ligesom i gamle Dage — saa faaer Du vel omsider Munden paa Gang."

Da vi siden vandrede omkring inde i Dyrehaven, sagde jeg: „Men hør, Du Hvidbjørn, hvor holder Du egentlig til? Har Du din Hule her i Skoven eller boer Du i en menneskelig Vaaning?"

„Jeg boer i Skodsborg Kro; der har jeg leiet mig et Værelse for en otte Dages Tid, hvori jeg agter at holde Sommerferie og Intet at bestille."

„Netop ligesom hos os. Saa kunne vi slaae os sammen, hele Dagen maa Du være hos os, saa skulle vi æsthetisere og poetisere ligesom i gamle Dage. Du maa begynde med strax imorgen at komme herop, saa kan Du gjøre min Svigermoders og mine Svigerinders Bekjendtskab, saa er Du inde i Familien."

Hvidbjørn, der i Begyndelsen havde været lidt tilbageholden overfor Estrid, blev snart mere bekjendt med hende, og hun fik ham til at fortælle Adskilligt om sit Ophold i Rom og de Arbeider, som han der havde syslet med. Tiden gik hurtig for os under alskens Samtale.

Ved Solnedgang befandt vi os nede ved Stranden.

„Hvor her dog er smukt!" sagde Hvidbjørn, idet

han lod Blikket dvæle ved de langlige Bølger, der i Aftenglandsen havde et Lysskær som smæltet Sølv.

„Længes De dog ikke tilbage efter Rom?“ spurgte Estrid.

„Ikke endnu, men jeg er jo først nylig kommen tilbage.“

„Maaskee De vil længes desmere, naar De har været her nogen Tid. Efter Alt, hvad jeg har hørt fortælle om Rom, maa der være noget Stort og Alvorsfuldt over den By, som man intet andetsteds finder, og hvorefter man siden stedse længes tilbage.“

„Det er der ogsaa, men det er mere Dødens Storhed og Alvor: det er et stort Liv, som engang har været, men ikke længer er; det er opløftende, men ikke egentlig hjertekvægende. Her i Danmark ere Forholdene tidt smaae og trange nok, men her er Liv og Fred. Eller kan De tænke Dem noget mere Hjertekvægende end dette Syn, vi her have for os? Se Fiskeren derhenne, som skyder sin Baad ud, og Fiskerkonen, som bøder Garnet — de røde Seil paa Havet — den fine Blomsterduft, som trænger herud fra Haverne — den milde dæmpede Belysning ud over Søen og de dunkle Aftenskygger inde over Skoven — virker ikke Alt dette tilsammen en livsalig Fred i Sindet? Jeg mindes ikke længe at have fornummet en saadan stille Beskuelsens Glæde uden al heftig Attraa eller Begjær som den, der nu i Aften er over mig.“

Vor Ven befandt sig saa vel hos os, at Klokken blev henad Elleve, inden han skiltes fra os. Jeg fulgte ham et Stykke Vei gjennem Dyrehaven; den dunkle Sommernat bragte gamle Strænge til at klinge i mit

Hjerte: jeg mindede Hvidbjørn om, hvor ofte vi i tidligere Dage havde sværmet sammen i de stille Sommernætter og betroet hinanden den Uro og gjærende Attraa, som var i os. Og saa fortalte jeg ham, hvor lykkelig jeg var, og begyndte vidt og bredt at skildre ham Estrids Fortræffeligheder og sagde ham, at jeg var saa glad over, at han netop havde truffet os herude paa Landet, hvor man langt mere uhindret kunde nyde hinandens Selskab end inde i den travle Hovedstad med alle dens Forretninger og Adspredelser. Jeg var derfor rigtig glad over, at han, som var min kjæreste Ven, ret kunde faae Leilighed til at see, hvilken fortræffelig og elskværdig Hustru jeg havde vundet. Saa ivrig var jeg i mine Lovtaler over Estrids dydzirede Ynde, at jeg fulgte heelt med til Skodsborg Kro. Med et Haandtryk skiltes jeg fra min Ven og vandrede saa alene tilbage langs Stranden, imod hvilken Bølgernes Skvulpen lød som en Gjenlyd af den indre Jubel i mit Hjerte.

I festlig Stemning stode vi op næste Morgen; Estrid var tidlig paa Færde, hun ventede sin Moder og sine Søstre, hele Huset maatte da være fejet og pudset, saa at der ikke var et Støvgran at see. Dernæst blev der afskaaret friske Blomster i Haven til at pynte Værelset med. Da alt dette var bragt i Orden, vandrede vi ned til Skodsborg forat være tilstede ved Dampskibets Komme.

Atter vandrede jeg langs Stranden, dog ikke i den stille taagede Nat, men i den friske Morgenstund, da alle Bølgetoppene spillede og funklede i det gyldne Sollys. Dette Syn tilligemed den friske Morgenluft, jeg ind-

aandede, satte mig i en forhøiet Stemning, og jeg sagde til Estrid: „Hvidbjørn havde Ret i, hvad han igaar sagde, at her er dog anderledes Liv i Danmark end i Syden. Er det nu ikke langt bedre i denne frydefulde Morgen at vandre langs det gyngende, syngende Hav forat mødes med kjære, levende Mennesker, end i Støv og Solhede at trave ud i Roms Campagne forat see paa nogle døde Ruiner, hvor alt Liv har været udslukt i snart totusind Aar! — — Synes Du ikke rigtig godt om Hvidbjørn?“

„Jeg synes udmærket om ham.“

„Han er et sjældent Menneske, maa Du troe; med hver Dag, der gaaer, kommer man til at holde mere af ham. Der er en Inderlighed og Dybde i ham — han er et ægte Kunstnergemyt.“

— Vi mødte Hvidbjørn i Skodsborgs Krohave. Dampskibet havde allerede længe været i Sigte, Baaden var gaaet ud for at modtage dem, der skulde ilandsættes. Vi speidede forat fange et Glimt af Vore, og Estrid kjendte da ogsaa Svigermoders lyse Shawl, saa vidste vi, de vare med. Snart vare de inde ved Broen og modtoges af vore Velkomstraab. Vi hjalp dem op af Baaden, og jeg forestillede dernæst Hvidbjørn som min Hjertensven, der skulde tilbringe Dagen sammen med os. Svigermoder udtalte sin Glæde herover og beklagede kun, at hendes Mand ikke var med, som saare gjerne vilde stifte Bekjendtskab med en af vore unge lovende Kunstnere.

„Og nu, da Modtagelsesceremonien er heldig overstaaet, og vi paa tilbørlig Vis have sagt hinanden pæne

Ting", sagde jeg, „saa ordner Festtoget sig forat vandre op til Rosenhuset. Jeg tager Svigermoder under Armen, Hvidbjørn kan tage min Hustru, og Morbro'er slutter Toget for at passe paa, at Ingen af os bliver glemt."

Men Hvidbjørn adlød ikke denne Opfordring; rimeligvis af en taabelig Undseelse, som jeg godt vidste, at han havde overfor Damer, bød han ikke Estrid sin Arm, men sluttede sig sammen med Morbro'er, som, vel fornøiet med denne Opmærksomhed, underholdt min Ven paa det Livligste. Det kunde jeg endda forstaae, men hvad jeg ikke forstod, det var, at da vi havde gaaet et Stykke, forlod Hvidbjørn Morbro'er og indlod sig i Samtale med Valborg. Dette var mig paafaldende, thi det syntes mig, at han maatte være mere forlegen overfor Valborg, som han aldrig havde seet før, end overfor min Hustru, med hvem han alt havde talt en Del Dagen i Forveien.

I Løvhytten i den lille Have stod Kaffebordet dækket. Da Hvidbjørn og jeg befandt os et Øieblik alene udenfor den, sagde han til mig: „Din Svigerinde er jo en sand Skjønhed."

Havde Hvidbjørn gjort denne Bemærkning om min Hustru, vilde jeg fuldelig have paaskjønnet den, nu derimod da det var hendes Søster, den gjaldt, brød jeg mig ikke saameget derom, og jeg sagde i en ligegyldig Tone: „ja jeg har tre Svigerinder, hvilken af dem mener Du?"

„De To ere jo Børn endnu", svarede Hvidbjørn, „jeg mener naturligvis den høie fyldige med det blonde Haar og de dybe blaae Øine."

„Naa, Valborg — aa ja, hun er ganske kjøn."

„Hvilke rene ædle Ansigtsformer — en sand Fryd var det at forme hendes Buste i Marmor!"

„Men Estrid seer dog langt sødere ud", sagde jeg. Hvidbjørn svarede ikke herpaa, men fæstede atter sit Blik paa Valborg, som netop traadte ud i Haven.

Jeg blev lidt ærgerlig over dette. Hvidbjørn og jeg havde altid deelt Smag sammen og ofte sværmet i Begeistring over herlige Kunstværker, hvorfor kunde han da ikke ogsaa nu dele min Begeistring over min Hustru? Ikke med et eneste Ord havde han yttret sig om hendes Skjønhed, medens han derimod neppe fik Valborg at see, før han strax faldt i Begeistring og begyndte at tale om at hugge hende i Marmor. Men skulde nogen af de Søstre hugges i Marmor, forekom det mig, at intet Menneske, end sige en virkelig Kunstner, kunde være i Tvivl om, at det maatte være Estrid.

Jeg saae hen paa de tvende Søstre, der netop i Øieblikket talte sammen. Estrid, der havde travlt med at faae Kaffemaskinen i Kog, saae hed ud, hendes Haar var kommet i Uorden og gledet ned til den ene Side, — Valborg vendte Siden til, og jeg kunde ikke nægte, at det var en sjælden skjøn Profil. Jeg kunde ikke frigjøre mig for en vis Skinsyge paa Valborg, fordi hun fordunklede min Hustrus Skjønhed.

Da vi siden vandrede om i Enrum Have og Frydenlund Skov, gav jeg nøie Agt paa Hvidbjørn og saae da, at han idelig søgte Leilighed til at samtale med Valborg, medens han lod Estrid temmelig uændset gaae ved Siden af hendes Moder. Herover blev jeg lidt stødt; Estrid var dog Husets Frue, og hende burde man som Husets Gjæst først vise sin Opmærksomhed.

En lille Hævn var det mig, at Morbro'er, der havde fattet stort Behag i Hvidbjørn, idelig faldt ham i Flanken og ikke tillod ham nogen uforstyrret Underholdning med Valborg.

Estrid selv følte sig ikke i mindste Maade fornærmet. Hun var lige kjærlig og velvillig mod Alle og drog flere Gange Hvidbjørn ind i Samtalen. I et ubemærket Øieblik hviskede hun til mig: „Er der hændet Dig noget Ubehageligt? Du er lidt forstemt.“

„Ikke det Mindste“, svarede jeg, „maaskee Varmen.“

„Varmen!“ sagde Morbro'er, der havde opsnappet det sidste Ord, „den kan rigtignok være trykkende — især for Hjerterne“, og Morbro'er trak ned i sin Vest og kneb polisk det ene Øie sammen for at vise os, at han ogsaa var inde i Forholdene.

Det er besynderlig nok, men naar først en lille Misstemning har listet sig ind i os, da kan den efterhaanden bemægtige sig vort hele Sind og lægge sig derover som en tyk sort Sky, uden at vi formaae længer at gjøre os Rede for, hvad der er den oprindelige Aarsag til vort Mismod. Den muntre Stemning i det øvrige Selskab var i bestandig Stigning, inde mellem Træerne hørtes Sophies og Johannes Glædesraab og Latter; Morbro'er strakte sig velbehagelig i Græsset, hvor han havde fundet en kjølig Plads under det store Elmetræs Skygge; Estrid, Valborg og Hvidbjørn vare i en høist fornøielig Samtale, selv Svigermoder var den Dag usædvanlig oprømt, hun havde netop samme Morgen faaet Brev fra sin Mand, der befandt sig i bedste Velgaaende paa den jydske Herregaard. Jeg alene følte mig trykket i Sindet, og jo friere og gladere Stemningen

blev hos de Andre, desto pinligere følte jeg dette Tryk, som jeg ikke formaaede at frigjøre mig fra.

Svigermoder saae kjærlig paa mig og sagde: „Du har da ikke Hovedpine? Du seer saa anspændt ud.“

„Tak — jeg feiler Intet“, svarede jeg, idet mit onde Lune kun blev værre derved, at jeg ikke kunde holde det skjult.

„Skal vi faae fat i en Baad og roe lidt ud paa Søen?“ spurgte Hvidbjørn.

„Jeg holder ikke af at roe“, svarede jeg barsk.

„Ja ja — ja ja — godt Ord igjen, det skulde ingen Fornærmelse være. Saa blive vi paa Landet — vi have det overmaade godt her.“

Eftermiddagssolen brændte stærkt, den stod lavere paa Himlen, og dens hede Straaler trængte ind i hver skyggefuld Krog. Luften var glødende hed, men i mit Hjerte var en skjult Vredesglød, der brændte endnu stærkere.

Først da Solen var gaaet ned, da Duggen begyndte at falde, og vore Gjæster begyndte at tale om Hjemreisen, begyndte det ogsaa at blive kjøligere inden i mig, og den fortærende Brand at slukkes. Estrid vilde endelig overtale sin Moder og sine Søstre til at overnatte hos os og først tage hjem næste Aften.

„Jeg veed rigtignok ikke, hvor Du vil faae Plads til dem“, sagde jeg.

„Hvor kan Du tale saa! har Du ikke altid sagt, at vi kunne faae udmærket Plads til dem Allesammen? Du kan ligge her paa Sophaen, og til mine Søstre kunne vi rede inde paa Gulvet hos os.“

„Din Mand har Ret“, sagde Svigermoder, „her

er virkelig ikke Plads, og nu er det engang bestemt, at vi skulle hjem i Aften, saa lad det nu blive derved."

„Men kan da ikke Valborg blive? Hende kunne vi godt huse, og det var dog saa deiligt at beholde hende — ikke sandt, Nikolai?"

„Jo", svarede jeg tørt, thi Valborg var netop den, jeg mindst ønskede at beholde hos os. Det befandtes imidlertid, at Valborgs Nærværelse var aldeles nødvendig i Hjemmet i disse Dage for at hjælpe med til Syltning. Paa Estrids gjentagne Bønner blev det imidlertid bestemt, at naar denne Gjerning var vel overstaaet, om tre eller fire Dage, skulde Valborg atter komme til os og da blive en Uges Tid hos os.

Da vi nu havde fulgt vore Gjæster til Dampskibet, sagt Hvidbjørn Farvel og atter befandt os i vort Rosenhus, over hvilken Sommeraftenens stille Kjølighed havde sænket sig, sagde Estrid: „Men kjæreste Ven, hvad har dog feilet Dig idag? Du har slet ikke været ved dit gamle Lune."

„Jeg troer, det har ligget i Veiret, der har vist været Torden i Luften", sagde jeg.

„Jeg har været ganske urolig for Dig, thi jeg har aldrig seet Dig saaledes før, saa adspredt og taus, Du deltog jo næsten slet ikke i Samtalen."

„Nu er det ovre", sagde jeg, „nu er jeg atter frisk og glad."

„Gud ske Lov for det!" sagde Estrid og strøg sin Haand over min Pande. „Det har ellers været saadan en deilig Dag, Moder var saa glad over at være hos os, og Hvidbjørn har været saa rar — han er rigtignok et elskværdigt Menneske."

„Hm ja!"

„Du trækker paa det? Hvad er der forefaldet mellem Jer — Du var hele Tiden saa underlig kold imod ham."

„Min kjære Ven kunde nok lægge lidt mere Vind paa at vise Opmærksomhed og Høflighed. Men saaledes er det med disse Kunstnere, de ville kun følge deres egne Luner og tænke ikke paa de Hensyn, de skylde Andre."

„Men hvad har Du dog at klage over Hvidbjørn? Han talte meget baade med Moder og Morbro'er, og Valborg viste han da ogsaa megen Opmærksomhed."

„Kun altfor megen", tænkte jeg, og afbrød Samtalen med de Ord: „Lad os nu ikke tale mere herom. Jeg er træt, og vi kunne begge trænge til Ro", og idet jeg kyssede Estrid til Godnat, sagde jeg ved mig selv: „Du gode uskyldige Sjæl tænker sidst af Alt paa, hvad man skylder Dig."

IX.

I de følgende Dage saae vi Intet til Hvidbjørn. Jeg gjorde mig allehaande Tanker og følte mig lidt besynderlig derover, men var dog i Grunden ganske glad over, at Hvidbjørn havde mærket min Uvillie; „om ogsaa alle de Andre forkjæle ham, vil jeg dog ikke være med dertil," tænkte jeg. Estrid kunde ikke skjule sin Forbauselse over Hvidbjørns Udebliven, hun opfordrede mig flere Gange til at besøge ham, men jeg afslog det hver Gang: „han har ikke længer til mig end jeg til ham."

„Det er mig en heel Gaade," sagde Estrid. „Du modtager ham med den største Jubel som din kjæreste Ven, beder ham endelig være din Gjæst fra Morgen til Aften: da han saa kommer, er Du kold imod ham, og da han bliver reent borte, bryder Du Dig ikke det Mindste om at see ham igjen."

„Nu ja, saa har jeg jo viist ham al skyldig Gjæstfrihed ved at indbyde ham til at komme her, og naar han ikke vil benytte denne Indbydelse, vil jeg virkelig ikke paanøde ham mit Selskab.“

„Men han kunde jo være bleven syg.“

„Saa havde han nok skikket Bud herned. Nei han er saamænd ligesaa frisk som Du og jeg. Det er ikke Andet end Lune af ham, og det skal man ikke føie ham i.“

Tilsidst vaagnede dog min Nysgjerrighed og æggede mig til at søge nærmere Forklaring. Dog vilde jeg ikke ligefrem søge ham op, men gaae ned til Skodsborg Kro forat kjøbe Tændstikker i Kjøbmandsboden, maaske kunde jeg da tilfældig erfare Noget om ham eller endog møde ham.

Jeg gik ud i Krohaven, om han muligvis skulde være der, men han var der ikke. Jeg spurgte en Pige, som kom forbi, om der ikke boede en ung Kunstner paa Kroen.

„Jo der gjør.“

„Han er da vel ikke syg?“

„Det kan jeg ikke troe, thi for en Time siden var han nede og tog sig et Bad.“

„Mon han er hjemme nu?“

„Det er han vistnok. Det er indad den Dør og saa opad Trappen.“

Pigen gik, jeg blev staaende og saae op til det aabne Vindue, overveiende, om jeg skulde gaae derop. Da lød paa een Gang en munter Fløiten ud deraf og gjenkaldte for mig Mindet om mangen lykkelig Time, som jeg havde tilbragt sammen med Hvidbjørn i hans Kunstnerværksted, naar han fløitende formede det vaade

Leer, medens jeg opmærksomt saae til. Uden videre Tøven gik jeg hurtig op ad Trapperne og aabnede Døren. Ganske rigtigt, der sad Hvidbjørn og æltede noget Leer, som han havde foran sig paa Bordet. Han sprang op og tog imod mig med et glædestraalende Ansigt.

„Det var smukt af Dig at see til mig. Og Tak for den prægtige Dag, jeg sidst havde hos Dig!"

„Selv Tak!"

„Ja jeg kan takke Dig for mere end den — for en Idee, jeg har faaet."

„En Idee?" sagde jeg og tænkte paa Valborg.

„En kunstnerisk Idee!"

„Naa saaledes!"

„Seer Du," vedblev Hvidbjørn, „det er før hændet mig, at jeg længe har gaaet og grublet over en Opgave, uden at finde mig til Rette med den, tilsidst bliver jeg ganske tung og træt i Sindet, stundom fuld af bitter Mismod over mig selv. Men saa kan det hændes, at jeg en Dag bliver rigtig oprømt og glad, og da er det pludselig, som om der blev trykket paa en skjult Fjeder inden i mig, og Billedet, som jeg forgjæves har søgt efter i Dage og Uger, staaer i et Nu lyslevende for min Phantasi. Netop saaledes gik det mig forleden Dag hos Eder. Sjældent har jeg følt mig saa lykkelig og glad som den Dag, og da jeg gik fra Eder og blev alene — saa stod Billedet der pludselig."

„Og hvilket Billede, om jeg tør spørge?"

„Niels Ebbesen."

„Niels Ebbesen!" udbrød jeg overrasket, „men hvorledes kan Du bruge Valborg til ham?"

„Hvem har talt om Valborg?"

„Jeg meente," stammede jeg forvirret, „jeg tænkte — Du talte forleden om at hugge Valborgs Billed i Marmor."

„Det var et øieblikkeligt Indfald, som ikke har videre at sige. Men Niels Ebbesen har været lange Tider i mine Tanker, uden at jeg ret kunde magte ham. Allerede inden jeg reiste fra Rom, fik jeg Bestilling paa ham. Opgaven var god, men jeg kunde ikke ret faae Syn for den. Hvordan jeg saa vendte og dreiede det, blev det aldrig Andet end en almindelig Riddersmand med et langt Sværd i Haanden — saadan en Fyr kunde jeg jo sagtens lave, men der syntes mig ikke at være videre rart ved den. Men forgangen Aften, da jeg gik fra Jer, saa fik jeg ham at see."

Hvidbjørn tog et Blad Papir, hvorpaa der var ridset en Skizze, og viste mig.

„Den bliver god," sagde jeg, uvilkaarlig grebet af det Slaaende i hele Figuren.

„Det er kun et løst Udkast, hvorefter Du ikke maa dømme — naar jeg een Gang faaer ham fuldt færdig i Bronze, tænker jeg, det skal blive ganske anderledes. Men saameget kan Du nok see heraf, at det, jeg især vil have frem, er det Sammensluttede, den faste Inderlighed, der i Taushed presser sig sammen til Daad. Derfor skal han være klædt i Jern fra Top til Taa, thi selve Jernrustningen udtaler stærkt hin Sammendragning i sig selv; kun Visiret er opslaaet: hans Ansigt skal være djærvt og mandigt, navnlig skal Underansigtet være stærkt udviklet, thi det tyder paa Kraft og Bestemthed, desuden har jeg lagt Mærke til, at Saadant ofte findes hos Jyderne. Stillingen skal naturligvis være

staaende, Hænderne holder han foldede over Sværdknappen, det tyder paa, at han giver sig og sin Sag Gud i Vold, og fremhæver desuden end stærkere hin sammensluttede Inderlighed, som skal være det egentlige Hovedpræg."

„Det bliver udmærket," udbrød jeg begeistret.

„Jeg tænker nok, den skal blive god," sagde Hvidbjørn tilfreds. „Se det har jeg gaaet og speculeret over i disse Dage, og det er Aarsagen til, at jeg ikke har været hos Dig, thi naar jeg har faaet Sligt at tænke over, holder jeg meest af at være alene, til jeg har vundet Ro og Klarhed derover."

Jeg kom nu i en lang kunstnerisk Samtale med Hvidbjørn om Billedhuggerkunstens Opgave, dens Stilling overfor Folkeligheden og hele den nyere Tidsopfattelse. Derimod blev hverken Estrid eller Valborg nævnet med et Ord af Nogen af os.

„Forunderlige Mennesker disse Kunstnere!" sagde jeg ved mig selv, da jeg atter gik alene hjem gjennem Dyrehaven, „jeg veed ikke ret, om de have Hjerte som vi Andre. Hurtig blusse de op, ere snart i fuld Lidenskab, og saa brænder det Hele af som et Fyrværkeri i en eller anden kunstnerisk Idee, og dermed er den Historie glemt."

Denne Betragtning var dog neppe rigtig. Aldrig saasnart var Valborg kommen ud til os, før ogsaa Hvidbjørn indfandt sig. Vi havde netop været nede ved Dampskibet for at hente hende og sadde nu i fornøielig Samtale ved Frokostbordet. Valborg aflagde Beretning om Familiens Befindende i Byen og meddelte Indholdet af et Brev fra Svigerfader. Jeg hørte til, idet jeg

saae ud gjennem den aabne Havedør paa de blaae Lavendler og de mange hvide Sommerfugle, som i urolig Flugt flagrede op og ned over dem. Paa een Gang lod en munter Fløiten sig høre udenfor.

„Det er Hvidbjørn," sagde jeg. Tilfældigvis saae jeg i samme Dieblik hen paa Valborg og bemærkede, at hendes Kinder bleve blussende røde.

„Ja saa," tænkte jeg, „er det saaledes fat, saa er det nok bedst, Du passer godt paa, Nicolai, forat forhindre, at her ingen Hjerteskade tages. Med disse Kunstnere maa man være forsigtig; de leve i deres Phantasiverden og volde bare Fortræd, naar de ville overføre deres Kunstnerdrømme paa Virkeligheden."

Strax efter traadte Hvidbjørn ind. „Godmorgen!" hilste han, og der var en saa hjertelig Klang i hans Stemme, at man umulig kunde lade være med at holde af ham.

„Saa Frøkenen er atter kommen herud?" henvendte han sig til Valborg.

„Din Gavstrik!" sagde jeg ved mig selv. „Han vil bilde os ind, at han ikke veed, hun er her, og saa har han dog vist staaet oppe i sit Vindue og seet hende komme med Dampskibet."

„Vil De ikke sidde ned og spise lidt Frokost med os?" spurgte Estrid.

„Tak, jeg skulde rigtignok strax hjem igjen. Det er kun et lidet Morgenbesøg."

„Men til at drikke en Kop Kaffe har De vel nok Tid. De kan faae Plads i Sophaen ved Siden af min Søster."

„Du kan ogsaa faae min Plads," sagde jeg, idet

jeg hurtig reiste mig op, men Hvidbjørn var med stor Skyndsomhed forekommet mig og havde taget Plads i Sophaen.

Hvidbjørns Morgenbesøg blev temmelig langt, thi det strakte sig over hele Formiddagen. Først da Middagsbordet blev dækket, gjorde han Mine til at tage Afsked, men da Estrid sagde, at nu gik det dog slet ikke an at gaae, inden han havde spist med os, lod han sig villig overtale til at blive. Hvidbjørn var saare oprømt, han fortalte meget om Rom og Kunstnerlivet der.

„Idag faae vi da Noget at høre af Dig," bemærkede jeg, „forleden Dag sagde Du, at Du havde slet Intet at berette derom."

„Det er ikke altid, at man er lige oplagt til at fortælle," svarede Hvidbjørn. „Meget afhænger af den Opmærksomhed, Tilhørerne udvise," tilføiede han med et Blik paa Valborg.

Og Valborg var ganske vist en meget opmærksom Tilhørerinde. Naar Hvidbjørn engang imellem standsede, forstod hun altid at sætte ham i Gang med nye Spørgsmaal.

„Det er mærkeligt, saa god Besked Du veed med Rom," sagde jeg til hende, „man skulde næsten troe, Du havde været der."

„Jeg har netop i Vinter læst en Beskrivelse af den, og nu morer det mig at tale derom. Det staaer dog altid klarere, naar man hører En fortælle, som selv har været der. — Længes De ikke efter atter at komme ned til de skjønne Statuer og Malerier?"

„Kan hænde, at Danmark har større Skatte end Rom," sagde Hvidbjørn.

„Hvad mener De dermed?“

„Levende Mennesker ere mere værd end døde Statuer, om disse end ere aldrig saa kostbare.“

Valborg slog Øinene ned og spurgte ikke videre.

„Saare skjønt maatte det dog være,“ tog jeg til Orde, „at henleve sine Dage i Rom i bestandig Beskuelse af Kunstens Mesterværker.“

„Livet skal ikke anvendes til Beskuelse, men til Handling,“ svarede Hvidbjørn. „Meningen kan ikke være den, at vi skulle gaae med Hænderne i Lommerne og beundre de Storværker, Oldtiden har fuldført, men Betragtningen af dem skal opflamme os til at gjøre noget Lignende. Livet er evig ungt, og det skal ogsaa Kunsten være.“

„Da maae vi tage lange Skridt, inden vi naae derop, hvor de gamle Hellener stode.“

„Det maae vi ogsaa, men det skal ikke afskrække os. Thorvaldsen har gjort en god Begyndelse, og nu faae vi Andre følge efter, saa godt vi formaae. Skjønhedsvældet i Menneskeaanden er ligesaa uforgængeligt som Kjærlighedsvældet, og det fordrer stedse at aabenbare sig i nye Frembringelser. Allermindst tør vi da, hvem Kunstens Genius har udkaaret, lægge Hænderne i Skjødet forat hengive os til magelig Beundring af, hvad de Andre have frembragt, thi have vi faaet Evnerne, da have vi visselig ogsaa et Ansvar for deres Benyttelse.“

Der udspandt sig nu en længere Samtale mellem Hvidbjørn og mig, i hvilken jeg betroede ham om det Arbeide, jeg havde for over Thorvaldsen og hans Værker. Hvidbjørn blev glad ved at høre dette, mere og mere udtalte vi os for hinanden om vore Fremtidsplaner, og

Da han omsider seent paa Aftenen bød Godnat, skiltes vi som de bedste Venner.

Valborg blev siddende paa Bænken foran Huset og saae op til Stjernerne, som begyndte at komme frem; medens Estrid tog mig under Armen og førte mig bort fra Rosenhuset henad Veien.

„Jeg har lagt Mærke til Noget," sagde hun, da vi vare komne et Stykke bort.

„Hvad er det?"

„Hvidbjørn har et godt Øie til Valborg."

„Det har jeg ogsaa — hun er jo en god og smuk Pige."

„Jeg mener, at han synes godt om hende."

„Det gjør jeg ogsaa — og det gjør vi vist Allesammen, som kjende hende."

„Aa Du veed godt, at det er ikke det, som jeg mener."

„Ja hvad mener Du da, naar Du ikke mener det, som Du siger?"

„Stil Dig nu ikke saa enfoldig an, Nicolai! Du veed jo godt, at jeg dermed vil sige, at der muligvis kan blive et Par af de To."

„Du er da ligesaa ivrig en Kirsten Giftekniv som alle andre Kvindfolk. Jeg troer ikke, at I kjende større Fornøielse end at stifte Partier og klappe Folk sammen; saa snart I see en ung Mand og en ung Pige tale sammen, spidse I strax Øren som Stridshesten, naar den hører Trompetens Klang."

„Det er da ikke saa underligt, at man interesserer sig for sine Nærmeste," svarede Estrid. „Og jeg finder nu, at de to passe saa godt for hinanden."

„Hvidbjørn er Kunstner," indvendte jeg, „de Folk kan man aldrig stole paa."

„Hvorfor ikke? Du har dog ivrig rost ham som en trofast Ven."

„Deraf følger ikke, at han vil blive en trofast Elsker. Nu har han desuden været i Vælskland og der sagtens tillagt sig en Del af Sydens Troløshed."

„Det er ikke smukt at tænke saa ilde om sine Venner uden Grund."

„Men jeg har mine Grunde. Jeg veed godt, at han mener ikke det Mindste med alle sine smukke Ord og ømme Blik."

„Hvoraf veed Du det?" spurgte Estrid.

„Fordi han er Kunstner, har jeg allerede sagt Dig. Han kommer herud forat see paa Valborg — han har betroet mig, at han finder hende meget smuk — blive begeistret over hende, maaske lidt forelsket, og saa kommer han i Stemning, som det hedder, faaer en lykkelig kunstnerisk Idee, som han kan udføre i Marmor, og dermed er Forelskelsen glemt. At den unge Pige maaske ikke har saa let ved at glemme den, det bryder man sig ikke om."

„Hvidbjørn seer altfor god og ærlig ud, til at jeg kan troe Sligt om ham," sagde Estrid og rystede paa Hovedet.

„Men jeg kjender Kunstnerne og har større Verdenskundskab end Du, derfor skulde Du heller troe mig. Har Valborg først taget en alvorlig Hjerteskade, saa bliver der en Hylen og Jamren, men saa hjælper det ikke. Det er for silde at kaste Brønden til, naar Barnet er druknet."

„Valborg er da heller intet Barn, at hun strax

lader sig fange af et Par smukke Ord," sagde Estrid, lidt fornærmet paa Søsterens Vegne. „Og fordi Hvidbjørn seer mildt til hende, behøver hun ikke strax at blive dødelig forelsket i ham."

„Pigehjerter og Pigehjerner ere lige skrøbelige," indvendte jeg. „Man maa passe paa dem som paa et Krudttaarn, thi den mindste Gnist tænder strax."

„De unge Mænd ere vist ligesaa letfængelige; de ere kun mere ustadige og flakke om som Sommerfugle fra den ene til den anden — det er hele Forskjellen."

„Derom ville vi nu ikke trættes," sagde jeg. „Men gjør mig blot den Tjeneste ikke at sætte Valborg Fluer i Hovedet ved at tale til hende derom!"

„Jeg skal ikke sige et Ord til Valborg. Men man har da Lov at have sin Mening om saadanne Ting."

„Det har man," svarede jeg, „men hvis den Mening ikke er rigtig, bør man stræbe snarest mulig at skille sig af med den."

Vi nærmede os atter Rosenhuset, foran hvilket Valborg endnu stedse sad og kiggede Stjerner.

„Kom og lad os gaae ind!" sagde jeg til hende. „Det er kjøligt, og der falder stærk Dug."

Hun drog Veiret dybt, da hun reiste sig, og gik derpaa ind i Huset med os Andre. Snart efter vare Vinduer og Døre stængede, og vi søgte Hvile. Det varede dog en Stund, inden jeg kunde falde i Søvn; og jeg var nok ikke den Eneste, som havde Vanskelighed hermed: gjennem den tynde Bræddevæg kunde jeg høre, hvorledes Valborg urolig kastede sig hid og did paa Sophaen, paa hvilken hendes Natteleie var redt.

Naar man falder seent i Søvn om Aftenen, sover man gjerne desto længere ud paa Morgenstunden. Jeg blev ganske forskrækket, da jeg vaagnede næste Morgen og saae, at Klokken var over Ni, men min Forfærdelse steg endnu høiere, da jeg lukkede Vinduet op og saae Hvidbjørn sidde i Haven og snitte paa en Kjæp, saa uforstyrret, som om han havde hjemme der. Jeg kunde ikke lade være at raabe til ham: „Er Du allerede der?" — skjøndt det just ikke var nogen gjæstfri Hilsen.

„Ja min Ven", svarede han rolig, „Du seer, at jeg holder mig din Indbydelse efterrettelig at tilbringe hele Dagen med Eder fra den tidlige Morgen til den sene Aften."

Nu fortrød jeg, at jeg havde været saa rundhaandet med min Indbydelse, thi saa kjært det under andre Omstændigheder vilde have været mig at tilbringe nogle Dage i landlig Ensomhed sammen med min gode Ven, saa havde jeg dog nu mine Betænkeligheder derved formedelst Valborg. Thi jeg havde nu en Gang fattet Mistanke til Hvidbjørn og antog, at han ikke meente det alvorligt, men kun holdt det for en behagelig Tidsfordriv i Sommerferien, og derimod var jeg ikke uden Frygt for Valborg, at hun med sit sværmeriske Gemyt blindt skulde styrte sig i Faren uden at betænke de bittre Skuffelser, som siden ventede hende. Jeg var virkelig stedt i en saare vanskelig Pligtcollision: paa den ene Side stod Gjæstfrihedens Pligt, der bød mig aabne Hus og Hjem for min Ven med uskrømtet Glæde, paa den anden Side stod Broderpligten overfor Valborg, der bød mig drage Omsorg for, at hun i al Fald ikke i mit Hjem kom til at lide Skade paa sin Hjertero ved egen

Ubetænksomhed og min Vens Letsindighed. Jeg gjorde da, hvad man gjerne pleier at gjøre i slige Collisionstilfælde: jeg haltede lidt til begge Sider, idet jeg haabede derved bedst at bevare min Samvittighed uskadt.

„Hvorledes gaaer det med din Niels Ebbesen?" spurgte jeg Hvidbjørn.

„Takker, han har det godt."

„Gaaer det an, at Du lader ham saaledes hvile i disse Dage uden at gjøre Noget ved ham?"

„Hvad skulde jeg gjøre herude? Jeg fattes alle Midler til at begynde Arbeidet."

„Jeg meente, at Du kunde pille lidt ved Tegningen og andet Saadant, medens Du er herude. I Begyndelsen var Du dog saameget optaget, at Du ikke engang havde Tid til at besøge os."

„Ja det var i de Dage; da var jeg endnu brændende i Aanden, netop som jeg havde undfanget Ideen — nu maa den allerhelst ligge hen, indtil jeg kommer til Kjøbenhavn og faaer mit Værksted bragt istand. Det Bedste for mig er at hvile fuldstændig ud, for at jeg siden kan have des friskere Kræfter til at tage fat."

Medens nu jeg efter Evne bestræbte mig for at faae Hvidbjørn fjernet lidt fra vort Hus, saa virkede Estrid i lige modsat Retning.

„Hvor det er deiligt, at De saaledes kan være hele Dagen hos os", sagde hun til ham. „Min Mand er saa glad derover, nu kan han atter faae talt om Kunst og Æsthetik, hvad han ikke kan med os stakkels Kvinder. — Hvad er det, Nicolai, hvorfor skærer Du saadanne græsselige Ansigter?"

„Aa det var en Myg, der stak mig", sagde jeg og

gik ud, ærgerlig over, at Estrid ikke kunde eller maaskee ikke vilde forstaae de Tegn, jeg gjorde til hende.

Opad Dagen begyndte Heden at trykke os. Estrid foreslog, at vi skulde søge ind i Skovens Tykning, hvor der vilde være kjøligt og svalt i de lumre Middagstimer. Dette Forslag vandt Bifald, Estrid og Valborg toge noget Haandarbeide med sig; jeg stak en Bog i Lommen og vilde ogsaa give en til Hvidbjørn, men han sagde, at det behøvedes ikke, thi han var vis paa, at Selskabet vilde yde ham rigelig Underholdning. „Men maaskee jeg", tilføiede han, „for dog at gjøre nogen Nytte faaer Lov at bære de Kirsebær, som Frøken Valborg ellers maa umage sig med."

Da han tog Kurven fra Valborg, sagde jeg: „se saa min Ven, der fik Du en Kurv af Skjønjomfru!"

„Paa ingen Maade", svarede han, „jeg fik den ikke, thi jeg tog den selv. Desuden maa jeg gjøre opmærksom paa, at det ved denne Leilighed ikke er Kurven, men Kirsebærrene det kommer an paa."

Vi havde ikke gaaet ret langt, før vi fandt en saadan Plet, som vi søgte. Underskoven var tæt, et Par Sangfugle havde Rede der, men bleve skræmmede op ved vort Komme og fløi ilsomt bort. Midt imellem de løvrige Buske var der en aaben Plads, dækket af frisk Grønsvær, medens et mægtigt Bøgetræ strakte sine skyggende Grene ud derover og holdt de hede Solstraaler borte.

„Her er svalt og kjøligt", sagde Estrid, „det er et godt Sted at leire sig paa."

Det Første, vi dernæst foretoge os, var at spise Kirsebærrene, saa var det besørget.

„Nu kan Du faae den tomme Kurv, som Du før var saa god at unde mig“, sagde Hvidbjørn og kastede Kurven hen til mig.

„Skulde De ingen Kurv have, saa skal Nicolai virkelig heller ikke“, sagde Estrid og greb den omstridte Gjenstand. „Lad mig faae den, saa vil jeg fylde den med smukke Straa og med Græs, maaskee jeg ogsaa kan finde nogle Forglemmigeier.“

Hvidbjørn strakte sig magelig i det bløde Græs.

„Dette er i allerbogstaveligste Forstand at ligge paa Landet“, sagde han, „og det kan man ingensteds gjøre bedre end under vore skyggefulde Bøgetræer.“

„Tag Dem i Agt — der kryber en Edderkop paa Dem“, sagde Valborg.

„Lad den krybe, den bider mig vel ikke. Er De bange for den?“

„Jeg kan ikke lide den Slags Dyr.“

„Og jeg“, sagde Hvidbjørn, „kan netop godt lide, naar jeg saaledes strækker mig i Græsset, at lade alskens Edderkopper, Myrer, Biller og hvad alt dette Kryb hedder, kravle hen over mig. Da føler jeg mig ret som en levende Deel af det store Naturhele, gjennemtrængt af dets Alliv, og ikke længer et kjedsommeligt Menneskevrøvl, der recenserer og kriticerer over Alting og ei engang kan lade de stakkels Edderkopper i Fred.“

„Man maa dog ikke glemme“, sagde jeg, „at „Menneskevrøvlet“, som Du behager at kalde det, er et Udtryk for Menneskets selvbevidste Jeg, der ikke som den øvrige Natur vil ledes af den blinde Drift, men kræver et frit Valg.“

„Hurra! Der taler den philosophiske Visdom. O

vise Nicolai! oplad din vise Mund og belær mit lavere Naturvæsen udaf dit høiere Menneske-Jeg!"

„Mit høiere Jeg føler sig i dette Dieblik ikke kaldet til at føre Ordet. Nu have vi netop Middag, og Middagstimerne ere en kjedelig, prosaisk aandløs Tid, der hverken duer til at tænke eller digte eller drømme, men kun til at spise Middagsmad og sove Middagssøvn."

„Hvad er det, Du siger?" raabte Hvidbjørn og foer pludselig i Veiret. „Skulde Middagstimerne være kjedelige og aandløse? Nei da er netop Dagen og Solen og Livet paa sit Høidebunkt, Alt gløder af Sundhed og Styrke. Den klare Middagssol taaler ingen taagede Drømmerier, men viser os netop de rene Former i deres fulde Skjønhed: saaledes skulle netop Marmorstatuerne sees i de skyggefulde Lunde med en dunkelblaa Himmel over sig."

„Den Theori kan være god nok for Billedhuggere", sagde jeg, „men den passer ikke for os Andre."

„Hvilken Tid paa Dagen skulde da være bedre?"

„Det er Morgenen", svarede jeg med Bestemthed, „den er frisk og freidig, svanger paa Beslutning og Handling, fuld af store Anelser. Om Morgenen, naar Solen atter spreder sit Gyldenskær over Mark og Skov, da tykkes det mig ofte, som om vi for et Dieblik fik Lov at titte ind i Edens Have, og mit Hjerte gjennembæves af uendelig Livsglæde. Men ak, det varer ikke længe; snart stiger Solen høiere paa Himlen, og vi drives atter bort til Arbeide og Besvær, Dagens Hede hviler tungt paa os."

„Er De af samme Mening?" spurgte Hvidbjørn Estrid.

„Skal jeg foretrække nogen Tid", lød Svaret, „da bliver det Aftenen, thi den bringer Ro efter Dagens mangehaande Uro; om Morgenen har jeg altid travlt og er opfyldt af Tanken om det Meget, som jeg skal have udrettet, om Aftenen glæder jeg mig over det udførte Arbeide og synger med Digteren:

Lykkeligst at hvile paa
Er fuldendte Gjerning*).

„Se nu", sagde Hvidbjørn, „har baade Morgen, Middag og Aften fundet sine Talsmænd, nu manglede det blot, at Nogen skulde tale Nattens Sag."

„Vil ingen Anden gjøre det, saa vil jeg", sagde Valborg.

„Vil De holde paa Natten? den fæle, kulsorte Nat, da man Intet kan see, alt Lys, al Form, al Skjønhed forsvinder!"

„Ikke den fæle, kulsorte Nat, men Natten med de gyldne Stjerner og den lyse Maane, eller for at ogsaa jeg skal tale med Digteren:

Natten med sin Stjernekrands,
Der om Evigheden drømmer**).

Thi aldrig er Evigheden og Uendeligheden mig saa levende, som naar jeg i den tause Nat skuer op mod den funklende Stjernehimmel, al Døgnets Larm er stillet af, over mit Hoved vandre hine lysende Kloder, der have seet Abraham og Adam vandre bort, som de skulle

*) Ingemann.
**) Hauch.

see mig vandre bort, men dog har jeg et Ord og en Forjættelse, som siger til mig, at jeg skal endnu leve, naar hine Lys efter Millioner Aars Forløb slukkes, og deres Sted kjendes ikke mere".

„De taler Nattens Sag saa syndig, at jeg er rent slaaet af Marken", sagde Hvidbjørn. „Men se, hvor smukt vi danne tvende Par: der sidder Morgen og Aften, og her Dag og Nat — ja det er egentlig en udmærket kunstnerisk Idee, som jeg der fik. Min Ven Nicolai kan blive den unge, friske Morgen, naar han bliver idealiseret lidt, og jeg faaer pyntet op paa ham. Estrid er ypperlig som den blide, yndefulde Aften; De, Valborg, skal være den stolte drømmerige Nat, og jeg skal være Middagen — kun er jeg bange for, at jeg bliver ligesaa kjedelig og tør en Middag, som den Nicolai før skildrede."

„For Dig gaaer hele Livet op i dine kunstneriske Ideer", sagde jeg vredt.

„Det er da ikke saa underligt, efterdi jeg er Kunstner."

„Du er ikke blot Kunstner, men ogsaa Menneske og burde have menneskelig Følelse, men naar Du blot kan faae dine kunstneriske Ideer, saa bryder Du Dig ikke det Mindste om Følelsen. Alle Kunstnere ere i Grunden store Egoister."

Hvidbjørn saa helt forbauset ud over dette uventede Angreb og var i Begreb med at afkræve mig en nærmere Forklaring, da Estrid, som med hurtig Blik havde opfattet, at Samtalen kunde tage en farlig Vending, faldt ham i Talen med at sige: „Se engang, Hvidbjørn, paa den prægtige gamle Bøgestamme — den kunde være udmærket til at skære sit Navn i."

„Vil De have, at jeg skal skære Deres Navnetræk? Det skal jeg med stor Fornøielse."

Han reiste sig op, tog sin Kniv frem, men idet han satte den mod Barken for at skære løs, tøvede han et Øieblik og sagde derpaa: „Saa faaer jeg vel ogsaa skære Deres Mands, thi de to Navne høre dog sammen."

Han skar et zirligt N og E, medens vi Andre med Opmærksomhed fulgte hans Haand i dens sikkre Bevægelser. Derefter skar han sit eget Navnetræk underneden og sagde, da det var færdigt: „Der bliver en tom Plads ved Siden af, thi jeg har desværre intet Navn at knytte til mit."

Ingen af os svarede Noget hertil, men hver af os havde nok sine Tanker ved disse Ord.

„Nu troer jeg, jeg vil læse lidt", sagde jeg og trak min Bog op af Lommen.

„Lad Dig ikke forstyrre af os!" sagde Hvidbjørn, og det havde han godt ved at sige, men jeg svært ved at efterkomme, thi jeg havde neppe læst en halv Side, før jeg blev reven ud af mine Granskninger ved den saare levende Samtale, som førtes mellem ham og de to Søstre. Saa kunde jeg ikke lade være at give min Skjærv i Lauget, Bogen gled ned i Græsset og blev først tagen op, da vi et Par Timer efter henad Middag begave os hjemefter.

Gjerne havde jeg trængt ordentlig ind paa Hvidbjørn forat faae at vide, hvilke hans Tanker og Planer egentlig vare, men saa aaben og meddelsom han i andre Henseender var imod mig, var han her aldeles utilgængelig. Saasnart jeg blot i lang Afstand nærmede mig Spørgsmaal af denne Art, blev han strax taus; det hjalp ikke,

at jeg som en forsigtig Jæger listede mig ganske sagte frem mod Vindsiden, han fik dog Færten af mig og satte af i hurtige Spring, inden jeg endnu var kommen ham paa Skudvidde.

Saa vilde jeg forsøge at advare Valborg, medens det endnu var Tid. Men allerede at faae hende i Tale var forbunden med Vanskeligheder, thi hun holdt sig gjerne tæt sammen med Estrid, og til disse To sluttede sig Hvidbjørn, og at faae dette Trekløver skilt ad var ikke saa ganske let. Endelig passede jeg dog mit Snit, da Hvidbjørn netop hjalp Estrid med et Udkast til en Vase, som skulde benyttes i et lille Blomsterstykke, hun havde for, medens Valborg stod ude i Haven og opmærksomt betragtede Bierne, der i travl Virksomhed fløi ind og ud af deres Kube.

„Tag Dig i Agt, Du ikke bliver stukken af dem“, sagde jeg, idet jeg lempelig drog hende bort derfra.

„Det har ingen Fare“, svarede hun, „naar man blot staaer ganske rolig, stikke de ikke.“

„Den største Fare er ofte der, hvor man mindst venter den“, bemærkede jeg.

„Men den, som stedse frygter Faren, maa aldrig vente at fange Lykken“, svarede Valborg.

„Ganske sandt, men det kommer vel først an paa, om der overhovedet er nogen Lykke at fange.“

Valborg saae fast paa mig, jeg saae ligesaa fast paa hende: veltalende Øine hinanden forstaae.

Lidt efter sagde jeg: „Har Du hørt, at engang selv den lille Gud Amor blev stukken af en næsvis Bi?“

„Hvad gjorde han saa?“

„Han gjorde, hvad alle Børn gjøre under lignende

Omstændigheder, han løb hen til sin Moder, den skjønne Aphrodite, og klagede bitterlig sin Nød og sagde, at nu maatte han døe, thi den Smerte kunde han ikke udholde. Men den guldhaarede Kjærlighedsgudinde lo ad ham og sagde: „Dersom Stikket af en Bi smerter Dig saameget, hvad troer Du da ikke, at De maa lide, som rammes af dine Pile?“

„Og hvad er saa Moralen heraf?“ spurgte Valborg.

„Moralen er, at der gives farligere Vunder end Bistik.“

„Og gjælder denne Moral særlig mig?“

„Blomsterne i Haven gjælder den vel neppe.“

Oppe fra Huset blev der kaldt paa Valborg. Herved blev vor Samtale afbrudt, men jeg tænkte ved mig selv: „Nu har jeg advaret hende, saa godt jeg formaaede. Vil Myggen saa alligevel flyve i Lyset, bliver det dens egen Sag.“

— — Tilfældigvis kom jeg siden engang forbi hint Bøgetræ, hvori Hvidbjørn havde udskaaret vore Navne.

„Jeg skal dog see efter, om de staae der endnu“, tænkte jeg og nærmede mig Træet — jo der stode de nok saa smukt, og ikke de alene, men et fjerde var føiet til: ved Siden af Hvidbjørns Navn var skaaret et V. Jeg undersøgte det omhyggelig og fandt, at det maatte hidrøre fra samme sikkre og kraftige Haand, der havde udskaaret de andre Bogstaver.

Jeg rystede paa Hovedet: „hm! hm! dette begynder at gaae over din Forstand, Nicolai, og ender dog maaskee tilsidst i Præstens.“

Saa besluttede jeg foreløbig ikke at blande mig mere i disse Sager; maaskee de kunde ordne sig af sig

selv, uden at min Visdom behøvede at uleilige sig dermed. Ogsaa trøstede jeg mig med, at dette kunde jo kun vare et Par Dage endnu, thi da skulde Valborg atter tilbage til Byen — „og saa faaer Svigermoder selv passe paa sin Datter, og jeg skal nok vogte mig for nogensinde igjen at paatage mig en saa besværlig Post.“

X.

Jeg var ganske glad, da Morbro'er en Dag viste sig for os, for, som han sagde, at følge Valborg hjem. Hun derimod var ikke saa fornøiet derover, og Estrid sagde, at Morbro'er fik reise hjem idag med uforrettet Sag og komme igjen om otte Dage. Dette var nu ikke efter mit Hoved, og jeg nedlagde derfor strax alvorlig Indsigelse derimod.

„Saa gjerne som vi vilde beholde Valborg“, sagde jeg, „er det dog ikke Ret mod Moder. Sophie og Johanne ere ogsaa i Besøg paa Landet, og hun sidder alene hjemme.“

Overfor dette vægtige Argument maatte Estrid give efter, men det blev besluttet, at Valborg skulde dog blive endnu denne Dag hos os og først næste Morgen tage

til Byen med Morbro'er, som da skulde overnatte i Skodsborg Kro, fordi vi ikke kunde huse ham.

„Siden det er sidste Dag, Frøken Valborg skal tilbringe herude“, sagde Hvidbjørn, „maae vi dog gjøre noget Overordentligt i den Anledning“.

„Hvad skulde det være?“

„Vi maae feire en storartet Afskedsfest til Ære for hende. Lad mig nu see, hvad vi kunne gjøre — et Fyrværkeri —“

„Nei Tak“, sagde jeg, „her er Straatag paa Huset.“

„Saa hitte vi paa noget Andet — en Blomsterfest med Pyramide af Georginer og Asters —“

„Ja kan Du bygge Pyramide af de fem eller sex udsprungne Georginer, som ere her i Haven!“

„Det er maaskee ogsaa for simpelt og hverdagsagtig, det smager saa stærkt af Tivoli — nei det skulde være noget Eiendommeligt — lad mig dog see — — bi lidt — nu har jeg det: en Seiltur til Hveen!“

„En Seiltur!“ raabte Morbro'er, „ja saa siger jeg Tak for mig — maa jeg faae Lov at blive hjemme fra den Afskedsfest.“

Heller ikke jeg fandt Behag i dette Forslag og fortalte Hvidbjørn om vor uheldige Flytning til Søes.

„Ja det troer jeg“, sagde han, „men det var da en fortvivlet Idee. Men idag er det noget ganske Andet, vi har netop saamegen Vind, som behøves forat komme afsted, Søen er ganske rolig, jeg er vis paa, vi kunne være derovre paa mindre end to Timer. Lad os dog høre, hvad Damerne mene om den Ting: de have bestemt mere Courage end disse Poltrons, som her sidde.“

Baade Estrid og Valborg fandt, at det kunde være

en mageløs yndig Tur, ogsaa jeg maatte da tilsidst give mit Samtykke. Ikkun Morbro'er vedblev standhaftig sin Vægring: han havde døiet Ondt nok paa sin Søreise til Svanemøllen og skulde ikke saasnart igjen betroe sit dyrebare Liv til de svigefulde Vande.

„Nu gjælder det blot at faae fat i en god Baad,“ sagde Hvidbjørn.

„Den kunne vi faae hos Fiskeren Ole Jensen hernede.“

Fra Ole Jensens Side var der Intet til Hinder, han stillede gjerne sin Baad til vor Raadighed.

„Naar det saa bare vil gaae bedre end sidst, da vi flyttede ud.“

„Bevares,“ svarede Fiskeren, „idag faae vi fint Veir; jeg tænker næsten, at vi paa en god Time kunne være derovre.“

„Saa har vi altsaa Baaden i Orden,“ sagde jeg til Estrid, „hvorledes gaaer det nu med Middagsmaden?“

„Det bliver kold Lammesteg og Rødgrød, som vi føre over med os.“

Madkurven blev pakket, og de andre Tillavelser til Reisen trufne under almindelig Glæde og Fornøielse; kun Morbro'er deltog ikke i denne, han gik omkring og smaasnakkede med sig selv, men det brøde vi os ikke om.

Vi spiste først lidt Frokost og gik dernæst ombord. Morbro'er fulgte ned med os for at see paa Indskibningen. Vort lille Selskab tog Plads bag i Baaden, Hvidbjørn skulde styre Roret, Fiskeren var forude for at passe Seilene. Nu vare vi Alle bænkede, Morbro'er stod alene oppe paa den lille Bro.

„Vil Du saa ikke med?“ raabte vi op til ham.

„Nei, nei! jeg vil heller gaae mig en Tur op til Rungsted."

„Men saa skal Du jo tilbringe hele Dagen alene. Kom nu med, her er saa god Plads til Dig."

„Nei jeg vil ikke," sagde Morbro'er og trak sig ængstelig tilbage som en sky Hest.

„Hold Pladsen ryddelig hernede," hviskede Hvidbjørn til mig, „saa skal jeg tage ham ned." Med eet Spring var han dernæst oppe af Baaden og ved Siden af Morbro'er, hvem han pludselig løftede i Veiret. Denne fægtede med Armene og sprællede med Benene, men i Hvidbjørns Kæmpearme var han afmægtig som et lille Barn. Han blev nok saa pænt sat ned i Baaden, Hvidbjorn sprang bagefter og satte med et rask Stød fra Land, saa at vi alt vare et Stykke ude, inden Morbro'er kom ret til Besindelse af, hvor han var. Han fandt sig dog med Godmodighed i det Uundgaaelige, ja efterhaanden som Baaden gled frem, og han mærkede, at der ingen Fare var at befrygte, blev han endog ganske fornøiet med, hvad der var skeet.

„Det er dog bedre at sidde her end at spadsere alene til Rungsted," sagde han ganske fornøiet.

„Og det ad den solhede Landevei," tilføiede Estrid, „nei, Morbro'er, det duede ikke, saa er her dog anderledes svalt og føligt."

— Der er noget ubeskriveligt Fornøieligt ved en Seiltur i smukt Veir. Ingen Anstrængelse er forbunden dermed, man sidder rolig i al Magelighed, dreier kun Roret lidt af og til eller strammer Skjødet. Baaden skærer den let krusede Havflade, hvis Vover med melodisk Skvulpen risle langs dens Sider. Saa kommer der

lidt Tang drivende forbi, eller man seer en „Vandmand“ med dens røde Arme synke ned gjennem de klare Vande, eller en Fisk gjør et muntert Spring. Kysten, man har forladt, trækker sig stedse mere tilbage, endnu søger man at skjælne de enkelte Huse og Træer, men tilsidst flyder det sammen i ubestemte Omrids. Under alt dette gaaer en hyggelig Passiar, man føler sig saa hjemlig, selv Morbro'er er nu ganske i sit Es og begynder endog at gjøre Sømandsbemærkninger om Vind og Strøm, taler om laber Kuling og Søndenvande.

Da vi imidlertid vare komne omtrent midtveis, begyndte Vinden at løie af og Farten at sagtnes.

„Hvordan er dette, Ole,“ spurgte jeg, „vi blive da vel ikke liggende her?“

„Hun kommer nok igjen,“ trøstede Ole, „men vi komme da ikke fuldt saa hurtig til Hveen, som jeg først havde tænkt.“

Estrid foreslog, at vi skulde lege en Leg.

„Hvad skulde det være for en?“

„At kaste med Tørklæde til hinanden,“ sagde Morbro'er.

„Og saa tabe det i Vandet! nei, Morbro'er, det gaaer ikke.“

Hvidbjørn sagde, at han kjendte en Leg, som netop egnede sig godt til saadan en Seilads.

„Hvad er det for en Leg? lad os høre den!“

„Den er meget simpel og snart lært,“ sagde Hvidbjørn. „Nu vælger først Hver af Dem et Navn paa et Dyr eller Plante eller hvad De vil.“

Saa valgte vi Navne: Hvidbjørn en Panther, jeg

en Hest og Morbro'er et Murmeldyr — Estrid valgte en Nattergal og Valborg en Valmue.

Hvidbjørn fortsatte derpaa: „Nu begynder jeg Legen med at raabe „halloh haa!“ i en langtrukken Tone, saa svare de Andre „passe paa!“ i samme Tone, saa raaber jeg „forliebt“, saa spørger de Andre: „i hvem?“ og saa nævner jeg et af de valgte Navne — derpaa gaaer Legen videre.“

„Er det hele Legen?“ spurgte jeg, „den finder jeg slet ikke videre morsom.“

„Lad os nu prøve den,“ svarede Estrid, „den kan jo blive morsommere, end Du troer.“

„Nu begynder jeg,“ sagde Hvidbjørn; og i en overmaade høi og langtrukken Tone raabte han: „Halloh haa!“

„Passe paa!“ raabte Choret i samme Tone.

„Forliebt!“

„I hvem?“

„Murmeldyr.“

„Saa klog er han dog, at han ikke lige strax nævner Valborg,“ tænkte jeg.

„Naa Morbro'er, nu skal Du fortsætte.“

„Skal jeg?“

„Dit Navn blev jo nævnet.“

„Er jeg da et Murmeldyr?“ spurgte Morbro'er fornærmet.

„Du har selv valgt det Navn, saa maa Du ogsaa svare dertil.“

„Nei saa vil jeg heller være en Papegøie, den er dog altid morsommere end et Murmeldyr.“

„Det kan Du ogsaa være, naar Du nu blot vil

gaae videre," sagde Estrid, der var meget ivrig for at faae Legen i Gang.

„Halloh haa!" raabte Morbro'er.

„Passe paa!"

„Forliebt!"

„I hvem?"

„Tykmælk."

Nu blev der igjen almindelig Larm; Morbro'er forsvarede sig, han troede, at man skulde nævne det, som man i Øieblikket længtes meest efter, og det var nu for hans Vedkommende Tykmælk. Vi gjorde ham da begribeligt, at han skulde nævne en af de tilstedeværende Personer.

„Ja saa er jeg forliebt i Estrid!" sagde Morbro'er.

Atter maatte vi forklare ham, at han ikke maatte nævne Vedkommendes rette, men dens paatagne Navn. Det varede Noget, inden vi tilfulde fik oplyst ham om, hvori Legen bestod, men da dette først var gaaet op for ham, var han ogsaa en af de Ivrigste til at raabe „halloh haa!" eller „passe paa!" alt eftersom det ene eller det andet faldt i hans Lod.

Nu kom Legen i ordentlig Gang. Det lød som en Rundsang, hvori „halloh haa!" og „passe paa!" dannede det stadige Omkvæd. Vi modulerede det i alle mulige Tonarter, snart korte og skarpe, snart bløde og lange. Baaden vuggede saa sagtelig dertil og dyssede os i blide Drømmerier. Mærkeligt var det at see, hvor forliebte Panther og Valmue vare i hinanden; i Begyndelsen nævnede de vel andre Navne, men siden lagde de ikke Dølgsmaal derpaa og vare uadskillige.

Himlen var saa blaa og Søen saa klar, Vinden

viftede saa mildt, at vi uformærkt glede ind i vore egne Tankers Stilhed. Baaden gled imidlertid ligesaa umærkeligt frem, og paa een Gang mældtes det af Ole Jensen forude, at nu var vi strax inde under Hveen.

Vi løftede vore Hoveder og saae Øen tæt ved os, Skrænterne, der fra Sjællands Kyst see saa steile ud, tabte sig betydelig, da vi kom dem nær. Vi lagde Baaden til ved nogle store Stene, over hvilke vi med noget Besvær maatte balancere i Land. Morbro'er gjorde Fordring paa, at som vi havde baaret ham i Baaden, skulde vi atter bære ham udaf den, men herom vilde vi Intet høre. Han blev siddende i Baaden, men da ogsaa Madkurven blev tagen op, maatte han bekvemme sig til at følge efter. Med stor Ængstelighed vaklede han hen over de kantede Stenblokke, tabte sin Stok, hvilken han brugte som Balanceerstang, og vilde selv være plumpet bagefter, om ikke Hvidbjørn havde taget et kraftigt Skuldergreb i ham og halet ham i Land, hvorefter vi ogsaa fik hans Stok fisket op.

Vor første Gang var naturligvis til Øens classiske Sted, Ruinerne af Tycho Brahes Borg. Her havde jeg beredt mig til at holde et længere historisk Foredrag over den store Astronom og hans tragiske Skæbne, men da jeg vilde samle Tilhørerkredsen omkring mig, opdagedes det, at den var betydelig formindsket, idet ikke mindre end Halvparten af den var forsvunden, det vil sige Hvidbjørn og Valborg. Jeg kaldte paa dem, men fik intet Svar. Saa vilde jeg bort forat søge efter dem, men Estrid sagde: „lad dem nu gaae; det er jo to fornuftige Mennesker, som nok kunne skøtte sig selv."

„Ja det veed jeg virkelig ikke, om de kan — det

er dog bedst, at jeg faaer samlet dem op. Kom Morbro'er, og hjælp mig at lede efter dem!"

„Og skal jeg saa blive alene tilbage her?" sagde Estrid. „Du viser just ikke stor Omhu for din Hustru."

„Du kan jo følge med os."

„Det er saa varmt at gaae i Middagsheden," indvendte Estrid. „Lad os nu heller blive her. Paa saadanne Udflugter skulle alle Parter have deres Frihed; har vi Lyst til at undersøge Ruinerne her, saa skal vi have Lov dertil, og har de ikke Lyst, skal de ogsaa være fri derfor."

Jeg maatte slaae mig til Taals og nøies med de tvende Tilhørere, jeg havde hos mig, hvoraf endda Morbro'er var en meget daarlig Tilhører, thi hans Tanker vare ganske optagne af Lammestegen, som vi skulde have til Middag, og han afbrød mig et Par Gange med Spørgsmaal angaaende denne, indtil jeg i en haard Tone og med et vredt Blik betydede ham, at enten skulde han forføie sig bort eller ogsaa høre efter i Taushed. Saa taug han stille, satte sig hen under en Busk og tegnede med sin Stok i Sandet, maaskee det var Billeder af Lammestegen, men det kunde jeg ikke forbyde ham.

Desto ivrigere var Estrid i at følge mit Foredrag: hun baade hørte og spurgte. Dernæst gave vi os til at undersøge de ringe Murlevninger, som vare tilbage, vi feiede Gruset til Side og maalte op, idet vi tillige anstillede Gisninger om dette og hiint. Morbro'er var imidlertid falden i blidelig Søvn under Busken, og vi kunde uforstyrret hengive os til vore Granskninger, i

hvilke jeg fordybede mig saa aldeles, at jeg derover rent glemte Hvidbjørn og Valborg.

Da vi endelig vare færdige og tænkte paa at begive os bort — Morbro'er vaagnede og strakte sine Lemmer med en lydelig Gaben — saa indfandt de tvende Flygtninge sig. Jeg faldt øieblikkelig over dem med Spørgsmaalet: „hvor i al Verden bliver I dog af? og hvor har I været henne i al den Tid?"

„Vi toge feil af Veien," svarede Hvidbjørn rolig, „og saa maae vi formodentlig have forvildet os."

„Men hvor kan noget Menneske forvilde sig paa denne lille Ø?" raabte jeg ivrig, „det kan jeg sandelig ikke faae i mit Hoved. Valborg, svar Du, hvorledes hænger dette sammen?"

Valborg svarede forlegen og stammende, at hun kunde ikke forklare det, de vare blot et Øieblik blevne tilbage forat see udover Vandet, og saa vare de komne bort fra os.

Jeg vilde fortsætte et skarpt Krydsforhør over dem begge, men Estrid afbrød mig og sagde, at det var jo ikke Umagen værd at tale mere om den Sag; nu havde vi fundet hinanden igjen, og nu var det vel bedst at finde et Sted, hvor vi kunde spise vor Middagsmad.

„Middagsmad!" udbrød Morbro'er med et glædestraalende Aasyn, „ja det kunde rigtignok være paa Tide!"

Efter nogen Omvanken fandt vi en skyggefuld Plads under nogle Ellebuske og Piletræer tæt ved en lille muntert rislende Bæk, der kunde forsyne os med frisk Vand. Dugen blev udbredt paa Græsset, Retterne satte frem, og vi leirede os. En Flaske Rødvin havde vi faaet med, vi fyldte Glassene med den funklende Drik.

Jeg sprang op, tog min Hat af, hævede mit Glas og udbrød: „Mine Venner, en Skaal for Hveen og dens stolte Minder! ringe og uanseelig hæver den sig af det bølgende Øresund, omsvævet af skrigende Søfugle og hvide Seilere; lave ere dens Marker og lidet høiner dens Kirketag sig, men i Nattens Taushed, naar de gyldne Stjerner funkle over den, da hoiner et Navn sig over den lave Ø, et Navn, der som den klare Nordstjerne lyser vidt ud i Aandens Verden og kaster Glands over Fædrelandet. En Skaal for den lille Ø med det store Navn, en Skaal for det lille Land med de store Minder!"

Neppe var den Skaal drukket, før Hvidbjørn tog Ordet og sagde: „Jeg vil udbringe en Skaal ikke for Danmarks Minder, men for dets Fremtid, og det skal da være en Skaal for Kvinden, thi det er hende, som bærer vort Fremtidshaab oppe! Men jeg beder undskylde, at jeg ikke som den foregaaende ærede Taler har Ordet i min Magt, thi mit Sprog ligger i min Haand og ei paa min Tunge. Gjerne vilde jeg prise de skjønne Øine med et dybere Blaa end Øresund, det fagre Haar, mere straalende end en Solstraale over de gyldne Agre, det trofaste Hjerte, der gjemmer større Herlighed end alle Havets Undere — men jeg føler kun altfor vel, hvor langt alt dette er fra at udtrykke, hvad jeg egentlig vilde sige. Derfor afbryder jeg og slutter, som jeg begyndte, med en Skaal for Kvinden, som bærer vort Fremtidshaab oppe!"

Hvidbjørn stødte sit Glas mod Valborgs, som om Skaalen ene gjaldt hende, jeg skyndte mig derfor at

klinke med dem, men med saadan Hastighed, at Vinen flød over og spildtes paa Dugen.

„Det varsler godt for Fremtiden," sagde Hvidbjørn.

Morbro'er tænkte hverken paa Fortid eller Fremtid, men fordybede sig i Nutiden, det vil sige, i Lammestegen og Rødgrøden, hvilke han priste høit baade i Ord og Gjerning, idet han tillige udtalte sin Anerkjendelse af Estrids Kogekunst og lagde mig paa Sinde, at jeg maatte dog endelig paaskjønne, hvilken fortræffelig Hustru jeg havde.

Efter endt Maaltid vilde vi drikke Kaffe, men den skulde først koges. Midlerne dertil havde vi selv medbragt, og Bækken i Nærheden forsynede os med Vand. Men een Ting havde vi ikke betænkt, og det var Brændsel. Vel fik vi samlet nogle Kviste og tørt Straa, men da det havde regnet om Natten, var det endnu fugtigt. Kun med Besvær fik vi det til at tænde, og næppe havde det fænget, før det truede med strax at gaae ud igjen. Vi skiftedes til at puste dertil, hvilket var meget besværligt. Vi maatte nemlig ligge paa Knæ i en meget tvungen Stilling og blæse og blæse, indtil man omsider fik Øinene fulde af Røg, og en Anden maatte tage fat. Paa Grund af vor Ihærdighed lykkedes det os dog lidt efter lidt at faae Kvistene tørrede, og omsider slog et lystigt Baal i Veiret. Snart havde vi den Glæde at høre den boblende Lyd af Vandet, som antydede, at det var isærd med at komme i Kog. Vi frydede os Alle til det Øieblik, da vi skulde nyde Frugten af vore Anstrængelser.

„Jeg skal faae Ilden til at blusse lidt stærkere op," sagde Morbro'er, ragede op med en Pind, stødte til

Kjedlen — Hu — u — utsch! sagde det — der laa Kjedlen med Vandet strømmende ud, og istedetfor det deilige Baal saae vi kun en rygende Askehob og nogle forkullede Pinde.

Et almindeligt Jammerskrig paafulgte; Morbro'er saae saa forskrækket ud, som om han havde stukket Ild paa en heel Gaard.

„Saa faae vi opgive den Fornøielse," sagde jeg med stoisk Ro.

„Nei saamænd vil vi ei," svarede Estrid, „rigtignok er Vandet spildt, men der er mere i Bækken, og et nyt Baal kan vi da nok faae tændt."

„Har I Mod til at tage fat igjen?"

„Ja det har vi," lød det enstemmige Svar, og saa begyndte vi atter at samle Kviste, hvad der nu var vanskeligere end før, thi der var ikke ret mange tilbage. Vi maatte udstrække vore Efterforskninger til en videre Kreds, Morbro'er udviste stor Iver forat gjøre sin Forseelse god igjen. Men han fik kun Lov til at samle Pinde, ikke til at nærme sig Ilden, da den paa Ny var antændt, hvorved han rigtignok slap for den anstrængende Pusterforretning. Formedelst vor store Iver, som nu blev ledsaget af stor Varsomhed og Omhu, kronedes vore Bestræbelser med Held, vi fyldte Kopperne med den dampende brune Drik, kom Fløde og Sukker i, og vare alle enige om, at saa fortræffelig Kaffe havde vi aldrig før drukket.

Eftermiddagen var hed, men Træerne og Buskene, hvorunder vi laae, gave dog Skygge, og kjølende Søvinde viftede hen over os. Vi bleve derfor liggende, hvor vi havde leiret os, lode med Velbehag Øiet dvæle

ved det friske blaae Sund foran os, talte Skibene, som kom op imod os, discuterede, om de vare Barkskibe eller Brigger, Jagter eller Slupper, saae over til Taarnene i Landskrona, ja der var endog dem iblandt os, som meente, at de kunde see Taarnene i Kjøbenhavn. Saa kom Samtalen i Gang, sank atter hen, livedes op paa Ny, ligesom den lette Sommervind snart friskedes op og snart atter døde hen. Timerne glede saa behagelig, at Ingen af os ønskede at standse dem eller fremkalde nogen Forandring. Tilsidst maatte dog jeg i Følelsen af mit husfaderlige Ansvar minde om Tidens Gang og om at bryde op.

„Hvor vil Du nu hen?“ spurgte Hvidbjørn, „Du har altid saadan Uro over Dig.“

„Vi maae vel tænke paa at komme hjem igjen.“

„Allerede hjem? nei dertil har vi det rigtignok altfor deiligt! mener de Andre ikke ogsaa det?“

Et almindeligt „Jo“ var Svaret, og jeg var overstemt. I den første Time vilde Ingen gaae derfra.

Da Timen var gaaet, søgte jeg atter at faae dem afsted. „Vi veed ikke, hvor lang Tid Seiladsen hjemad vil tage, og vi skulde dog see at være hjemme i ordentlig Tid.“

„Hvorfor det?“ spurgte Hvidbjørn, der var den meest oprørske af dem. „Er ikke Aftenen den allerbedste Tid at seile i? Er der noget skjønnere end i den stille dæmrende Midsommernat at glide hen over den blanke Havflade med de gyldne Stjerner, som Du før talte saa smukt om, funklende over vore Hoveder og i luende Træk bærende Tychos udødelige Navn?“

„Estrid og Morbro'er!“ sagde jeg, „I pleier jo

ellers at være de Fornuftige, saa hjælp mig da nu til, at vi kan komme afsted!"

„Saameget haster det da heller ikke," meente Estrid, „i det Mindste kunne vi dog vente til Solnedgang."

Alt hvad jeg kunde opnaae, var, at vi langsomt vandrede ned til Strandbredden. Her udøvede Vandet sin fængslende Kraft, vi betragtede Bølgeslaget, kastede Pinde og Straa ud og lod atter Strømmen føre dem tilbage, derefter begyndte vi at slaae Smut og kappedes om, hvem der kunde faae Stenen til at gjøre de fleste Spring ovenpaa Vandfladen. Og da Solen var gaaet ned, fulgte vi det deilige Farvespil i Vand og Luft, foran os over Sjælland den gyldne Aftenhimmel, der atter gav Gjenskær i de blanke Vover, bagved os var Luften diset af blaalige Aftentaager, medens imod Syd mørke Skyer droge sig sammen.

Endelig fik jeg Selskabet samlet omkring Baaden, men saa var Fiskeren borte. Morbro'er opstillede den ikke usandsynlige Gisning, at han var oppe i Kroen, som laa et Stykke Vei derfra, og tilbød at gaae op for at finde ham. Vi Andre bleve tilbage og ventede en rum Tid; vi begyndte endog at tale om, at En af os skulde gaae forat hente Morbro'er. Da fik vi Øie paa ham oppe paa Bakken med Ole Jensen ved sin Side, den sidste havde en temmelig slingrende Gang.

„Nu har han siddet og drukket sig fuld oppe i Kroen," hviskede Hvidbjørn til mig.

„Ja det er en deilig Historie," sagde jeg, „hvordan skal vi nu komme hjem?"

„Det klarer sig nok. Lad bare ikke din Hustru og

Svigerinde mærke Noget, thi de blive altfor urolige derover."

Ole Jensens Tilstand lod sig dog ikke skjule. Baade Estrid og Valborg yttrede stor Forskrækkelse derover, og at vi nu ud paa Natten skulde til Søes med ham.

„Derfor skulde I have fulgt mit Raad og seilet, medens det endnu var lyst, men det vilde I jo ikke," sagde jeg.

„Bliv bare ikke bange!" trøstede Hvidbjørn, „den Rus gaaer over, saasnart han kommer i sin Baad; det gaaer ham ligesom Søfuglene, der baade kunne flyve og svømme, saasnart de komme i deres Element."

Det var mærkeligt at see, med hvilken Sikkerhed Ole Jensen, der var saa usikker paa Landjorden, tumlede med Mast og Seil ude i sin Baad. Dette Syn gav os atter Mod, og vi indskibede os. En let Brise bar os hurtig fra Land.

Ole Jensen, som hidtil Intet havde sagt, opløftede paa een Gang sin Røst og sagde: „Saa nu skal vi altsaa til Sverrig."

„Nei vist ikke nei, vi vil hjem nu."

„Naa saa Herrerne vil til Kjøbenhavn?"

„Hør nu Ole Jensen," sagde jeg i en stræng Tone, „se nu til, at I kan samle Jeres Tanker og sandse, hvor I er. Vi vil hjem til Vedbæk."

„Til Vedbæk! det er jo ogsaa sandt," mumlede han for sig selv.

Vi begyndte at samtale indbyrdes, men bleve atter afbrudte af Ole Jensen, der spurgte: „Skal vi saa lege den Leg med at være forliebt? Halloh haa! jeg er nu forliebt i Jomfruen der," og han pegede paa Valborg.

Men nu reiste Hvidbjørn sig, gik hen i Forenden af Baaden, tog et vældigt Tag i Fiskeren og sagde: „Du er fuld, Ole. Men hvis Du nu ikke paa Øieblikket bliver ædru, skal jeg kaste Dig ud som en Vante paa Bunden af Søen til Føde for Torskene derude,“ og forat give Trudslen mere Vægt, ruskede han Ole eftertrykkelig.

„Naade, gode Herre, Naade!“ jamrede denne, „husk, jeg har Kone og uforsørgede Børn.“

„Ja saa pas paa, at Du bliver ædru!“ sagde Hvidbjørn og satte Fiskeren ned paa Roerbænken med saadan Vægt, at Baaden knagede derunder.

Forskrækkelsen bevirkede, at Oles Rus øieblikkelig forsvandt, og han kom til fuldstændig Bevidsthed om, hvor han var, og hvad han skulde. En Tid lang gik det godt fremad, da begyndte Vinden at løie af, og snart hang Seilene ganske slappe.

„Der er nok ingen Vind mere,“ bemærkede Hvidbjørn. „Vi komme vist til at roe lidt.“

„Vi faae strax mere Vind, end vi enten ønske eller have Brug for,“ svarede Fiskeren. „Se der!“ Vi vendte vore Hoveder tilbage og bemærkede nu, at tykke mørke Uveirsskyer droge op over os, de rykkede hurtig frem lig Hærmasser, der gaae paa med Stormskridt.

„Det er maaskee bedst, at jeg tager Seilet ind i Tide,“ meente Fiskeren, og det var i rette Øieblik, han fik gjort det, thi neppe var Seilet taget ind, før et Vindstød kom farende og med fuld Magt kastede sig over Baaden, som om den vilde vælte den, medens Bølgerne rundt om kom i heftig Bevægelse.

Estrid blev ganske bleg og greb mig i Armen, men

sagde Intet. En dump Rullen skrattede hen over os, det var Tordenen. Et Øiebliks ængstelige Taushed paafulgte, Himlen var bleven overtrukket med Skyer, og det var ganske mørkt. Pludselig lysnede det, et takket svovlblaat Lyn slog ned i Vandet neppe hundrede Skridt fra os og efterfulgtes af et Tordenskrald, som om Himlen var i Færd med at revne.

Estrid klyngede sig tæt op til mig.

„Er Du bange?“ spurgte jeg.

„Ikke naar Du er hos mig. Vi staae i Guds Haand.“

„Det gjør vi,“ sagde jeg.

Et Par tunge Regndraaber faldt. Hvidbjørn reiste sig hurtig, rev sin Plaid af sig og lagde den over Valborg.

„Men saa bliver De jo vaad,“ indvendte hun.

„Det gjør Intet, jeg taaler godt Sligt, men det gjør De ikke. Gjør mig den Tjeneste at beholde den paa, jeg beder Dem derom.“

Regnen strømmede ned, den pladskede som et Skybrud, rundt om os hørte vi Lyden af mange Vande, af Bølgernes Skvulpen og Regnens Pladsken. Stærke Lyn gjennemfurede Mørket, fulgte af rullende Tordenskrald. Vi vare gjennemblødte, men derpaa tænkte vi kun lidet, vi vare altfor betagne af de mægtige Naturkræfter, som i ubunden Vælde rørte sig om os, og imellem hvilke vi følte os aldeles hjælpeløse. Vi sadde tæt sammensluttede og talte kun lidet, men allerede i den blotte Sammenværen var der noget Trøsteligt.

Hvidbjørn og Valborg holdt hinanden i Haanden. den første reiste sig og sagde: „jeg vil dog prøve at lægge en Aare ud.“

„O nei, bliv siddende!" hviskede Valborg, „her er saa ængsteligt." Saa satte han sig atter ved hendes Side og vedblev at holde hende i Haanden.

Efterhaanden blev der længere Mellemrum mellem Lynene og Tordenen, tilsidst ophørte de begge, og vi saae det kun blinke i det Fjerne, Uveiret var draget Nord paa. Men Regnen vedblev en Stund at strømme ned. Da ophørte ogsaa den, Himlen blev ligesaa pludselig klar, som den tidligere var bleven formørket, og de gyldne Stjerner funklede med en Glands og Ro, som om der aldeles Intet var hændet; det var blikstille.

„Og nu til Aarerne!" raabte Hvidbjørn og sprang op, „nu gjælder det at bruge sine Arme, Ole, at vi snarest mulig kunne naae Land."

Hver greb sin Aare, og for de stærke Aaretag foer Baaden hurtig frem. Heldigvis havde vi ikke langt tilbage, thi under Uveiret var Baaden dreven et godt Stykke over mod Sjælland.

„Det var en stræng Tur den," mælede Morbro'er, da han atter var kommen i Land, og rystede Vandet af sig som en vaad Pudelhund. „Du har ikke Held med Dig paa dine Seiladser, Nicolai, og jeg beder mig fri for at komme oftere ud med Dig."

„Da har jeg aldrig været paa en heldigere Seilads end denne," sagde Hvidbjørn. „Det Tordenveir afgav et over al Maade storartet Skue."

„Nu maae vi skynde os hjem og faae noget Varmt," meente jeg.

„Morbro'er og jeg løbe i Galop ned til Skodsborg Kro," sagde Hvidbjørn, „saa skulle vi nok faae Varme i Kroppen. Godnat og Tak for idag Allesammen!"

Dermed sprang han rask ned ad Veien, Morbro'er travede efter saa hurtig, hans korte Ben kunde bringe ham fort.

Vi Andre skyndte os hjem til Rosenhuset, hvor Ane til min Forbauselse endnu sad oppe og ventede paa os, skjøndt det var langt over Midnat. Hun havde været meget forskrækket over Tordenveiret og den voldsomme Pladskregn og ikke villet gaae i Seng, før hun saae os hjemme.

Takket være vor Ungdom og Sundhed feilede vi Intet næste Dag, men samledes friske og glade omkring Thebordet. Opad Formiddagen indfandt Hvidbjørn og Morbro'er sig, den sidste saae høist snurrig ud, da han havde maattet laane nogle Klæder hos Hvidbjørn, hvilke vare meget for lange og rummelige til ham, i Særdeleshed en sort Spidskjole, der hang og daskede ham i Hælene og gav ham Udseende af en Confirmand, som har faaet en Kjole til at voxe i.

„Det Bedste ved det Hele er, at nu maa De blive her denne Dag med," sagde Hvidbjørn til Valborg, „for De maa da hvile Dem ud efter den Tur."

Valborg stred vist en haard Kamp mellem Pligt og Tilbøielighed, men den første seirede dog, thi hun svarede, at hun af Hensyn til sin Moder ikke turde blive længer borte.

„Men til i Eftermiddag kan Du gjerne blive," sagde Estrid, „naar Mo'er faaer Dig hjem i Aften, er det tidsnok."

Og saaledes blev det da.

Der var dog noget trykket over Stemningen den Dag; det vil sige, jeg for mit Vedkommende var meget veltilfreds, men de Andre vare ikke saa opromte som

ellers. Estrid foreslog, at Valborg atter skulde komme ud til os paa Søndag, men denne rystede paa Hovedet og meente, at det kunde ikke lade sig gjøre.

„Adskillelsen er da heller ikke saa meget lang," trøstede jeg, „thi i næste Uge er Ferien ude, og saa samles vi jo Alle i Byen igjen."

Om Eftermiddagen fulgte vi Valborg og Morbro'er ned til Dampskibet. Jeg vilde bære Valborgs Reisetøi, men Hvidbjørn tog det fra mig og vilde ikke tillade mig at bære det. Vi gik temmelig langsomt, som om vi havde ondt for at skilles fra hinanden, indtil vi pludselig fik Øie paa Røgen af Dampskibet og maatte da paaskynde vor Gang og kom akkurat tidsnok, til at vore Gjæster kunde komme ned i Baaden, som skulde bringe de Reisende ombord. Denne havde allerede lagt fra, da Hvidbjørn gjorde et mægtigt Spring ud i den, idet han raabte tilbage: „jeg følger blot med ombord." Estrid og jeg bleve staaende og viftede med Tørklæde og Hat. Vi saae Baaden lægge til ved Dampskibet — Morbro'er kravlede først op, og saa kom Valborg, hun rakte Hvidbjørn Haanden til Afsked — Skibet sattes i Gang, og Baaden kom atter tilbage med Hvidbjørn.

„Du følger vel tilbage med os?" sagde jeg til ham.

„Tak, jeg troer dog helst, jeg bliver her, siden jeg nu engang er her," svarede han.

— — „Naa hvad siger Du nu?" spurgte Estrid mig, da vi alene vandrede hjem.

„Jo, det er smukt Veir at seile i," svarede jeg med et Blik op mod den klare Sommerhimmel.

„Jeg mener naturligvis om Valborg og Hvidbjørn." sagde Estrid.

„Om dem har jeg slet ingen Mening."

„Saa er det, fordi Du ikke vil lukke Øine og Øren op, thi ellers er det da aabenbart, hvorledes det staaer sig mellem dem," sagde Estrid ivrig.

„For Øieblikket, men hvorledes det vil staae sig om en Maaned eller blot om otte Dage, det kan Ingen sige. Nu have vi Sommerferie, saa ere Hjerterne altid meget fængelige, man sværmer sammen i Naturen, seer til Stjernerne, hører paa Fuglesangen og er i den syvende Himmel. Men naar man saa atter kommer ind til Byen mellem de kolde Stenmure og ind i sin daglige Dont med al dens Travlhed, saa er det glemt. Det kjender jeg saa godt, saaledes har jeg ogsaa været i mine unge Dage."

„Paa den Vis blev man da aldrig forlovet," meente Estrid.

„Forlovet kan man nok blive, men fra Forlovelsen er der endnu et godt Stykke Vei til Ægteskab, det tænker man ikke altid paa, ellers vilde man ikke være saa rask til at forlove sig."

„Du taler som en gammel Pebersvend og ikke som en ung Ægtemand."

„Jeg har Verdenserfaring, søde Basilisk, og det har Du ikke. Men de unge Piger ere ligesom Myggene, der flyve ind i Lyset og faae Vingerne brændte; det hjælper ikke, at man advarer dem, for saa flyve de kun saameget iltrere ind i Lyset."

„Skulde man være saa forsigtig, som Du forlanger, Nicolai, kunde man da gaae hele sit Liv uden at blive enten forlovet eller gift. Du har vist reent glemt, hvorledes det gik til, da vi To forlovede os."

„Vi vare ikke saa pur unge," indvendte jeg.

„Valborg og Hvidbjørn have da ogsaa traadt deres Børnesko," meente Estrid.

„Ja ja, nu faae vi see," sluttede jeg Samtalen, „det skulde glæde mig, om jeg fik Uret. I hvert Fald er jeg glad over, at Valborg nu er ude af vort Hus, og at jeg ikke har mere Ansvar for hende. Nu faae hendes Forældre selv sørge for Resten."

— Dagen efter indfandt Hvidbjørn sig hos os forat tage Afsked.

„Hvad? vil Du allerede til Byen?" spurgte jeg forundret. „Jeg troede, at Du blev endnu nogle Dage herude, hvor vi da ret skulde have godt af hinanden."

„Jeg længes efter noget ordentligt Arbeide," var hans Svar. „Herude bliver det kun til Driveri. Min Kuffert er pakket, og jeg tager ind endnu i Formiddag."

Efter at have samtalet lidt med os tog han Afsked og gik. Estrid tilkastede mig et betydningsfuldt Blik, jeg stillede mig hen i Døren og fløitede Melodien til „hive langsomt fra Land, de bergenske Møer snart vi møde kan."

Saa vare Estrid og jeg atter alene som i Begyndelsen af vort Ophold. Dette nærmede sig stærkt sin Ende, og de sidste Dage glede kun altfor hurtig hen. Vi vandrede rundt og toge Afsked med alle vore Yndlingssteder, hvilke vare mange, og jeg var meget vemodig stemt.

„Ak," sukkede jeg, „at Menneskene dog kunne være saa taabelige at bygge sig kjedelige Stenbyer istedenfor at leve i og med den friske Natur."

„Men i Byen har Du jo dine Bøger og Musæerne," trøstede Estrid mig.

„Bøgerne og Musæerne ere kun Skygger af Livet," svarede jeg. „Nei, men at vandre om i de store duftende Skove, høre Vindens Susen i Trætoppene, see ud over det solblinkende Hav og have Sind og Tanker festlig stemte — det kalder jeg at leve."

„Da har Gud større Ting for med os, end at vi saaledes skulle drømme Livet hen," sagde Estrid. „Og Du skal see, naar Du har været nogle Dage i Kjøbenhavn og atter kommer i din vante Virksomhed, begynder Du vel igjen at leve op. Maaskee vi kunde komme herud til næste Sommer igjen."

„Det kan vi, Estrid, og saa skulle dine Forældre og Søstre leie sig en Sommerleilighed i Trørød eller Vedbæk, og Hvidbjørn kan boe hos os, og det skal blive rigtig fornøieligt." Og med denne lyse Udsigt til næste Aars Sommerglæde trøstede jeg mig over Afskedens Bitterhed.

Vi fik en Mælkebonde i Trørød til at kjøre vort Tøi ind for os. Læsset blev stablet, og Ane tog Plads ved Siden af Bonden. Estrid og jeg gik ombord paa Dampskibet — snart saae vi atter Kjøbenhavns Taarne hæve sig over de røgindhyllede Husmasser, og dermed var den Sommerferie endt.

XI.

Der hengik nogen Tid, inden jeg atter kunde begynde „at leve“ i Kjøbenhavn. Allerede Luften var tør og trykkende og besværede mig i Modsætning til den friske Skov- og Søluft, som jeg saa længe havde indaandet. Alting syntes mig saa indsnævret og smaat: jeg havde vænnet mig til de vide, frie Udsigter over Sundet, hvor Øie og Tanke flyver frit ud og bygger allehaande Luftslotte af de drivende Skyer, nu havde jeg Træer og Huse og Gader lige paa Næsen af mig, og det omstreifende Blik blev strax standset af denne eller hin altfor nære Gjenstand. Selv Udsigten fra vore Vinduer over de bølgende Trætoppe til Frederiksberg Slot og Søndermarken, om hvilken jeg tidligere havde meent, at den nok taalte Sammenligning med Udsigten fra Kuplen paa Peterskirken i Rom, selv den

syntes mig nu at være bleven betydelig indsnævret, og Slottet syntes mig i den Tid, vi havde været borte, at være rykket os et godt Stykke nærmere. Hertil kom endvidere den daglige Gjerning, særlig Skoletimerne, som jeg atter maatte paatage mig, og som slet ikke smagte mig efter det frie ubundne Herreliv, jeg havde fort i Ferien.

Det er nok muligt, at Estrid havde lignende Fornemmelser som jeg, men hun lagde i saa Fald Dølgsmaal paa dem for ikke end yderligere at bestyrke mig i min Utilfredshed. Ja hun lod det ikke blive derved, men søgte at fremstille Alt i vort Hjem i det skjønneste Lys for mig, priste vore hyggelige Værelser, de smukke Solnedgange, som vi kunde see fra vore Vinduer, og de vakkre Spadsereture, vi havde i vor Nærhed. Disse Lovtaler vare maaskee mere velmente end vellykkede, ikke sjældent vakte de min Modsigelseslyst og fremkaldte smaae Debatter, i hvilke jeg gav mit Hjerte Luft i Klager over Livets Smaalighed, der tvinger os ind i et Sneglehus og forbyder os at leve et rigt og stort Liv efter vort Hjertes Drift og Attraa. Dog Mennesket er som Planten; hvor man sætter det, slaaer det sine Rødder ned og groer efterhaanden fast. Der hengik ikke mere end et Par Uger, før ogsaa jeg var groet fast i de gamle Forhold og havde vundet mit tidligere gode Humør tilbage. Udsigten fra vore Vinduer videde sig atter ud og begyndte at antage Dimensioner efter den fra Peterskirken i Rom — jeg behøver vel ikke at sige, at jeg aldrig har seet denne i Virkeligheden, men læst saamange Beskrivelser af den, at jeg kan see den lyslevende for mine Øine. Mine Studier fængslede atter min Op=

mærksomhed, i Thorvaldsens Museum levede jeg lykkelige Timer i stille Omgang med Kunstens Storhed. Estrid fik Ret, at naar jeg først kom ind i min vante Virksomhed, vilde jeg atter leve op og være glad og fornøiet. Ja selv Skoletimerne fik jeg kjære, idet jeg i dem fornam den strænge Pligtopfyldelses beroligende Magt over Sindet.

Naar blot ogsaa mine Finantser havde udøvet en saadan beroligende Magt! Men i dem vare Sporene af Sommerferiens Glæder ikkun altfor tydelige. Den Besparing, som jeg oprindelig havde ventet, havde snart opløst sig i Taager som et skuffende Fata Morgana. Men ikke nok hermed opdagede jeg ved en nøiere Efterregning, at der i min Hovedkasse fandtes en Deficit af — jeg skælver ved at skrive det — 90 Rigsdaler, eller hvad der lyder næsten endnu værre, 180 Kroner! Denne Opdagelse var vel skikket til at fremkalde de alvorligste Tanker hos mig. Havde det været Gamle, som Sligt var hændet, da kunde jeg forstaae det, thi han fører intet ordentligt Regnskab, men gjør kun Nytaarsaften et løseligt Overslag over alle Aarets Indtægter og Udgifter, saa kan man nok forstaae, at der kan fremkomme et saadant Deficit — men at Sligt skulde hændes mig, jeg, som med største Samvittighedsfuldhed opskriver hver Øre, jeg giver ud, det var mig ufatteligt, og jeg nægter ikke, at mit Hjerte blev opfyldt af en vis Bitterhed ved Tanken om, at jeg trods al udvist Orden og Paapasselighed skulde være udsat for saadanne Fortrædeligheder.

Jeg talte til Estrid derom, hun tog Sagen meget alvorlig og foreslog kraftige Reformer. „Det bliver

nødvendigt at gjøre Indskrænkninger i vor Husholdning", sagde hun.

„Det har Du Ret i", svarede jeg, „men hvorledes? det er Spørgsmaalet, thi jeg synes, vi leve meget tarvelig."

„Andre Folk komme ud af det med Mindre end vi", sagde Estrid. „Hvad mener Du, om vi kun spiste til Middag hveranden Dag?"

„Og skulle vi saa sulte hveranden Dag?"

„Saa maae vi tage til Takke med Kaffe og Brød; paa den Maade er der mangen fattig Student, der slaaer sig igjennem."

„Nei det synes jeg dog ikke om, saa fattige ere vi da heller ikke, søde Basilisk, at vi skulle behøve at leve som en Murhaandlanger."

Et Par andre Forslag, som Estrid gjorde, havde ikke bedre Held. Foreløbig bleve vi ved den Beslutning, at det var nødvendigt at indskrænke os, idet jeg saa overlod det til Fremtiden at afgjøre, hvori disse Indskrænkninger skulde bestaae.

Dog Estrid var ikke til Sinds at lade det blive ved den blotte Beslutning, og da hun ikke kunde formaae mig til at gjøre Indskrænkninger, forsøgte hun det for sit eget Vedkommende. Tilfældigvis lagde jeg Mærke til, at hun spiste grumme lidt, og ved nu at følge hende med større Agtpaagivenhed, kom jeg efter, at den kjære Pige havde bragt en fuldstændig Sultefodring i Anvendelse paa sig selv. Kjød, Ost og Smør afholdt hun sig ganske fra; om Middagen vidste hun at postere sig saaledes bag Terrinen eller Fadene, at jeg havde Vanskelighed for at see, om hun fik Noget eller ikke, hun raslede med Kniv og Gaffel og talte grumme meget, Altsammen forat skjule,

at hun næsten Intet selv nød. I et Par Dage var jeg taus Jagttager af dette, for at blive fuldkommen vis i min Sag; da reiste jeg mig en Dag pludselig fra Bordet, gik hen til hende, greb hende i Armen og sagde: „Estrid!“

Hun foer forskrækket sammen og rødmede stærkt.

„Kan Du nænne at narre din stakkels Mand, der sidder i al Troskyldighed og spiser, mens Du Intet faaer?“

„Men jeg spiser jo ogsaa“, sagde hun bønlig, „der kan Du selv see.“

„Nogle Billinger faaer Du, som næppe kan holde Livet i Dig.“

„Jeg behøver ikke saameget som Du. Du har alt Arbeidet og skal skaffe Penge til Huset, derfor maa Du have god og nærende Føde. Jeg gaaer derimod her hjemme i Huset.“

„Derfor kan Du da ikke leve af bare Luft. Havde jeg ikke passet paa Dig, kunde Du gjerne tilsidst være bleven syg deraf. Det maa Du love mig aldrig mere at gjøre.“

Estrid lovede det og blev ogsaa nødt til at holde det, thi jeg holdt skarpt Udkig med hende ved Maaltiderne og lod hende ikke have Fred, før hun forsikkrede mig, at nu kunde hun ikke faae en Bid mere ned. Imidlertid havde dette den mindre heldige Følge, at jeg ikke mere turde tale til hende om mine vaklende Finantser, fordi jeg frygtede for at sætte hende i altfor stor Uro og bringe hende til at forsøge nye Besparelser af muligvis endnu uheldigere Art. Saa beholdt jeg mine økonomiske Sorger for mig selv, men følte mig ofte haardt trykket af dem. —

— Hvidbjørn havde faaet et godt Kunstnerværksted paa

Charlottenborg Slot, hvor han med stor Iver arbeidede paa sin Niels Ebbesen. Jeg besøgte ham ofte og havde min store Glæde af at see, hvorledes Arbeidet skred frem. I Thorvaldsens Musæum og andre Kunstsamlinger seer man de færdige Kunstværker og kan i det Høieste følge deres Tilblivelse gjennem nogle Skizzer, som ere blevne opbevarede: i Kunstnerens eget Værksted seer man dem opstaae af Taagernes dunkle Nat, efterhaanden vinde Fasthed, Form og Skikkelse, og seer Aandens Ild puste Liv i det døde Leer og det kolde Marmor. Hvidbjørn holdt nok af mine Besøg, han brugte Modelleerstokken flittig, medens jeg talte, ja syntes selv, at hans Fingre gik hurtigere, naar jeg accompagnerede dem med mine Strøtanker og Bemærkninger.

„En Billedhugger har dog en skjøn Gjerning", sagde jeg engang, medens jeg opmærksomt fulgte Hvidbjørn i hans Arbeide. „Hans Værk overlever de rullende Tider og bringer hans Tanker til de seneste Slægter, og fra fjerne Lande komme de reisende forat beundre det."

„Det er ligesaa vel Forgængelighed underkastet som alt Andet paa denne Jord, og dets Tilværelse kan stundom være flygtig nok. Modellen til Leonardos herlige Bronzehest skød de franske Bueskytter i Stumper, og dermed var det Kunstværk ødelagt; Michel Angelos Statue af Pave Julius huggede Bologneserne sammen tre Aar efter, at den var opreist, da de havde afrystet Pavens Aag, og hvor mange andre Kunstværker have ikke deelt Skæbne med disse herlige Arbeider! — Nei en Digter har det bedre, hans Værker ere ophøiede over alle Tidens Omskiftelser — intet despotisk Fyrste-

lune, ingen oprørsk Folkevillie og ingen Horde af indtrængende Barbarer formaaer at tilintetgjøre Digterens Sange. Homer og Sophokles besidde vi endnu den Dag idag, men hvormeget har vi tilbage af Phidias?"

Han holdt inde og betragtede et Øieblik sit Arbeide i Taushed, ligesom greben af Vemod ved Tanken om, at hvad han nu viede sin bedste Kraft, muligvis skulde prisgives for en snarlig Undergang. Lidt efter tog han atter fat og vedblev: „Der er en anden Ting, som jeg kunde misunde Digteren, og det er, at hans Skabning er i bestandigt Liv og Fremgang. Se denne Figur her, den staaer uforanderlig i samme Stilling, hver Gang jeg kommer til den, og rører hverken Haand eller Fod. Digterens Figurer derimod have forandret sig for hver Gang, han atter tager fat paa dem: Handlingen er fremskreden, Situationen bleven en anden, Charaktererne have udviklet sig, det er bestandigt Liv, Bevægelse og Fremgang."

„Til Gjengjæld", svarede jeg, „har Billedhuggeren det store Fortrin, at han kan see sin Gjerning voxe op for sine Øine, ja endog tage og føle paa den med Hænderne, medens Digteren bevæger sig i en om ikke uvirkelig, saa dog usandselig Verden."

„Det gjælder om al aandelig Virksomhed", sagde Hvidbjørn, „Videnskabsmanden, Tænkeren og Philosophen ere samme Vilkaar underkastede, ja selv Præsten og Læreren maae nøies med at see Frugterne af deres Virksomhed, og mangen Gang formenes endogsaa dette dem, fordi deres Gjerning er rettet mod det meest Skjulte og Hemmelighedsfulde i Menneskets Indre."

En lille Stund hengik i Taushed, idet vi begge overgave os til vore stille Betragtninger, derpaa tog Hvidbjørn atter til Orde: „Hovedsagen ved al vor Gjerning, den være nu af synlig eller usynlig Art, er dog, at den ret levende fylder os, saa at vi, trods al Besvær og Møie og Ulæmpe, som vi have af den, dog alligevel have vor Glæde og Opmuntring af den. Ære og Berømmelse, som der tales saameget om, kan være meget godt, men det er dog først Nummer To; Nummer Eet er og bliver dog altid det, at vi selv føle sand og levende Deltagelse for vor Gjerning. Og dette er det Skjønne og Herlige ved Menneskelivet, at der er ingen Gjerning saa lille og ubetydelig, uden at den kan fylde Sindet med Tilfredshed, naar den oves paa rette Maade, fremfor Alt med sand Kjærlighed. Men jeg for mit Vedkommende takker Gud for, at han har gjort mig til Billedhugger, thi der er dog Ingen, der kommer Idealernes Verden saa nær som han.“

Med Samtaler af denne og lignende Art underholdt Hvidbjørn og jeg os ofte og bestyrkede herved Venskabsbaandet end mere mellem os. Desværre var der eet Emne, som jeg ikke turde berøre, og det var netop det, som jeg havde meest Lyst til at tale om — Valborg. Jeg havde ganske sikkert ventet, at Hvidbjorn vilde have fortsat det Bekjendtskab, som han havde begyndt ude paa Landet, men det skete ikke. Et Par Gange havde jeg foreslaaet ham, at vi skulde aflægge et Besøg hos min Svigermoder, han havde takket derfor uden dog at gjøre Alvor deraf. Maaske det var en fin Følelse, som holdt ham tilbage, saalænge Svigerfader endnu var borte, hvad jeg dog fandt altfor over-

drevent. Jeg havde forsøgt at henlede Samtalen paa Valborg, men Hvidbjørn fortsatte sit Arbeide uden at svare — selv da jeg fortalte ham, at hun var syg, sagde han blot: „Det var jo kjedeligt!“ og gav sig strax derpaa til at fløite. Sygdommen havde nu rigtignok ikke stort at sige, thi det var lidt Hovedpine, som gik over næste Dag, men det kunde Hvidbjørn jo ikke vide, og jeg fandt det høist besynderligt, at han ikke yttrede større Deltagelse.

Min Harme over Hvidbjørns Ligegyldighed gav jeg Luft overfor Estrid. „Jeg finder det underligt af Hvidbjørn, at han først ikke i mindste Maade lægger Dølgsmaal paa sin Kjærlighed, og saa bagefter, naar han mærker, at han har gjort det forønskede Indtryk, atter trækker sig tilbage.“

„Men hvem siger, at han har gjort det forønskede Indtryk?“ spurgte Estrid.

„Det kunde da Enhver see, som havde Øine i Hovedet.“

„Folk, der har Øine i Hovedet, see dog saa tidt feil“, svarede Estrid polisk.

„Du har da reent skiftet Mening fra i Sommer, eller har Du glemt, hvor ivrig Du dengang var forat faae mig til at troe, at Hvidbjørn var alvorlig forelsket i din Søster?“

„Det er saalænge siden, det var Sommer.“

„Er der da forefaldet Noget imellem dem?“ spurgte jeg ivrig. „Veed Du Noget?“

„Jeg veed Intet“, sagde Estrid og saae igjen uhyre polisk ud.

„Saa har Du talt med Valborg", sagde jeg.

„Nei", svarede hun bestemt, „og jeg veed heller ikke, hvad der skulde komme ud deraf."

Jeg saae forundret paa Estrid, men søgte forgæves at gjennemskue hendes rolige Ansigt. Havde Hvidbjorn virkelig talt til Valborg og vidste Estrid Besked derom, men vilde ikke røbe Søsterens Hemmelighed? Men havde da Estrid Ret til at have Hemmeligheder for sin Mand? var hun ikke bunden af stærkere Pligter overfor mig end overfor Søsteren? Havde jeg ikke ubetinget Ret til hendes fulde Fortrolighed? — Heldigvis var jeg i denne Tid saa optagen af mit Arbeide over Thorvaldsens Kunst, at jeg ikke fik Tid til at gruble videre over disse Spørgsmaal, men der var ved dem blevet nedlagt et Frøkorn i min Sjæl, som ved given Tid og Leilighed nok kunde spire frem og bringe uheldsvanger Frugt. —

— Efteraaret skred godt frem. I et Par Uger havde vi stærke Storme og heftige Regnskyl, saa blev Veiret atter smukt og roligt. Estrid og jeg gik en Eftermiddag ud i Frederiksberg Have, hvor vi ikke havde været i lange Tider. Alle Blade vare gule og røde og prangede i Efteraarets vidunderlige Farvespil, det var, som et Hav af Guld omgav os paa alle Sider. Vi standsede paa en af Broerne og saae ud over Kanalen, der til begge Sider var indhegnet af Bladenes gyldenrøde Efteraarspragt. Derover hvælvede en graalig Himmel sig og gav al den skinnende Guldglands et eget Præg af Alvor. Tyst og stille var det, Fuglesang hørtes ikke. En Stund stode vi selv tause og lode vore Tanker finde Hvile i Naturens milde Ro, da udbrod Estrid med et

lille Suk: „Hvor forskjelligt fra i Sommer, da vi vandrede her i den aarle Morgen, og Alt var Solskin og Sang og Liv omkring os! Jeg synes, det er ligesom igaar — saa hurtig er Sommeren faret hen!“

„Og saa hurtig farer ogsaa vort Liv hen“, svarede jeg, idet jeg saae op mod den rolige graae Himmel, der stemte Sindet til Alvor. „Naar en Række Aar er gaaet, ville vi maaskee atter staae paa den samme Bro og see udover Kanalen, Du som en gammel Moerlil, jeg støttende mig til en Kjæp og med kroget Ryg og Gammelmandshoste, og da ville vi sige til hinanden: „det er, ligesom det var igaar, vi vare unge og muntre — saa hurtig er vort Liv gaaet.“

„Men det bliver Foraar igjen, og vi skyde nye Skud“, sagde Estrid. „Den Prædiken holder Naturen for os hvert Aar med samme Kraft, at den Aand, som er mægtig nok til at blæse nyt Liv i de visne og tørre Grene, vil ogsaa have Magt til at blæse nyt Liv i os og reise os til en salig Opstandelse.“

Vi gik over Broen og vandrede videre i Haven, holdende hinanden i Hænderne ligesom for at være forvissede om, at vi i Liv og Død vilde holde hinanden fast.

„Ja“, sagde jeg efter at have tænkt noget efter i Taushed, „deri tykkes der mig at ligge et stærkt Bevis for Udødeligheden: Naturen gjentager stedse sig selv, det er de samme Træer og Blade og Dyr, som komme frem paa Ny, og vi see dem ganske saaledes, som vore Forfædre have seet dem for tusind Aar siden. Menneskene derimod komme ikke igjen: Sokrates og Plato, Petrus

og Paulus, Shakespeare og Thorvaldsen leve kun een Gang, og saa see vi dem aldrig mere."

„Hvad mener Du egenlig dermed?" spurgte Estrid.

„Jeg mener, at hvis Menneskene ikke vare Andet end som Træernes Blade, der afløse hinanden, saa maatte de ogsaa komme igjen ligesom Træernes Blade. De samme Mennesker maatte da leve om igjen paa Ny. Men deri sees Naturen og Historien at være underkastede forskjellige Love, at den første stedse gjentager sig selv, den sidste idelig frembringer noget Nyt."

„Det forstaaer jeg ikke", sagde Estrid. „Mener Du, at vore Afdøde skulde komme igjen — min stakkels kjære Broder, som døde i Elendighed i det fremmede Land, skulde komme igjen her paa Jorden i et nyt Liv?"

„Nei jeg mener lige det Modsatte, at han ikke kommer igjen, og deri seer jeg et Bevis for Udødeligheden baade for ham og alle os Andre, at Ingen af os kommer igjen, naar vi ere vandrede herfra. Naar et Bøgetræ er hugget om og brændt, voxer der snart et andet op istedenfor, som ikke er til at kjende derfra, men naar et Menneske er bortvandret, gjentages det aldrig, og deri seer jeg et Bevis for, at det maa fortsætte sit Liv under andre Tilværelsesformer, som ere os ubekjendte."

Atter gik vi i Taushed, indtil jeg brød denne med at sige: „Du nævnede din afdøde Broder; hvoraf kommer det, at Du aldrig før har talt om ham til mig?"

„Det er saaledes gammel Vane", undskyldte Estrid sig. „Da Ulykken var skeet, bød Fader os strængeligen aldrig mere at tale om ham; han vilde ikke længer kjendes ved ham som sin Søn, og Moder har aldrig

kunnet taale, at vi nævnede hans Navn for hende, saa kom hun strax til at græde."

„Har Du da aldrig talt om ham?" spurgte jeg forundret.

„Jo med Valborg har jeg tidt talt om ham?"

„Hvorfor med Valborg og ikke med mig?" spurgte jeg, idet der atter begyndte at vaagne en lille Skinsyge mod Søsteren. „Kan Du ikke tale med mig om Alt, hvad Du kan tale med Valborg om?"

„Men Du kjender ham ikke og har aldrig seet ham", svarede Estrid sagtmodig.

„Saa kunde Du beskrive ham for mig. Kan Du tydelig huske ham?"

„Det kan jeg rigtignok, jeg var jo en halvvoxen Pige, da han reiste bort. Han var livlig og munter, rask i alle sine Bevægelser; os Søstre holdt han nok af at drille lidt, men vi saae dog alligevel op til ham med stor Beundring."

Estrid vedblev at fortælle om sin Broder, medens vi vandrede hjemefter gjennem Alleen. Mørket begyndte stærkt at falde paa.

„Jeg kan dog ikke lide, at din Fader aldrig har aabnet sit Hjerte for mig om den Sag", sagde jeg. „Det er urigtigt saaledes at bære sin Sorg alene; derfor har Gud stillet os sammen, forat vi i Forening skulde bære Godt og Ondt med hinanden. Vil din Fader ikke tale til mig, saa vil jeg selv bryde Isen."

„O gjør det ikke", bad Estrid, „Du veed ikke, hvad Virkning det kunde have; muligvis det kunde lægge Skilsmisse mellem Fader og Dig. Lad Fader heller gaae sine egne Veie i det Stykke."

Det var næsten blevet mørkt, da vi stege op ad Trappen i vort Hus. Vi traadte ind i Dagligstuen og bleve modtagne med et høit Velkomstraab. Det var Svigerfader, der var kommen tilbage fra Jylland og nu hjertelig omfavnede os begge.

„Lad mig faae Lys at see rigtig paa Jer!“ raabte han. „Jeg har længtes saa meget efter igjen at see Eders kjære Ansigter — jeg synes næsten, at Du er voxet lidt, Nicolai, medens jeg har været borte.“

„Det maa være i Mørket, jeg seer større ud“, svarede jeg, „se der kommer Estrid med Lys, og saa indtager jeg igjen min naturlige Størrelse. Naa, hvorledes har Du saa havt det paa de jydske Banker?“

„Udmærket! i alle Maader som jeg ønskede det, naar jeg blot havde havt Mo'er og Jer og Børnene derovre. Thi Kunsten er fortræffelig, men Menneskene ere dog endnu bedre; den første kunde man til Nød undvære, men de sidste kan man slet ikke være foruden. O hvor det er deiligt at see dine straalende Øine igjen, Estrid — kom og kys din gamle Fader, han har længtes saa meget efter Dig!“ Og nu fulgte nye Omfavnelser og nye Haandtryk.

„Jeg troer, at jeg er bleven ti Aar yngre derovre“, sagde Svigerfader og gned sig fornøiet i Hænderne, „og Synet af Jer gjør mig atter ti Aar yngre, det er en heel Snes paa een Gang, det kan hjælpe paa en gammel Cavalleer. Det var deiligt engang igjen at faae Lov at røre Penslen og tegne og male og componere efter Hjertens Lyst — færdig blev jeg jo ikke, men om Gud vil, kommer jeg atter derover til næste Sommer.“

Svigerfader begyndte at fortælle lidt, men afbrød

sig strax igjen med at spørge: „Og I havde det jo deiligt paa Landet?“

„Deiligt“, svarede jeg, „naar kun ikke —“ og mine Finantsers mørke Sky steg op og fordunklede Erindringens lyse Horizont.

„Naar kun ikke — hvad?“ spurgte Svigerfader „jeg forstaaer en halvqvædet Vise — Mønterne!“ og han tydeliggjorde sine Tanker ved en meget betegnende Bevægelse med Fingrene.

„Det blev dyrere, end jeg havde ventet“, svarede jeg i en spagfærdig Tone.

„Det gjør Sligt altid“, sagde Svigerfader med Erfaringens sikkre Overbevisning. „Hvor stort er vel Hullet?“

„Omtrent hundrede Rigsdaler“, sukkede jeg.

„Hvilket mærkeligt Træf!“ udbrød Svigerfader, „netop hvad jeg har i min Tegnebog.“ Dermed tog han denne op af Lommen og lagde tvende Hundredkronesedler foran sig, hvilke han derpaa skød over til Estrid og mig med de Ord: „akkurat een til Hver!“

„Det er da vel ikke din Mening at give os dem?“ sagde jeg.

„Tilforladelig er det saa. Eller troer Du kun, jeg vil lade Jer lugte lidt til dem, for saa atter at stikke dem i min Lomme? Nei fy, saadan en Gnier er jeg dog heller ikke.“

„Jeg kan virkelig ikke modtage dem —“

„Saa kan Estrid tage imod dem, hun er min Datter, som jeg kan give, hvad jeg vil. Du skammer Dig ikke for at modtage en Gave af din Fader, vel mit Barn?“

„Det var ikke saaledes meent“, gjenmælede jeg,

„men jeg tænkte blot, at der var Andre, som kunde have større Ret end vi. Svigermoder — "

„Har allerede faaet sin Deel", afbrød Svigerfader mig, „og Pigebørnene med, selv Morbro'er er bleven betænkt. Mo'er hviskede til mig, at det maaskee kneb lidt for Jer, saa stak jeg dem til mig forat kunne hjælpe dermed."

„Du skal have Tak for din Godhed", sagde jeg. „Hvis jeg maa modtage dem som et Laan —"

„Hvis det Navn behager Dig mere, maa Du gjerne kalde det saaledes. Saa kan Du jo betale det tilbage, naar Du engang er bleven Professor i Æsthetik eller Directør for alle de kjøbenhavnske Musæer."

Jeg takkede endnu engang Svigerfader, men han sagde: „Ikke Noget at takke for. Det er snarere mod mig selv end mod Dig, jeg har viist en Velgjerning, for jeg befinder mig aldrig rigtig vel, naar jeg har Penge paa Lommen, det er ligesom de laae og trykkede mig. Derimod naar jeg har givet hver Skilling bort og seer mine Kjære velforsørgede, saa føler jeg mig fri og let som Fuglen i Luften."

Vi vilde overtale Svigerfader til at blive og drikke The hos os, men det var han ikke at formaae til. „Jeg lovede bestemt Mo'er at komme hjem igjen til The", sagde han. „Men kom til os imorgen og spis til Middag, saa holder jeg efter Bordet Foredrag over min jydske Reise for en taknemlig Tilhørerkreds." —

— Svigerfaders fornøielige Besøg havde vakt stor Glæde hos os begge, og jeg følte mit Sind i høi Grad lettet ved Bevidstheden om, at mine Pengesager atter vare bragte i den tilbørlige Ligevægt. Ved Aftensbordet

sagde jeg derfor til Estrid: „Hør engang, jeg faaer en Idee."

„Hvad er det?" spurgte Estrid, ikke uden Ængstelse for den nye Idee.

„Vi ville gjøre et lille Selskab. Vi har endnu slet ikke havt vore gode Venner samlede hos os."

Estrid rystede paa Hovedet og meente, at nu havde vi nylig været i stor Forlegenhed og vare netop komne ud deraf, saa var det bedst at give bedre Agt for Fremtiden.

„Derfor skal vi da ikke leve som et Par Eneboere", svarede jeg. „Om fjorten Dage er det din Fødselsdag; det vilde være en smuk Anledning til at indbyde vore Venner." Og da jeg mærkede, at Estrid vedblev at have Betænkeligheder, endte jeg med at sige: „Vi kunne jo sove paa det, imorgen har Du maaskee andre Tanker derom."

Estrid nødtes til at fatte andre Tanker, thi jeg vedblev i de følgende Dage at trænge ind paa hende, indtil hun tilsidst samtykkede, og da først det var skeet, gik hun med oprigtig Iver ind paa min Idee, og det var os en stor Fornøielse at drøfte, hvem af vore Venner der skulde indbydes til denne Fest. Ikkun om een Person kunde vi ikke komme til Enighed — det var Hvidbjørn. Med stor Bestemthed erklærede jeg, at jeg ikke vilde have ham indbuden sammen med Valborg.

„De have været mere end nok sammen i vort Hus i Sommer", sagde jeg, „nu faaer det være nok; jeg vil ikke være Aarsag i, at Valborg skal gaae hele sit Liv med et brustent Hjerte for hans Letsindigheds Skyld."

„Men kjære Ven, her er jo slet ikke Tale om

brustne Hjerter", indvendte Estrid. „Jeg troer, at det vil være Valborg en Glæde igjen at være sammen med Hvidbjørn, som hun ikke har seet i saa lang Tid."

„Ja men det er af de meget farlige Glæder, og jeg vil intet Ansvar paatage mig derfor. Vil Du endelig bede Hvidbjørn, saa værs'go, for mig gjerne, men i saa Fald maa jeg underrette Dig om, at Valborg ikke kan blive buden, thi jeg vil ikke have dem begge paa een Gang i mit Hus."

Alle Estrids Forestillinger og Bønner hjalp Intet, jeg var fast i min tagne Beslutning, og min Hustru maatte finde sig i, at Hvidbjørn ikke blev indbudt.

Da Festdagen nærmede sig, søgte jeg paa en fin Maade at faae at vide af Estrid, om hun havde nogle særlige Ønsker, med hvis Opfyldelse jeg muligvis kunde overraske hende. Det kom da ud, at der var een Ting, som særlig laa hende paa Hjertet, nemlig at jeg vilde skrive et lille Digt til hende.

„Et Digt?" udbrød jeg forbauset, „men hvor falder Du paa det?"

„Naar Du holdt rigtig af mig, kunde Du nok gjøre det", sage hun indsmigrende.

„Da forsikkrer jeg Dig, at der er mange brave Ægtemænd, som ikke ville kunne sammenstave to Rim til deres Hustruer, om det saa gjaldt deres Liv."

„Ja naar de ikke kan skrive Vers, men det kan Du. Du har dog skrevet Digte til Andre, saa maatte Du ogsaa kunne gjøre det til mig, naar Du blot vilde."

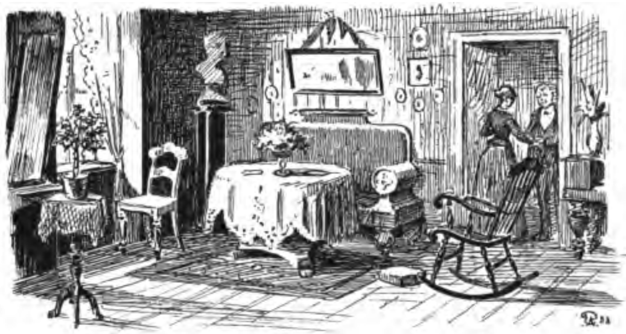
„Har jeg skrevet Digte til Andre?"

„Ja i Nøddebo Præstegaard, har Du glemt det? Valvisen om alle de Roser og yndelige Blommer!"

„Men den er jo af Gamle og ikke af mig. Hvorledes har Du læst dine Classikere? Det er nok bedst, Du læser den om igjen.“

Denne Feiltagelse friede mig dog ikke, thi Estrid vedblev at paastaae, at naar jeg holdt rigtig af hende, maatte jeg ogsaa kunne skrive et Digt til hende.

Da jeg næste Eftermiddag gik mig en Tur i Søndermarken, randt Estrids Ord mig i Hu. „Man kunde da gjerne gjøre et Forsøg“, tænkte jeg, begyndte derpaa, fik et Par Linier sat sammen, kom i Aande, vedblev at gaae og vedblev at digte, og da jeg havde gaaet Søndermarken en og en halv Gang rundt, var Digtet færdigt. Jeg gjentog det et Par Gange for mig selv for ikke at glemme det, og gik derpaa hjem, meget fornøiet med Udbyttet af denne Spadseretur.

XII.

Saa oprandt Festdagen. Det var lidt skyet i Veiret, Solen stod bag Taager, men snart brød den frem i fuld Magt og lagde en Guldbræmme om de bortvigende Skyer, medens Himlen hvælvede sig klar og blaa foroven, og Spurvene kviddrede muntert i de bladløse Træer. Da vi saa havde drukket The, gik Estrid ud forat give sine Ordrer til Ane, og jeg benyttede hendes Fraværelse til at dække Fødselsdagsbordet. Midt paa Bordet stillede jeg et lille Palmetræ, som skulde smykke hendes Blomsterbord; ved Siden af dette lagde jeg et Silketørklæde og et af Thorvaldsens Basreliefs i Gibs, foran paa Bordet lagde jeg mit Digt, der var blevet zirlig afskrevet paa rosenrødt Papir. Et Øieblik efter traadte Estrid atter ind, jeg førte hende hen til Bordet, hvor hun strax greb efter det rosenrøde Papir.

„Det var det, som Du ønskede Dig“, sagde jeg. „Egentlig skulde jeg have sunget det for din Dør imorges under Ledsagelse af Bas, Violin og Fløite, men paa Grund af Tidernes Ugunst maa Du tage til Takke med en simpel Oplæsning af mig, men derfor er Digtet ikke mindre velmeent.“ Jeg tog derpaa Digtet og læste:

Nu løfter Dagen sit Hoved med Glands,
Og Nattetaagerne svinder,
Blegnet er Stjernernes funklende Krands
For Østens Lys, som oprinder.
Du vaagner atter, min unge Viv,
Og opslaaer Øiet med Glæde,
Og festlig jubler mit Tankeliv,
Sin Rigdom liflig at qvæde.

O Dag med Jubel, o Morgen med Sang!
Velsignet Du stedse skal være!
Blandt fejreste Dage skal Du have Rang,
Du bragte min Hjertenskjære;
Da spired en Rose skær og fin
I Livets første Skærsommer,
Og den alene jeg kalder min
Blandt alle de Roser og Blommer.

Hvor bliver min Tanke glad og fri,
Naar blot din Røst jeg fornemmer,
Den toner for mig som en blid Melodi
Af sødeste Englestemmer;
Ved Lys af dit Øies milde Skin
Med Straalerne rene og klare,
Det er mig, som saae jeg i Himmerig ind
Med hele Guds Engleskare.

Ja Du er mit Hjertes dyreste Skat,
Af hvad denne Jord har i Eie;
Min Sol om Dagen, min Stjerne ved Nat
Med Lys over alle mine Veie,
Min skyggende Skov, min speilklare Sø,
Min Rose, min Lyst, min Udkaarne,
Mine Drømmes gyldne Æventyr=Ø
Med kneisende Slotte og Taarne.

Gud signe den Dag, som Dig kaldte frem!
Han lade den ofte oprinde
Lysnende over vort Kjærligheds Hjem
Med Jubel og Fest herinde!
Han føje det af sin Naade saa,
At Banen vi vandre tilsammen,
Og at vi omsider Livskronen faae
I Himmerigs Fryd og Gammen!

Efter endt Oplæsning saae jeg op og bemærkede, at Estrid havde Taarer i Øinene. Hun lagde sit Hoved paa min Skulder og hviskede: „Holder Du virkelig saa meget af mig?“

Jeg svarede med et Kys og sagde derpaa: „Og hvorfor skulde jeg ikke holde saa meget af Dig?“

„Jeg kan aldrig ret tænke mig det. Naar jeg seer Dig saa fordybet i dine Bøger eller saa optaget af dine Musæer, saa kan jeg ikke lade være at tænke, at der er Noget, som stærkere fængsler dit Sind og Hu, end jeg formaaer det.“

„Begynder Du nu at blive skinsyg paa Musæerne? Nei vær Du kun rolig, den allerskjønneste Musæums=mærkværdighed har jeg herhjemme, og det er min egen

søde Basilisk. — Men kom nu og se paa de andre Gaver!"

„Aa lad mig læse Digtet engang endnu, det er saa smukt!"

Det havde jeg naturligvis Intet imod, Estrid læste atter Digtet, og derpaa viste jeg hende de andre Gaver.

„Se hvor mange smukke Ting!" udbrød hun glad, „og Alt det har Du gaaet og tænkt paa til mig! Du skal have et Kys for hver af Gaverne, men for Digtet skal Du have tre."

En stærk Klokkeringning hørtes, og strax efter kom Ane ind og meldte, at der stod et Rosentræ ganske alene ude paa Gangen.

„Det var en mærkelig Gjæst", sagde jeg, „saa er det bedst, jeg gaaer ud og tager imod ham."

Netop som jeg kom ud til Rosentræet, hørte jeg Trin paa de nederste Trappetrin og derpaa Gadedøren slaaes hurtig i. Jeg tog Træet og bar det ind.

„Hvilket deiligt Træ!" sagde Estrid. „Det er vist fra Fader og Moder eller mine Søstre."

Opad Formiddagen indfandt imidlertid Søstrene sig og medbragte nogle Smaagaver, men de vidste ingen Besked om Rosentræet: „fra Fader og Moder er det heller ikke", tilføjede de. Jeg var lidt forstemt, thi det er slet ikke saa fornøieligt, at Ens Hustru modtager navnløse Gaver fra en ukjendt Giver. Søstrene gik hjem efter et kort Besøg, de skulde jo atter gjæste os om Aftenen.

„Mon det skulde være fra Morbro'er?" spurgte jeg,

da vi vare alene, idet jeg tilkastede Træet et Par temmelig uvenlige Øiekast.

„Det kan jeg aldrig troe“, sagde Estrid, „han vilde nok sætte sit Navn ved.“

„Jeg kunde have Lyst til atter at sætte det ud paa Trappen og saa lade, hvem der vil, tage det.“

„Det var Synd mod det smukke Træ“, meente Estrid. „Nei lad os heller beholde det; naar den ukjendte Giver kommer, vil han sikkert røbe sig.“

Herved blev det foreløbig. Noget efter indsandt Hvidbjørn sig forat bringe sin Lykønskning.

„Hvoraf veed Du, at det er Estrids Fødselsdag idag?“ spurgte jeg.

„Jeg mødte Morbro'er iforgaars, og han fortalte mig det.“

„Her skal Du see et tosset Rosentræ, Estrid har faaet“, sagde jeg ærgerlig.

„Hvorfor er det saa tosset?“

„Fordi vi veed ikke, fra hvem det er. Finder Du det ikke meget taktløst at sende en navnløs Gave til en gift Kone?“

Hvidbjørn saae lidt forlegen ud, og jeg raabte: „hør, det er bestemt Dig, der har sendt det — det kan ikke nytte, at Du nægter det, for jeg kan godt see det paa Dig.“

Saa maatte Hvidbjørn gaae til Bekjendelse, at det virkelig var fra ham, han havde ikke meent noget Ondt dermed.

„Naar det er fra Dig, gjør det ikke Noget“, sagde jeg, og nu takkede vi ham begge meget for den smukke Gave.

„Vi vente nogle af vore Venner hos os i Aften", sagde Estrid, „har De ikke Lyst at komme med?"

Det var snildt gjort af Estrid, thi nu fik hun indbudt baade Hvidbjorn og Valborg, og jeg kunde jo Intet sige dertil; Hvidbjørn takkede og lovede at komme.

„Det var mod vor Aftale", sagde jeg, da han var gaaet.

„Men jeg kunde dog ikke gjøre Andet, naar han havde været saa artig at tænke paa os", sagde Estrid med en uskyldig Mine, bag hvilken dog et skjælmsk Smil lyste frem. Jeg var altfor glad til at bevare nogen Vrede derover.

Og nu maatte Estrid ud i Kjøkkenet forat blive færdig med sine Tilberedelser til Festen om Aftenen. Den store Æblekage med Flødeskum paa var allerede færdig, og den havde hun vist mig med megen Triumph som Aftenens Stolthed. Nu skulde hun til at koge Krustader. Denne Beskjæftigelse var for mig altfor tillokkende, til at jeg kunde holde mig derfra. Hvert Øieblik var jeg ude i Kjøkkenet for at see til Estrid og Krustaderne og dernæst meddele mine gode Raad. Følgen heraf var, at det første Sæt Krustader, som blev trukket frem, var mislykket. Herved opildnedes min Iver endnu mere, jeg vilde endelig selv forestaae Tillavningen, thi jeg var vis paa, at Forsøget var mislykket, fordi Ledelsen ikke ganske havde været overgivet til mig. Til Lykke for Krustaderne traf det sig imidlertid saa heldigt, at jeg ikke længer kunde blive hjemme, da det var Tid for mig at varetage min Skolegjerning.

Da jeg ved Middagstid atter vendte tilbage fra denne og hurtig sprang op ad Trapperne, indhentede jeg

Morbro'er, som med en langsommere Gang arbeidede sig op ad dem, bærende en stor blaa Æske i den ene Haand.

„Goddag, Morbro'er", raabte jeg til ham. „Vil Du spise til Middag hos os idag?"

„Nei Tak", svarede han, „jeg kommer til Jer i Aften."

„Hvad har Du i den store Æske der?

„Det er en Overraskelse, som I skal faae at see i Aften. Nu stiller jeg den blot ind i dit Værelse, og saa løber jeg strax igjen."

Jeg lukkede ham ind i mit Værelse, han satte Æsken ind under mit Skrivebord og sagde fornøiet: „Se saa, lad den nu staae der — men rør bare ikke ved den!"

„Hør, Morbro'er", sagde jeg, „der er da vel ikke et Fyrværkeri i den eller noget Saadant, der maaskee staaer og knalder af herinde?"

„Vær Du rolig — den knalder ikke af, før jeg vil have det."

„Altsaa dog Noget, der knalder — Morbro'er, Morbro'er, blot Du ikke volder nogen Ulykke dermed!" sagde jeg ængstelig og viste stor Tilbøielighed til at aabne Æsken. Morbro'er holdt mig dog tilbage: „Du kan være ganske tryg, den hverken snærrer eller bider. — Farvel! — Det er ellers kjedeligt, jeg har en styg Hovedpine idag."

„Hvor kan det være? har Du arbeidet for meget?" spurgte jeg deltagende, skjøndt jeg rigtignok ikke kunde forstaae, hvad det skulde være for et Arbeide, som havde anstrængt Morbro'er i den Grad.

„Det er nervøst", svarede han, „det kommer vist af den tykke Luft."

„Men det er jo Solskin idag", indvendte jeg.

„Ja saa kommer det af Solskinnet, maaskee jeg saa bliver fri for den i Aften. Farvel, hils din søde Hustru!"

— Om Eftermiddagen holdt Estrid og jeg Mørkning sammen. Jeg satte mig i Sophaen ved hendes Side, vi lukkede Kakkelovnsdøren op, saa Flammerne derinde lyste op i hele Stuen med deres urolig viftende Luer, og saa begyndte vi at fortælle den evig mærkelige Historie, som Estrid aldrig kunde blive kjed af at høre, hvorledes vi To havde lært hinanden at kjende, og at drøfte det endnu mærkeligere Phænomen, at for tre Aar siden havde vi ikke kjendt det Mindste til hinanden, ja end ikke anet hinandens Tilværelse.

En stærk Ringen afbrød disse Betragtninger. Det var Estrids Søstre.

„Har I ikke Fader og Moder med Jer?"

„De komme kjørende siden, men vi vilde helst gaae."

„Det skal nu være saa grumme fint med dem", sagde jeg, „men saa er det da bedst at faae Lampen tændt, thi det er ikke fint at modtage sine Gjæster i Mørke."

Men Sophie og Johanne fandt det saa hyggeligt med Lyset af Kakkelovnsilden i Tusmørket og bade om at beholde denne Belysning. Snart efter ringede det atter, og saa kom Corpus Juris med Andrea Margrethe. Den første overbragte sin Lykønskning i zirlige Ord, og ledsagede den med en liden Spæske i Form af en Reisekuffert.

„Nu maae vi sandelig have Lys paa Møllen," sagde jeg, og saa blev Lampen tændt.

Den Næste, der kom, var Morbro'er. Han klagede endnu stedse over sin Hovedpine, der ikke var aftagen. Jeg foreslog ham at lægge sig lidt ind paa min Sopha, og det var han da ogsaa villig til.

„Du skulde gnide Panden med Eau de Cologne; Du kan tage Flasken paa mit Skrivebord. Bi lidt, saa skal jeg tænde et Lys til Dig."

„Nei lad mig heller være i Mørket; Lyset skærer saa stærkt i Øinene."

Saa gik Morbro'er ind i mit Værelse, og Døren blev lukket i efter ham. Nu indfandt vore øvrige Gjæster sig, Svigerforældrene, Hvidbjørn, nogle Venner og Veninder. Jeg havde nok at gjøre med at opfylde mine Pligter som Vært, at modtage Gjæsterne og holde Samtalen vedlige, og over alt dette glemte jeg Morbro'er, der var falden i Søvn inde i mit Værelse.

Jeg havde faaet mine Gjæster bragte til Sæde, og Corpus Juris underholdt dem med et veltalende Foredrag over den engelske Handelspolitik: jeg hørte kun lidet efter, men var glad over, at de Andre fulgte det med stor Opmærksomhed. Midt under Foredraget gik Døren op, og Morbro'er traadte ind, bukkende og smilende huldsalig over hele Ansigtet. Ved Synet af ham brast Selskabet i Skoggerlatter. Corpus Juris blev ærgerlig over denne Mangel paa Opmærksomhed, vendte sig om, saae Morbro'er og brast selv i Latter. Morbro'er vedblev at bukke og smile, veltilfreds med den Munterhed, hans Komme frembragte.

„Morbro'er!" raabte jeg halvkvalt af Latter, „er det Overraskelsen, Du lovede os i Formiddags?"

„Hvilket? hvad?" spurgte Morbro'er, der nu selv blev mere overrasket end nogen af os Andre.

„Kom og se!" sagde jeg og trak Morbro'er hen foran Speilet.

Ved at see sit Ansigt i Speilet foer Morbro'er saa forskrækket tilbage, som om han havde seet et Medusahoved derinde.

„Blækflasken!" raabte han, medens en ny Lattersalve brød løs bagved ham, thi nu forstode vi Sagens Sammenhæng. I Mørket havde han taget feil af de to Flasker og gnedet Panden ind med Blæk istedenfor med Eau de Cologne.

Morbro'er saae græsselig ud. Panden og Tindingerne vare kulsorte, medens en enkelt Draabe lig en duggende Regn var løbet ned over Kinderne, ja havde endog naaet helt ned paa hans Krave. Jeg førte ham strax ud til Vadsken i Kjøkkenet, vi laante grøn Sæbe hos Ane og begyndte nu at gnide, skure og tvætte, saa baade Sved og Sæbe stod ud af Morbro'er derved. Det Værste fik vi taget bort, men nogle mørke Pletter bleve dog siddende tilbage, der svævede lig truende Uveirsskyer over Morbro'ers Pande. Heldigt var det imidlertid, at Hovedpinen over alt dette var ophørt, og Morbro'er atter vandt sit gode Humør tilbage.

Corpus Juris' Foredrag blev ikke fortsat, dertil var Stemningen bleven altfor oprømt. Latter og høirøstet Tale fyldte de smaa Værelser med saadan Larm, at den engelske Handelspolitik redningsløst vilde være

druknet deri, om Corpus Juris havde været saa ufor-sigtig atter at føre den frem.

Saa kom Estrid ind og hviskede til mig, at Theen var færdig, om vi havde Lyst til at gaae til Bords. Jeg gik hen til Svigermoder og bød hende min Arm, idet jeg med høi Røst opfordrede Herrerne til at tage Damer og følge med til Bords.

Hvidbjørn førte Estrid til Bords. „Det var snildt," tænkte jeg, og saae mig om efter Valborg. Hende havde Corpus Juris taget til sin Dame og underholdt hende saa ivrig, at hun ikke engang kunde faae Tid til at kaste et Blik over til Hvidbjørn.

Maaltidet og Samtalen var godt i Gang, da jeg hørte et Dump ude i Kjøkkenet.

„Der var vist Noget, som gik galt," hviskede Svigermoder til mig.

Jeg saae over til Estrid — hun løb i samme Øieblik ud af Døren. Jeg blev siddende lidt og ventede, men da hun ikke kom tilbage, blev min Uro for stærk, jeg reiste mig uden Støi fra min Plads og listede mig ud i Kjøkkenet. Der laa Æblekagen, Aftenens Stolthed, midt paa Gulvet og flød i sit Flødeskum, medens Estrid og Ane som to Sorgens Genier stode og stirrede paa den med et Udtryk af haabløs Fortvivlelse.

„Hvordan er det gaaet til?" spurgte jeg, skjøndt det var et temmelig overflødigt Spørgsmaal, thi det var let nok at forstaae, at Ane havde tabt Æblekagen ved at bære den over Gulvet. Ane trak sig imidlertid ud af Forlegenheden ved at skænde paa Estrid. „Det er saamænd fordi Fruen vilde have den paa det lille Fad. Havde Fruen blot fulgt mit Raad og sat den paa det

store, saa var dette ikke skeet, men da nu Fruen — —" saaledes snakkede hun videre, medens Estrid og jeg fæstede sorgfulde Blik paa den forulykkede Æblekage uden at give videre Agt paa hendes Tale.

Andrea Margrethe, der havde anet Uraad, kom ud til os for at see, hvad der var paa Færde. Vi fortalte hende, hvad der var skeet.

„Ja kjære Venner," svarede hun, „det kan jeg nok selv see. Men det hjælper jo ikke, at I staaer og seer paa den, dermed kommer I ikke videre."

Estrid sagde i en bedrøvelig Tone, at der var vist ikke mere at gjøre ved den Ting, Æblekagen kunde hun dog umulig sætte paa Bordet, og hun havde i Øieblikket intet Andet at byde vore Gjæster.

„Vist ikke," sagde Andrea Margrethe. „Lad os blot faae den op igjen og see rigtig paa den — — naa ja, den er revnet lidt i Midten, men kan nok presses sammen igjen — Flødeskummet maa naturligvis skrabes af Altsammen, men naar Du strøer et tykt Lag Sukker ovenpaa, saa er der saamænd Ingen, der kan see, at den har taget nogen Skade, naar blot Nicolai lader være at tale derom."

Det lovede jeg naturligvis. Jeg vilde gjerne være forbleven i Kjøkkenet forat være behjælpelig ved Æblekagens Restauration, men Andrea Margrethe drev mig bort derfra og sagde, at det kunde hun og Estrid godt besørge alene, jeg skulde derimod gaae ind til Gjæsterne, thi det skikkede sig ikke, at Vært og Værtinde vare borte paa een Gang.

Jeg gik atter ind og vel var det, thi Samtalen var i Færd med at gaae istaa. Den Eneste, som endnu

talte, var Corpus Juris, der ligesom Captainen paa det synkende Skib i Søslaget ansaae det for sin Pligt at fyre, saalænge han endnu var oven Vande.

„Der er da ikke skeet noget Uheld?“ spurgte Svigerfader mig over Bordet.

„Alt er i Orden,“ svarede jeg freidig. „Er der Ingen, der skal have mere? — Aa Hvidbjørn, vær saa god at sende den Sildesalat videre, som er landet nede hos Dig!“

Snart efter indfandt Estrid og Andrea Margrethe sig, og tilsidst til min store Glæde Æblekagen. Den straalede saa reent i sit hvide Sukkerlag, at intet Menneske skulde ane, hvilken Overlast den havde lidt. Brød og Smør og Sildesalat og øvrige Tilbehør blev taget bort, Dugen straalede hvid og reen, og jeg satte „Kardinalen“ i Bevægelse.

En munter og festlig Stemning besjælede os Alle, Samtalen gik muntert og let, Vittigheder faldt ved den ene Ende af Bordet og bleve besvarede fra den modsatte — da blev det gode Samlag paa en ublid Maade afbrudt ved en Disput mellem Corpus Juris og mig. Hvorledes denne opkom, veed jeg ikke — jeg troer næsten, at Hvidbjørn gav den uskyldige Anledning dertil ved at fortælle om et Portræt, som han havde set i Amsterdam, og hvilket han troede forestillede Cort Adeler. Nu maa man vide, at Corpus Juris bærer gammelt Nag til denne Søhelt, uden at det er mig bekjendt, at Cort Adeler i mindste Maade har givet ham Anledning dertil. Allerede tidligere havde vi fægtet en Dyst om dette Æmne, men vare blot begge blevne saa meget mere haardnakkede ved vor Mening. Neppe hørte Corpus

Juris Navnet udtale, før han sagde saa høit, at det kunde høres over hele Bordet: „Aa det Portræt har naturligvis været bare Humbug og Vindmageri som Alt, hvad der kommer fra den Kant.“

„Hvad behager?“ spurgte Hvidbjørn studsende, idet han opfattede Ordene saaledes, som om der ved „den Kant“ blev sigtet til ham.

Jeg gav imidlertid ikke Corpus Juris Tid til at opklare denne Misforstaaelse, thi jeg betragtede den faldne Yttring som en Handske, kastet til mig. Jeg tog den øieblikkelig op og sagde saa lydelig, at det ogsaa kunde høres af Alle: „Ilde staaer det til i Danmark, naar vore berømmelige Helte omtales paa den Maade og det af Folk, som neppe har seet stort Andet af Verden end deres egen lille Tue og derfor mene at kunne maale Alt efter den.“

Det Sidste behøvede jeg nu ikke at sige, for Corpus Juris kunde jo ligesaa vel have Lov at have sin Mening som jeg min. Men det er bekjendt nok, at naar man kommer i Disput, har man altid meest Lyst til at føre Striden over paa de stridende Personligheder.

Corpus Juris blev ikke Svar skyldig, og nu faldt Ordene skarpt paa hinanden, hele det øvrige Selskab forstummede og fulgte os to kæmpende, men det var tydeligt, at jeg havde alle Damerne paa min Side, som mere end een Gang gave deres Bifald til Kjende, naar jeg med fyrig Varme havde ført Cort Adelers Sag. Dette gjorde Corpus Juris end mere ilter, thi han er ellers altid vant til at henrive Damerne med sin Veltalenhed, og det harmede ham, at jeg nu aldeles skulde tage Luven fra ham. Han lod Ord falde om Gjække

og unge Taaber, som intet Skjøn have paa en ægte historisk Kritik, men troe at kunne maale og veie Historien efter deres barnagtige Phantasier. Hertil svarede jeg, at den nødvendige Betingelse forat forstaae det Store og Ædle er at have Noget deraf i sit Hjerte, men naar man selv er en Philister, ville endog Historiens meest glimrende Bedrifter svinde ind til smaa Hverdagsbegivenheder, thi, sluttede jeg min Tale med Anvendelse af et Citat som et Slags Trumf, hvilken Modstanderen ikke kan stikke: „Det er et sandt Ord, som den store Tænker Kant har sagt: vi see Tingene ikke, som de ere, men som vi ere.“

Striden begyndte at blive uhyggelig for de Tilstedeværende, og det var derfor meget fornuftigt af Svigerfader, at han paa een Gang greb sit Glas, løftede det i Veiret og sagde: „Ja, mine Venner! vi ere dog egentlig ikke kommen sammen for at sige hinanden Ubehageligheder, men forat feire en Festdag. Lad os derfor — —“

Her blev han afbrudt af Corpus Juris, og havde jeg før været fuld af Vrede mod ham, saa maatte jeg nu beundre den ægte Gentlemans-Lethed, hvormed han forstod at betvinge sin Heftighed og atter gjøre sig til Herre over Situationen.

„Undskyld,“ sagde han, idet han sprang op fra sin Plads, „den Skaal maa jeg faae Lov at udbringe. Jeg haaber, at Selskabet ikke tager Forargelse af den Strid, som nys blev ført; de vide sikkert Alle, at Broder Nicolai og jeg ikke mene hinanden det saa ilde, men vi ere begge som to Svovlstikker, der strax futte af, naar man støder dem lidt haardt mod hinanden. (Hør! hør!

raabte Morbro'er). Fordum havde vi vor kjære Broder Christopher, der forstod at lade vore Differentser gaae op i en høiere Enhed, men nu sidder han langt fra os ovre i sin jydske Præstegaard. Godt er det da, at Du, min Broder, har taget Dig en Hustru, hvis elskelige Mildhed faaer al Strid til at forstumme. Maa jeg bede Dem, mine Damer og Herrer, om at tømme et Glas for vor unge Værtinde, hvis milde Blik hviler over os som et Solblink paa en tidlig Vaardag, og hvis Stemmes Klang lyder yndefuldt for os som Drosslens Slag i den fredsæle Bøgeskov. En Skaal for hende, hvis Væsens Ynde lægger Skjønhed og Solglands over dette Hjem!"

Denne Skaal udsonede mig ganske med Corpus Juris. Medens de Andre klinkede med Estrid, ilede jeg hen til ham, trykkede hans Haand hjertelig og sagde: „Tak skal Du have for den Skaal; den var som talt ud af mit Hjerte. Ja Du har Ret, vi ere som Svovlstikker, men heldigvis er vor Vrede ogsaa ligesaa hurtig udbrændt som en Svovlstik."

Og hermed havde Tordenveiret udladt sig. Den kvægende, friske Luft, som altid kjendes efter et saadant, viste sig her i den fornøielige Stemning, som udbredte sig over os Alle. Skaaler paafulgte, den ene efter den anden. Jeg udbragte en Skaal for Svigermoder i nær Tilslutning til den foregaaende, thi det er Moderen, som fortjene Tak, naar Døttrene arte sig vel — Corpus Juris udbragte en Skaal for Svigerfader og denne atter for mine Brødre med Beklagelse over, at kun den ene af disse var tilstede. Saa udbragte Hvidbjørn en Skaal for mig, „thi," sagde han, „vi have Alle ønsket

Husfruen til Lykke idag, men det var dog meget rimeligere at ønske Manden til Lykke, fordi han har vundet en saadan Perle, hvis Besiddelse vi Alle maae misunde ham." „Hør! hør!" raabte jeg og slog med min Kniv og Gaffel i Bordet, saa Glas og Flasker dandsede en klirrende Hopsa rundt omkring. Stemningen blev stedse livligere.

Nu reiste Morbro'er sig og bad om Ordet. Der svævede et bredt Smil over hans Læber, som dannede en snurrig Modsætning til de dunkle Blæk-Skyer, der svævede over hans Pande. „Jeg vil takke Vært og Værtinde," sagde han, „fordi de i rette Tid har givet os Noget at spise. Jeg veed intet Ynkeligere end disse kjøbenhavnske Aftenselskaber, hvor man først kommer til Bords Kl. 10 eller 11, halvdød af Sult og Kjedsomhed og Ærgrelse. Saaledes gik det mig en Aften i forrige Uge, da jeg tilsidst var saa opirret, at jeg gjerne kunde have slugt vor lille blegnæbbede Vært, der gik omkring og havde sin diaboliske Glæde af at see sine Gjæster ligesaa forsultne som han selv. Og da vi saa endelig havde faaet Noget i Livet, bleve vi strax kjørte paa Porten, netop som Gemytligheden skulde begynde. Det kalder jeg rigtignok en ynkelig Fornøielse! Nei man skal give Folk at spise, saasnart de kommer sammen, saa bliver de strax gemytlige og kommer i godt Humor, saaledes som vi Alle er i Aften, og det kunne vi takke vor brave Vært og elskværdige Værtinde for! De leve!"

Et tordnende Hurra blandet med dundrende hør! hør! belønnede Morbro'er for hans Tale. Han satte sig ned, hilsende, blinkende, nikkende til alle Sider, og det var utvivlsomt, at han for sit Vedkommende var

naaet op til Gemytlighedens attraaede Høide. Jeg takkede for Skaalen og bad vore Gjæster være forvissede om, at saalænge Estrid og jeg stode ved Roret, skulde de aldrig i vort Hus komme til et ynkeligt kjøbenhavnsk Aftenselskab.

Efterat endnu et Par Skaaler vare udbragte, bad jeg Gjæsterne tage til Takke, vi klinkede endnu engang med hinanden og forføiede os derpaa atter ind i Dagligstuen. Medens vi her ønskede „Velbekomme“, kom Morbro'er hen til mig og hviskede: „nu kunde det være paa Tide at komme med Overraskelsen“. Denne havde jeg ganske glemt og blev just ikke saameget glad ved at mindes om den, dog var det mig altid en Beroligelse, at Morbro'er ikke vilde være ene om den, men bad mig følge ind med forat være ham behjælpelig. Vi gik ind i min Stue, hvor jeg strax saae, at Gulvet bar Spor af Morbro'ers uheldige Feiltagelse af de to Flasker. Han drog nu den hemmelighedsfulde blaae Æske frem og aabnede den.

Han trak først et Stykke sammenfoldet Silketøi op, holdt det i Veiret og blæste op i det, til det foldede sig ud og blev rundt.

„En Ballon!“ raabte jeg.

Morbro'er nikkede fornøiet.

„Men hvordan faae vi den til Veirs?“

Til Svar trak Morbro'er en lille flad Blikskaal op af Æsken, hvilken han dernæst befæstede under Ballonens Aabning. Endelig tog han en lille Flaske op med Spiritus, som han hældte ud i Blikdaasen.

„Naar vi nu holde en tændt Svovlstik hen til

dette," sagde han, „saa blusser det op, og saa gaaer Ballonen. Det er en rigtig Monbelliere."

„Montgolfiere," rettede jeg ham. „Hvor har Du faaet den fra?"

„Min Ven, Fyrværker Luigi har lavet den til mig."

„Og Du troer virkelig, at den kan gaae?"

Det skal Du faae at see," svarede Morbro'er med Stolthed. „Men nu maa Du først drive dem Allesammen ind i Spisestuen, saa at vi have Daglistuen til vor Raadighed. Saa slukke vi Lysene derinde og sætte Ballonen til Veirs."

„Det bliver et nydeligt Syn; blot der var lidt høiere til Loftet," sagde jeg. „Du behøver vel ikke flere Forberedelser?"

„Jeg er færdig. Hele Apparatet er saa overordentlig simpelt," sagde Morbro'er med Værdighed i Bevidstheden om, at det var ham, der skulde forskaffe Selskabet en saa udsøgt Nydelse.

Jeg gik nu ind og bad Selskabet forføie sig ind i en anden Stue, medens der forberedtes en Overraskelse. Da Stuen var bleven tom, flyttede jeg Stolene til Siden, forat der kunde være bedre Plads til at røre sig, slukkede Lysene, og raabte ind til Morbro'er: „Færdig?„

„Lad gaae!" raabte han — hurtig rev jeg Fløidørene op til Spisestuen, hvor hele Selskabet flokkede sig forat see det forventede Skuespil.

Lidt efter aabnedes Døren til min Stue: „Nu gaaer Ballonen!" raabte Morbro'er — og Ballonen svævede ind, hævende sig med majestætisk Langsomhed op

under Loftet, hvor den holdt sig stille paa et Sted som en glødende Ildkugle i Mørket.

„Aa, hvor nydeligt!“ lød det i beundrende Chor inde fra Spisestuen, og i nogle Øieblikke nøde vi Alle med udeelt Glæde det skjønne Syn

Men saa var der et uroligt Hoved, som raabte: „Kan den ikke drive som en rigtig Ballon?“

„Jo vel kan den drive,“ svarede Morbro'er, som ikke vilde taale, at hans Ballon skulde have nogensomhelst Mangel. Han sprang op paa en Stol og søgte at støde til Ballonen for at bringe den i Drift.

„Lad heller være!“ raabte jeg, „Du kan dog ikke naae den.“

„Jo vist kan jeg saa,“ svarede Morbro'r, strakte Armen længer ud og — bums! der styrtede han paa Hovedet ned af Stolen, væltende i sit Fald et Bord og tvende Stole. Jeg og et Par Venner sprang strax til forat hjælpe ham op; medens vi søgte at faae ham paa Benene, hørte jeg et høit Angstraab: „Ballonen!“ Jeg vendte mig hurtig om og saae i Veiret — der var gaaet Ild i Ballonen. Jeg fulgte uden Betænkning Morbroers uheldige Exempel og sprang op paa en Stol forat gribe den, men nu var Ballonen kommen i Drift og gled brændende i lys Lue over mod Vinduet.

„Gardinerne! Gardinerne!“ raabtes der, og nu tumlede hele Selskabet ind, raabende, skrigende, snublende, væltende Stole og sig selv. Jeg søgte forgjæves at komme frem — og nu naaede Ballonen Gardinerne, i et Nu flammede de op — „Vand! Vand!“ raabtes der af Herrerne, medens Damerne skrege i alle mulige Tonarter fra det høieste ih! til det dybeste uh! — selv

stod jeg forstenet af Skræk over den truende Fare — da saaes en Kæmpeskikkelse henne ved Vinduet, det var Hvidbjørn: i et eneste Tag rev han de brændende Gardiner ned, slog dernæst Ballonen i Gulvet, og nu styrtede vi Alle hen forat træde og trampe paa de brændende Stumper, indtil hver Gnist var slukket.

Dernæst maatte der skaffes Liv i et Par Damer, som vare besvimede, men heldigvis snart kom til sig selv igjen; saa blev Morbro'er undersøgt, han havde faaet en Skramme under det høire Øie, men var forøvrigt uskadt. Endelig blev Brandskaden besigtiget, Gardinerne vare rigtignok gaaede i Løbet, og af Ballonen var kun en sondertraadt Blikskaal tilbage, Værelset var fuldt af en sveden Brandlugt, men vi vare dog glade over at være slupne saa godt derfra, og Forskrækkelsen veg snart for en stigende Munterhed. Den Eneste, som ikke ret vilde komme i Humør igjen, var Morbro'er, han var betydelig flau over den uheldige Udgang, som var fulgt efter den glimrende Begyndelse; han søgte at redde sig ud af Forlegenheden ved at skyde Skylden paa Ballonen og udbrød flere Gange: „hvem kunde nu have troet det om det Asen af en Ballon?"

Tiden var imidlertid skreden frem, og Selskabet begyndte at tage Afsked.

„Vil De allerede gaae?" spurgte jeg. „Det er snart Midnat!" lød Svaret — „hvad, er Klokken saamange? farvel da og kom snart igjen." „Farvel! farvel og Tak for denne morsomme Aften!" — saaledes lød det fra den Ene efter den Anden, tilsidst var hele Selskabet forsvundet, Estrid og jeg bleve alene tilbage i Stuen. Jeg gik hen og lukkede et Vindue op! vi stode

begge i Taushed og saae op mod de funklende Stjerner. Den dybe Taushed og den friske Luft dannede en velgjørende Modsætning til den Støi og Uro, hvori vi nys havde tumlet os. Estrid drog et dybt Suk.

„Hvad sukker Du for?“ spurgte jeg.

„Jeg veed ikke selv,“ svarede hun, „men naar jeg seer op mod Stjernerne, paakommer der mig altid en underlig Længsel.“

„Vilde Du da gjerne sidde oppe paa en af Stjernerne, medens jeg stod her i det aabne Vindue og saae op til Dig?“

„Jeg vil helst være hos Dig. — Men hvor det var godt, at Hvidbjørn var saa flink til at rive de brændende Gardiner ned!“

„Hvor kommer Du nu til at tænke paa Hvidbjørn?“ spurgte jeg, idet jeg opfattede Estrids Ord som en skjult Bebreidelse til mig, at jeg ikke havde været saa flink.

„Aa jeg veed ikke — det var ved at see paa Gardinstængerne her. Men ellers gik jo Alting godt, og Anretningen var god, ikke sandt? Moder hviskede til mig, at Bordet var nydelig dækket.“

„Paa nær Uheldet med Æblekagen,“ sagde jeg. „Men ellers var Alt fortræffeligt — dog lad os nu komme til Ro, thi det har været en anstrængt Dag.“ —

— I den følgende Tid havde jeg meget travlt. Der var bleven en Assistentplads ledig ved et af Musæerne; kunde jeg opnaae den, da vilde min økonomiske Status betydelig forbedres, og jeg kunde faae Haab om at sikkre mig et „sorgfrit Udkomme“. Jeg satte derfor alle Seil til, henvendte mig til alle dem, som havde Ind-

flydelse paa Pladsens Besættelse og fik foreløbig gode Løfter af dem Allesammen. Estrid klagede over, at jeg var saa lidt hjemme i denne Tid.

„Embedet gaaer for Alt, søde Basilisk,“ trøstede jeg hende.

„Ja naar Du faaer det, men Du har det jo ikke endnu.“

„Jeg har godt Haab om at faae det. Nu skal jeg blot tale med Etatsraaden, det er ham, som slaaer Hovedet paa Sømmet. Jeg har søgt ham fire Gange i Ministeriet, og hver Gang har jeg faaet til Svar, at han var gaaet netop fem Minutter, før jeg kom — man kunde næsten troe, at han kunde lugte mit Komme og derfor skynder sig bort, for der er nok en Anden, som han heller vil give Pladsen. Men nu i Dag vil jeg opsøge Løven i dens Hule og prøve, om jeg kan træffe ham i hans Bolig.“

„Men Du kommer vel hjem til The?“

„Du kan være ganske rolig — Etatsraaden holder ikke saa længe paa mig. — Farvel søde Basilisk, pas godt paa Huset, at Ingen kommer og tager Dig, medens jeg er borte!“

Det var en sludsfuld og regnkold November Eftermiddag. Mørket var alt faldet paa, og Lygterne bleve tændte. Jeg knappede min Frakke tæt til og løb hurtig ned ad Alleen og Vesterbro. Ved Skydebanen mødte jeg Morbro'er. Jeg vilde skynde mig forbi ham for ikke at opholdes af hans Snaksomhed, men han havde allerede faaet Øie paa mig.

„Hvor skal Du hen i saadan Fart?“ spurgte han.

„I Forretninger," svarede jeg.

„Og jeg skulde netop ud at besøge Jer."

"Det var uheldigt, men Du træffer da Estrid hjemme."

„Er hun alene?" spurgte Morbro'er.

„Ja hvem skulde være hos hende, naar jeg ikke er der?"

„Aa din Ven Hvidbjørn for Exempel; han er jo en Slags Husven hos Eder."

„Hvad mener Du med det?"

„Jeg mener En, som underholder Konen, naar Manden er ude. — Naa naa, Du behøver ikke at see saa bistert paa mig, der er jo intet Ondt i det."

„Dum Snak!" sagde jeg ærgerlig. „Hvidbjørn har desuden ikke været hos os i de sidste fjorten Dage."

„Ikke det? Da er det ikke længer siden end iforgaars, at jeg traf ham i et Formiddagsbesøg hos Estrid. Men Du har Hastværk, og jeg vil ikke opholde Dig. Farvel!"

„Det tossede Menneske skal altid lade Munden løbe med sin tankeløse Snak," tænkte jeg ved mig selv, idet jeg gik videre. Men den tankeløse Snak havde dog givet mig Noget at tænke paa — den var maaske ikke saa tankeløs endda. Af Børn og Taaber er det jo, man skal høre Sandheden.

Havde Hvidbjørn virkelig besøgt Estrid iforgaars? Det havde hun ikke sagt mig et Ord om, og hun pleiede dog ellers altid at fortælle mig, hvad der hændtes i min Fraværelse. Hm! hm! det var dog underligt! Havde han været een Gang hos hende, uden at hun

fortalte mig det, kunde han ogsaa have været der flere Gange uden mit Vidende!

Jeg gik videre. Men Etatsraaden og mit Besøg hos ham havde jeg glemt; jeg tænkte kun paa Hvidbjørn og Estrid.

Jeg overtænkte hele Forholdet nøie fra den første Tid, Hvidbjørn var begyndt at komme i vort Hus. Estrid havde altid viist ham Interesse — dog ikke større end den, hun skyldte mine Venner. Senere havde hun til sine Tider viist ham en vis Koldsindighed, men den kunde være forstilt — — og nu Hvidbjørns Forhold til Valborg, det kunde være et Maskespil for at gjøre mig desto tryggere. Og nu kom jeg pludselig til at tænke paa Rosentræet, som Hvidbjørn havde sendt til Estrid til hendes Fødselsdag — og hvorledes han i sin Skaaltale til mig havde kaldt hende „en Perle, som man maatte misunde mig" — og hvorledes hun om Aftenen havde seet op til Stjernerne og sukket — og hun havde sagt, at Hvidbjørn var flink, flinkere end jeg — — —

„Det er Løgn Altsammen!" raabte jeg ganske høit og stampede i Brostenene, saa de Forbigaaende forundret vendte sig om og saae efter mig.

Jeg blev lidt flau og gik videre. Det var næsten, som om mit Udraab havde bortskræmt alle de onde Tanker; jeg skammede mig over, at jeg kunde lade Saadant opkomme i mit Sind.

Men lidt efter lidt kom de samme Tanker listende igjen, den ene efter den anden, de kom lydløst som Skygger og Gjenfærd og hang sig over mig med blytung Vægt. „Forstilt Koldsindighed — Rosentræet — Perlen

— hun saae op til Stjernerne og sukkede — hun modtager Besøg af ham uden at sige mig det": det var Themaet, hvorover mine Tanker varierede i det Uendelige. Jeg søgte at ryste dem af mig, men de hang kun desto fastere.

Paa Vesterbros Passage standsede jeg. Lygterne glimtede mat gjennem Taagen og Mørket; hvad vilde jeg ikke give for en lysende Tanke, som kunde føre mig ud af dette Vilderede paa ret Vei!

Pludselig kom den lysende Tanke: gaa hjem til Estrid og tal med hende og faa Forklaring paa det Altsammen!

Det var en god Beslutning. Jeg vendte mig hurtig om og gik rask hjem. Ad Vesterbro gik det med Stormskridt: nu skulde jeg snart faae Gaadens Opløsning.

Men da jeg kom til Frederiksberg Allee, blev jeg atter tvivlraadig og sagtnede mine Skridt. Hvilken Gaade vilde jeg have opløst? Hvis der nu slet ingen Gaade var? Hvis det hele var en ugrundet Skinsyge, en latterlig Skinsyge, dobbelt latterlig hos mig, der saa ofte havde spottet Skinsygen som det Taabeligste og Urimeligste! og nu blev jeg selv skinsyg uden Skygge af Grund, anden end den, at Hvidbjørn havde været i Besøg, medens jeg var ude, og det havde Estrid glemt at sige mig.

Nei jeg vilde slet Intet sige, slet ikke tale derom, det var jo kun at gjøre mig selv latterlig. Og dog — —

Nu stod jeg udenfor vort Hjem og saae op til Vinduerne. Gardinerne vare trukne for, men der var Lys i Stuen. Der stod jeg i et slemt Dilemma: enten

sagde jeg Intet, men fik da heller Intet at vide, blev i den samme Uvished — eller jeg sagde Alt til Estrid, men gjorde mig da maaskee selv til Latter ved en taabelig og ugrundet Skinsyge.

„Nu veed jeg, hvorledes jeg vil bære mig ad“, sagde jeg til mig selv efter nogen Overveielse. „Jeg vil slet intet sige, men blot see paa Estrid, see rolig og alvorlig paa hende. Kan hun da see paa mig igjen uden at skifte Farve, see paa mig med et klart og uskyldigt Blik, saa er Alting godt — og saa vil jeg knække Halsen paa Morbro'er den første Gang, jeg møder ham igjen.“

Det fandt jeg, var det Fornuftigste, og gik rolig op ad Trapperne. Forstuedøren stod aaben. „Det var besynderligt!“ tænkte jeg, „hvorfor mon den ikke er lukket?“

Sagte aabnede jeg Døren til Dagligstuen, et svagt Lysskær fra Lampen strømmede mig i Møde og — — o rædselsfulde Syn, som bragte mit Blod til at stivne! I Sophaen sad Estrid; ved hendes Side den troløse Ven. Hun lagde sit Hoved ømt op til hans Skulder, han holdt Armen om hendes Liv. Han vendte Ryggen til mig, saa jeg kunde ikke see Udtrykket i hans Ansigt, men det var for den Sags Skyld det Samme, jeg havde seet nok — ja mere end nok.

Lydløst drog jeg Døren til. Alt løb rundt for mig, jeg kunde gjerne være styrtet til Jorden. Saa kom jeg atter til Besindelse; kold som en Marmorstøtte gik jeg igjen ned ad Trapperne. Hvor jeg vilde hen, vidste jeg ikke; jeg vidste kun det, at deroppe havde jeg ikke mere at gjøre. Eller skulde jeg tale med Estrid,

affkræve hende en Forklaring? som om ikke, hvad jeg havde seet med mine egne Øine, raabte høiere end enhver Forklaring!

Jeg gik som en Automat, som et Menneske, man har taget baade Hjerte og Hjerne ud af, og som hverken kan føle eller tænke. Rundt om mig var mørk Nat, men indeni mig var det endnu mørkere.

Tilsidst fandt jeg mig selv siddende paa en Bænk. Foran mig glimtede noget dunkelt Vand med et svagt Lysskær, jeg saae nøgne Træer og bladløse Grene. Jeg var kommen ind i Frederiksberg Have.

Frederiksberg Have! Stedet for saa mange glade Vandringer i vort Ægteskabs første Dage! Hvor Livet havde jublet omkring mig og i mig, Fuglene havde sunget, Solen havde skinnet, Himlen hvælvet sig blaa over vore Hoveder, og jeg var selv i den syvende Himmel af Glæde — og nu gik jeg atter her i Mørket, i Kulden, med Dødens Bitterhed i Hjertet — var det virkelig mig, den Selvsamme, som engang fandt, at mit Bryst var for trangt til at rumme al den Glæde, som var i mig!

Estrid! dyrebare Navn, som for mig indesluttede alt Ædelt, alt Elskeligt, alt Reent, alt Trofast og Dyrebart, og nu — — — pludselig skød et nyt Navn sig op for mine Tanker: Basilisk! saaledes havde jeg kaldt hende i Kjærlighedens spøgende Leg, og nu vendte dette Navn sig med Virkelighedens skærende Alvor mod mig og gjennemborede mit Hjerte, thi som en sand Basilisk havde hun dræbt al min Livsglæde.

Hjem vilde jeg ikke gaae, thi over mit Hjem hvilede nu Vanhelligelsens Forbandelse. Jeg vilde gaae ind til Byen og der tage mit Natteleie paa et eller andet

Gjæstgiveri. Næste Morgen vilde jeg gaae ombord paa et Dampskib og seile — — Malmø? ja hvorfor ikke? Der var jeg nær Hjemmet og dog borte fra Hjemmet, i en fremmed By, hvor Ingen kjendte mig og Ingen agtede paa mig. Jeg maatte have fuldstændig Ensomhed, jeg vilde ikke see eller tale med noget Menneske, som jeg kjendte, jeg havde mistet Tro og Tillid til Alle. Ikkun til Svigerfader vilde jeg skrive et Par Ord, at jeg var reist bort; til Estrid vilde jeg ikke skrive, hendes Samvittighed vilde nok forklare hende Aarsagen til min Udebliven. Hvorledes Forholdet i Fremtiden skulde blive mellem os To, derpaa kunde jeg i Øieblikket ikke engang tænke, men maaskee jeg siden kunde komme til en god og sikker Plan.

Denne Beslutning tyktes mig den bedste. Jeg gik hurtig ud af Haven og gjennem Alleen. Da jeg kom forbi min Bolig, vendte jeg Hovedet til den anden Side for ikke at see det forhadte Sted. I samme Øieblik følte jeg et kraftigt Haandtag i min Skulder.

„Endelig finder jeg Dig! hvad lister Du om for som en Tyv og Stimand?“

Det var Hvidbjørn. Jeg bøiede af til Siden og sagde kort: „Lad mig gaae!“

„Nei sandelig lader jeg Dig ikke gaae“, svarede Hvidbjørn, idet han holdt godt fast i mig. „Det er jo netop derfor, jeg har søgt Dig op. Du er min Fange og har nu at følge mig.“

„Lad mig gaae!“ gjentog jeg atter. „Eller —“ og jeg løftede Haanden som for at slaae ham.

Hvidbjørn slap mig og saae forvirret paa mig. „Hvordan er det fat med Dig? Er Du syg — — Se ikke saa forbittret paa mig, hvad Ondt har jeg gjort Dig?“

Der var et saadant Udtryk af ærligt og trofast Venskab i Hvidbjørns smukke aabne Ansigt, at jeg ikke kunde udholde at see derpaa. Jeg holdt Haanden for Øinene og sagde: „jeg er ulykkelig over al Maade."

„Saa tal til mig, betro Dig til mig! Jeg besværger Dig ved alt vort gamle Venskab, ved vort Broderskab, thi vi ere nu mere end Venner, vi ere Brødre. Jeg har idag fæstet Valborg til min Brud."

„Valborg?" udbrød jeg.

„Ja Valborg. Du maa da have været blind paa begge dine Øine, naar Du ikke for længe siden har gjættet det."

„Valborg!" gjentog jeg, „men Estrid da?"

„Hør, Nicolai, Du maa jo være forstyrret i Hovedet. Estrid er Du jo selv gift med — hende kunde jeg da ikke forlove mig med."

„Valborg!" sagde jeg, idet mine Tanker gik i et underligt Kredsløb, „var det da derfor — —?"

„Hvilket? — — hør, har Du havt et Syn?"

„Et Syn?" gjentog jeg, „nu ja, et fælt, et hæsligt, hadefuldt Syn — dog lad os ikke tale mere derom!"

„Saa skal jeg istedenfor fortælle Dig noget overmaade Glædeligt og Frydefuldt, som nok kan drive mørke Tanker bort. Den fortabte Søn er kommen hjem."

„Hvilken Søn?"

„Svigerfaders Søn — Estrids og Valborgs Broder."

„Men han er jo død."

„Ikke mere end Du og jeg. Han har alt siddet en heel Time oppe hos Estrid og ventet paa Dig."

„Lad mig sætte mig lidt paa den Bænk, for at jeg kan faae Veiret!"

— Denne Pause, medens Hvidbjørn og jeg sidde paa Bænken, maa jeg benytte til at holde et lidet Selvforsvar.

Kloge Hoveder ville naturligvis for længe siden have gjættet, hvorledes denne Historie hang sammen, og have undret sig over, at det ikke faldt mig ind, at her kunde en Forvexling finde Sted, og at jeg i det Hele tog den Sag med altfor stor Heftighed. Men hvor kunde jeg ane, at Estrids Broder endnu var i Live, og at han netop vilde vælge et saa overmaade kritisk Øieblik til sin Fremtræden? Og hvad Heftigheden angik — nu ja, saa indrømmer jeg, at unge Piger og gamle Pebersvende aldrig ville forstaae, hvad jeg her har fortalt. Men jeg henvender mig til Eder, I Ægtemænd, til Eder, der som jeg nys have ført en ung og yndig Hustru til Eders Hjem, og som, vel at mærke, elske hende lige saa høit, som jeg elsker Estrid — jeg spørger Eder, hvorledes I vilde have baaret Eder ad, naar I havde fattet en ulykkelig Mistanke med eller uden Grund, og saa en Dag kommer hjem og finder Eders Hustru i en anden Mands Arme, om I da kunde have viist Koldsindighed og rolig Eftertanke, og kunde I det, saa siger jeg lige ud: „saa ere I nogle daarlige Ægtemænd!““ — —

— — „Saa nu troer jeg nok, jeg har faaet saa mange Kræfter, at jeg kan gaae op med Dig“, sagde jeg til Hvidbjørn.

Han rystede paa Hovedet: „om jeg kan blive klog paa, hvordan det er fat med Dig!“

„Ligemeget, naar jeg blot selv kan blive klog paa mig. Lad os saa gaae op og hilse paa Svoger!“

Denne sad endnu i Sophaen ved Estrids Side.

Havde jeg før givet mig lidt bedre Stunder, vilde jeg snart have fundet mig til Rette, thi han var vel lyshaaret, ogsaa høi og stor, men havde dog ikke Hvidbjørns herkuliske Skikkelse. Men hvem bruger sine Øine og sin Forstand, naar man først er optændt af Mistro og Lidenskab? Iøvrigt lignede han af Ansigt Estrid, det var de samme livfulde Træk, de kloge blaae Øine, men med en Tilsætning af trodsig Bestemthed, der dannede en underlig Modsætning til hendes milde Ynde.

„Svoger!“ raabte jeg, idet jeg i min overvættes Glæde sprang hen mod ham og knugede ham i mit Favntag.

„Halloh! lad mig faae Veiret! — — er Du altid saa voldsom i dine Kjærtegn, da vilde jeg nødig være i Estrids Sted.“

„Jeg kunde gjerne slaae Dig ihjel af bare Glæde. Men hvor kommer Du fra? Kommer Du fra Underverdenen eller fra Oververdenen, fra Tyrken eller fra Skagen?“

„Sidst kommer jeg fra London. Der traf jeg en dansk Maler, som godt kjendte Dig og fortalte mig, at Du var gift med Estrid. Saa tænkte jeg, at det var bedst at søge Jer op, inden jeg gik til mine Gamle.“

„Har Du ikke seet dine Forældre endnu?“

„Nei jeg har ikke, men nu vil jeg gaae hen til dem.“

„Saa følger jeg med Dig“, sagde Hvidbjørn.

„Og jeg gaaer med. Hurra! hvad mon Svigerforældrene vil sige, naar de seer os tre lystige Svogre!“ raabte jeg og sprang i Veiret og knaldede med Fingrene, thi efter det voldsomme Tryk, hvorunder min iboende Livsglæde nys havde været kuet ned, reiste den sig med

forøget Spændkraft og søgte paa alle Maader at skaffe sig Luft.

Men nu lagde Estrid sig imellem. „Kjære Venner, det gaaer paa ingen Maade an. I kunde tage Livet af Moder, om hun saa pludselig fik Halfdan at see uden mindste Forberedelse. Han maa blive her, medens En af Eder underretter Fa'er og Mo'er derom, og de faae Tid til at fatte sig.“

„Saa vil jeg gaae“, sagde Hvidbjørn.

„Og jeg bliver her hos Dig, min søde velsignede Estrid.“

„Har Du været hos Etatsraaden? Og gav han Dig godt Haab? Du er i saadant udmærket Humør.“

„Blæse med Etatsraaden! Jeg har oplevet ganske andre Ting. Men det skal jeg siden fortælle Dig, nu vil jeg snakke med Svoger.“

„Farvel!“ raabte Hvidbjørn ude fra Forstuen.

„Og bring saa Fa'er og Mo'er og Søstrene tilbage med“, sagde Estrid. „Men tal endelig forsigtig til Moder!“

„Og bring Morbro'er med, om Du seer ham“, føiede jeg til. „Han havde rigtignok ikke fortjent det, men jeg vil lade Naade gaae for Ret.“

„Saa leier jeg en heel Omnibus og kjører Familien herhen i“, sagde Hvidbjørn, idet han gik.

„Endnu kan jeg dog ikke faae i mit Hoved, at Du virkelig lever“, sagde jeg til Halfdan.

„Da maa Du see at faae det i dit Hoved, for det er, hvad man kalder en Kjendsgjerning.“

„Men vi holdt Dig Alle for død, og der var kommen saa bestemt Efterretning om din Død.“

„Er det da aldrig før hændet Dig, at Rygtet og Aviserne har slaaet en Mand ihjel, medens han endnu var lyslevende? Forøvrigt er det denne Gang gaaet høist naturligt til. Jeg skal nemlig fortælle Jer, at da jeg for sex Aar siden reiste herfra, traf jeg paa Udreisen i London en haabefuld ung Mand, som hed Christian Skofte og forresten var ligesaa stor en Laban, som jeg selv var dengang. Vi bleve paa Overreisen til New York Hjertensvenner og fik saa den forfløine Idee, at vi skulde bytte vore Navne og vore Papirer. Han blev i New York, medens jeg drog længer ind mod Vesten. Først to Aar efter fik jeg at vide, at han var død i Fængsel, og det er hans Død, som Consulen har tilmældt Eder."

„Ak, hvormegen Sorg og Bedrøvelse har Du ikke voldet Fa'er og Mo'er og os Andre dermed!" sagde Estrid bebreidende.

„Det er slemt, meget slemt", svarede Broderen, „men det faldt mig aldrig ind, hvad Følgerne kunde blive af den Navnebytning."

„Men Du kunde dog have skrevet et Par Ord til os, i al Fald for Mo'ers Skyld, Du veed ikke, hvormegen Hjertesorg hun har havt for Dig."

„Det er godt nok at skrive for dem, som sidde lunt i Hjemmet. Men mig gik det saaledes, at i de første tre Aar vilde slet Intet lykkes for mig, og jeg tumlede om fra det Ene til det Andet endog til at være Brændehugger og Gadefejer. Det var nu godt nok til mig og Løn som forskyldt for al min Uvornhed, men I kan da nok forstaae, at det havde jeg ingen Lyst til at skrive om. Mine Forældre havde havt Sorg nok af mig i

den gamle Verden; det var da Synd at plage dem med, at jeg heller ikke kunde blive til Noget i den nye Verden. Omsider begyndte Lykken at blive mig gunstigere, og jeg kom paa en grøn Gren, men saa vil man jo altid have mere og mere — jeg vilde heller selv komme over end sende et Brev — Tiden løber fortere i Amerika end her: nok sagt, der gik andre tre Aar, indtil jeg endelig brød overtvært med Alt, og nu er jeg her. — Men lad mig nu see paa Dig, min fornøielige Svoger Nicolai, og høre om dine Bedrifter paa vor Jordklode i de Aaringer, jeg ikke har kjendt Dig."

Der var nok at fortælle om og nok at tale om, og Tiden gled hurtig, indtil vi hørte Lyden af mange Fodtrin i Forstuen.

„Der er Fa'er og Mo'er", raabte Estrid. Jeg saae hen paa Halfdan og bemærkede, at han skiftede Farve; det syntes, at hans Kjækhed forlod ham, nu da han skulde stedes Ansigt til Ansigt med Forældrene.

Svigerfader traadte først ind. „Nok, min Søn Halfdan lever! jeg vil drage hen og see ham, inden jeg døer!" udbrød han med den gamle Patriarchs Ord. „Halfdan! kom i mine Arme! længe har min Vrede hvilet over dit Navn, lad nu min Velsignelse lyses derover!"

Halfdan havde Taarer i Øinene og var stærkt rystet. Det var aabenbart, at Virkeligheden havde grebet ham med større Mägt, end han tidligere havde tænkt.

Svigermoder kunde slet intet Ord fremføre, men kun græde, og Svigerfader sagde Intet til hende, han var selv ikke langt derfra. Da han lagde sin Haand paa Sønnens Hoved, saae jeg, at den rystede stærkt.

Hvem der derimod kunde give Glæden Luft fuldt ud, det var de to yngste Søstre, Johanne og Sophie. De kjendte kun lidt til den Alvor og Sorg, som laa forud, og jublede nu høit over den store Broder, der saa uventet var falden ned til dem, og hvem de kun dunkelt mindedes fra deres Barndom.

Valborg saae ud til hverken at sandse eller samle. De to store Begivenheder, hendes egen Forlovelse og Broderens Gjenkomst, havde overvældet hende. Hun støttede sig til Hvidbjørns Arm, hun maatte have noget Fast at holde sig til for ikke at rives bort af sine Følelsers Strøm.

Ogsaa jeg havde ondt forat besinde mig og blive Herre over mig selv. I ganske kort Tid havde mit Sind gjennemløbet alle Compassets Streger. Det var knap en Time siden, at jeg vandrede alene i Mørket, med Bitterhed og Fortvivlelse i mit Hjerte, i Færd med at sønderrive de dyreste og kjæreste Baand, som knytte et Menneske til denne Jord — og nu stod jeg her i Lyset, i Glæden, i Kredsen af mine Kjæreste, hvor Kjærlighedens og Gjensynets overstrømmende Glæde drev Livsfølelsen i det hurtigste Kredsløb.

„Nu ville vi allerførst takke Gud for hans usigelige Naade mod os“, sagde Svigerfader, idet han foldede sine Hænder og dernæst med høie Ord brød ud i en varm og inderlig Takkebøn til Gud, saaledes som en Fader beder, hvis Søn var død og er bleven levende igjen, var fortabt og er funden.

Da der nu atter var kommen lidt Ro paa os, og den første stærke Sindsbevægelse havde sat sig, skulde Halfdan til at fortælle om sine mærkelige Livshændelser.

„Ja jeg har oplevet saa Meget, at jeg ikke veed, hvor jeg skal begynde, og hvor jeg skal ende“, sagde han. „Jeg vil dog først fortælle Jer, hvorledes det gik til, at jeg blev en oprigtig Christen, for det vil I dog maaskee helst høre. Det er vel nu lidt over to Aar siden. Det var allerede begyndt at gaae godt fremad for mig, jeg havde kjøbt mig et Stykke Land, bygget et Hus, Kvæget trivedes godt, og jeg havde to Heste. Med alt det var jeg dog ikke rigtig tilfreds, der var noget Tomt indeni mig, som jeg ikke kunde faae udfyldt. Jeg søgte at slaae det hen med, at det var Hjemvee og Længsel efter Jer, men det vilde dog ikke lykkes mig. Jeg var til Mode, som En, der har tabt Noget, men ikke kan komme paa, hvad det er. Saa hændtes det, at jeg en Lørdag blev forsinket i Byen og maatte blive Søndag over. Nu veed I nok, at der er over al Maade stille i amerikanske Byer om Søndagen. Jeg drev om med en Kammerat og kjedede mig. „Hør, veed Du hvad“, sagde han tilsidst til mig, „nu skal vi gjøre os en lystig Formiddag og gaae i Kirke.“ „Den Lystighed bliver nok ikke saa stor“, meente jeg. „Jo vi vil høre den nye Methodistpræst, som er kommen hertil, han skal prædike saa grinagtig.“ — Saa gik vi da i Kirke.“

„Det var to værdige Kirkegængere“, afbrød Svigerfader.

„Nu skal Du blot høre. Præsten var allerede paa Prædikestolen, hans Ansigt var rundt og triveligt og blussende rødt, thi han talte i stor Vrede, slog med Hænderne og stampede med Fødderne, saa jeg var bange, at Prædikestolen skulde falde ned. Jeg kunde ikke lade være at lee af den lille ivrige Mand. Han maa vist

have seet det, thi i samme Øieblik saae han stivt paa mig og udbrød: „Du leer, min Ven? Ja, ja, le Du kun, men den leer bedst, som leer sidst, og det bliver Djævelen, naar han faaer Dig i sine Kløer, fordi Du lod haant om Guds Ord, som kunde have frelst Dig. Du troer Dig nu saa overmaade tryg og sikker, men veed Du ogsaa, hvor langt Du er fra Helvede? Ikke længer, end at en Loppe kan tage det i to Spring. Idag rød, imorgen død. Idag sidder Du nok saa kjæk her i Kirken, imorgen ligger Du med Næsen i Veiret. Saa er din Sjæl i den grueligste Pine ligesom den rige Mand i Evangeliet, der ogsaa troede, at han skulde leve evig i Lystighed og Gammen. „Jeg vil ud, jeg vil ud!" raaber Du, men Satan slaaer Døren i lige for Næsen af Dig og siger: „Bordet fanger!" Saa begynder Du i din store Angst og Kvide at raabe Pardon til Vorherre, men han siger: „Nix Pardon! Du har aldrig i Livet brudt Dig om mig, nu bryder jeg mig heller ikke i Døden om Dig!"

„Det var ellers en underlig Prædiken", bemærkede Spigerfader.

„Jeg siger heller ikke, at det var en Mønsterprædiken, men paa mig gjorde den sin Virkning. Den rørte op i mig fra Grunden af. Jeg sagde til min Kammerat, da vi gik ud af Kirken, at nu vilde jeg gaae hjem og sove, men det var blot for at komme til at være alene, for jeg sov hverken den eller de følgende Dage, neppe nok om Natten. Hidtil havde jeg havt nok at gjøre med Nutiden, nu fik jeg paa een Gang at gjøre baade med Fortid og Fremtid. Jeg havde forsyndet mig haardt hjemme, det havde jeg aldrig følt saaledes. Det er godt

nok, at Folk siger, at det er tidsnok at tænke paa det andet Liv, naar man først er i det — men naar nu Opgaven netop er at bruge det timelige Liv saaledes, at vi vinde det evige, hvad saa? Og hvis det er sandt, at efter Døden følger Dommen, gaaer det da an at leve, som om der aldrig kom nogen Dom? Eller kan man unddrage sig Dommen ved aldrig at tænke paa den, ligesom Barnet troer, at Ingen seer det, naar det har lagt Haanden over sine Øine? Nok sagt, Alt dette brød sig saaledes i mig, at jeg kunde hverken faae Fred eller Ro. Tilsidst besluttede jeg at gaae hen til Methodistpræsten og tale med ham. Han kjendte mig strax, da jeg traadte ind ad Døren til ham. „Det var Dem, som lo ad mig i Kirken. Nu leer De nok ikke længer. Men netop som jeg fik Øie paa Dem fra Prædikestolen, var der en Stemme, som hviskede til mig: „Pas paa ham dernede — ham har Djævelen allerede i sine Garn, men endnu kan han frelses.“ Fra det Øieblik holdt jeg hele Prædikenen for Dem alene, skjøndt de Andre kunde da ogsaa have godt af at høre den. — Men hvad vil De nu idag?“ Jeg fortalte ham Grunden til mit Komme. „Hm!“ sagde han, da jeg var færdig, „sig mig nu engang, hvorfor har De forladt Deres Fædreland? For Deres Dyds Skyld er det vist neppe.“ Saa skriftede jeg Alting for ham og lagde ikke Dølgsmaal paa Noget. Han hørte opmærksomt til og sagde derpaa: „Det med Vexlen kan vel nok tilgives Dem, for det var kun en Overtrædelse af Menneskenes Lov. Men at De var trodsig mod deres Forældre og skiltes i Vrede fra dem, det var meget værre, for det var en Overtrædelse af

Guds Lov, som siger i det fjerde Bud: „Ær din Fader og din Moder!“ Men alligevel naar De ret af Hjertet angrer og troer paa vor Frelser, hos hvem der ene kan vindes Syndsforladelse, saa kan ogsaa dette blive tilgivet Dem. Men nu skal jeg hen i et Bedemøde; se der vil jeg give Dem et Par Smaaskrifter at læse, saa kan De siden komme igjen og tale med mig.“ — Jeg gik hjem, tænkte alvorlig over Sagen, læste i mit nye Testament, gik flittig i Kirke, talte med christne Mennesker, bad til Gud om Oplysning, og lidt efter lidt klarede det op for mig, jeg vandt en indre Ro og Fred og et fortrøstningsfuldt Haab for Tid og Evighed, som jeg ikke før havde kjendt.“

„Men, kjæreste Halfdan,“ udbrød Svigermoder, „Du er da ikke bleven Methodist?“

„Vær rolig for det, Mo'er,“ svarede Halfdan leende, „jeg har samme Tro, som I har. Methodisterne ere brave Christne og ærlige Folk, og jeg skylder dem megen Taknemlighed, men de have nogle underlige Meninger om Omvendelsen og Bodskampen, som jeg paa ingen Maade kan dele. Det har jeg ogsaa sagt dem lige ud, og at jeg vil med Guds Hjælp vedblive at være Medlem af det lutherske Kirkesamfund, hvori jeg er baade døbt og konfirmeret, indtil min Død. — Men nu har I hørt Alting, og nu maa I tilgive mig al den Sorg, jeg har voldet Jer.“

„Vi tilgive, som vi selv haabe Tilgivelse,“ sagde Svigerfader bevæget. „Havde jeg kunnet styre mit heftige Sind overfor Dig, var vel Meget gaaet anderledes. Tidt og mange Gange har jeg tænkt paa Apostelens Ord: „I Fædre, opirrer ikke Eders Sønner!“

Fader og Søn rakte hinanden Haanden. Svigermoder sad med foldede Hænder, men det Udtryk, som var i hendes Ansigt, lader sig ikke beskrive. Nærmest kunde det maaskee sammenlignes med hin forklarede Salighed, der stundom viser sig paa fromme Christnes Aasyn i Dødsøieblikket, naar de sige denne Verden Farvel og skue den himmelske Herlighed, som er skjult for vore Øine.

Jeg vendte atter Sind og Tanker hen paa de jordiske Forhold: „Bliver Du nu hos os, eller skal Du atter tilbage til det store Amerika? Her er vel Alting for smaat for Dig."

„For smaat!" udbrød Svigerfader med Iver, „lad nu dog den dumme Tale fare. Altid ærgrer jeg mig, naar jeg hører Tale om „det lille Danmark", som om vi ikke vare fuldvoxne Mennesker her. Man skulde troe, at Folk i England vare sex Alen og i Amerika ni Alen høie. Kan Halfdan ikke faae Alt her, hvad der gjør Hjerte og Tanke stor og ædel? Har han ikke os sine Forældre, sine Søskende, sit Fædreland? have vi ikke Religion og Christendom, Kunst og Videnskab ligesaa godt, ja i mange Stykker bedre end dem derude?"

„Du pleier ellers ikke at prise os Danske og den nordiske Kunst i saa høie Toner," sagde jeg.

„Nu," sagde Svigerfader med et lunt Smil, „jeg skal sige Dig, jeg vil nok selv have Lov til at hakke lidt paa mine Landsmænd, men jeg kan ikke lide, at Andre gjøre det. Og jeg mener nu, at det er bedst herhjemme, og jeg vilde ønske, at Du, min Søn, var af samme Mening."

„For denne Gang," sagde Halfdan, „maa jeg atter

tilbage til Amerika, thi jeg kan ikke saaledes reise fra Hus og Eiendom. Men om to eller tre Aar haaber jeg med Guds Hjælp at faae det bragt saa vidt, at jeg kan sælge Alt derovre og komme her hjem og kjøbe mig en lille Landeiendom, for Hjertet hænger dog ved Danmark. — Og desuden," tilføiede han med en let Rødmen, „vilde jeg helst fæste mig en dansk Brud."

„Det var Ret," raabte Svigerfader fornøiet og slog Halfdan paa Skulderen, „det kan jeg lide; den Tale er der mere Mening i end i alle Nicolais Theorier om nordisk Kunst."

I det samme ringede det paa Klokken udenfor. „Det er bestemt Morbro'er," sagde jeg, „nu skal vi have Løier."

Strax efter traadte Morbro'er ind. Han kastede et Blik om paa de Tilstedeværende og blev staaende som forstenet. „Ha— Half— —" udbrød han, men standsede midt i det forbudne Navn og saae forskrækket hen paa Svigerfader.

„Tal nu kun Navnet heelt ud, nu skal Du have Lov dertil," sagde denne.

Morbro'er nærmede sig forsigtig Halfdan, som om han var bange for at røre ved ham. „Men Halfdan, Du skulde jo være død," sagde han tilsidst.

„Ikke desmindre tager jeg mig den uforskammede Frihed at leve," svarede Halfdan med hjertelig Latter.

„Saa velkommen til gamle Danmark!" raabte Morbro'er og kastede sig i hans Arme.

„Her er flere Mærkeligheder," udbrød jeg og trak Morbro'er hen foran Hvidbjørn og Valborg. „Se der et Par Forlovede!"

„Forlovede!"

„Ja Du skulde rigtignok have for al den Sladder, Du er løben med!" sagde jeg.

„Hvad har jeg fortalt?" spurgte Morbro'er forskrækket.

„Ja nu vil jeg ikke tale mere derom, og det skal være Dig tilgivet, men til Straf skal Du lave Punschen i Stand."

„Om jeg veed, hvad jeg har sagt eller gjort — men det er det Samme, Punschen skal jeg lave, og den skal blive god."

„Ogsaa med Dig har jeg en Høne at plukke," sagde jeg til Hvidbjørn. „Var det Ret at luske om i al Hemmelighed uden at betroe et Ord til mig, din gamle Ven?"

„Venskab er godt," svarede Hvidbjørn, „men det har sine Grændser. Forresten kan jeg trøste Dig med, at Estrid ikke var ganske uvidende derom."

„Estrid! og Du har Intet sagt mig?"

„Nu, en Hustru skal vel heller ikke strax fortælle sin Mand Alting."

„Jo hun skal," udbrød jeg heftig, „der kunde let være hændet en Ulykke."

„Kjæreste Ven, hvad er der hændet — — tal dog"—

„Det skal jeg fortælle Dig siden — nu vil vi drikke Punsch og være glade."

Punsch fik vi, og Punsch drak vi, og glade vare vi. Tilsidst snakkede vi Alle i Munden paa hinanden. Halfdan fortalte Historier fra Amerika, Hvidbjørn fra Rom og

Italien, Svigerfader fra den jydske Reise, Morbro'er fortalte Bynyheder, og jeg udviklede Theorier om nordisk Kunst. Estrid og hendes Søstre gave deres Besyv med i Laget; den Eneste, som taug stille, var Svigermoder; hun sad midt imellem os, hørte paa os Alle, forstod os Alle og elskede os Alle.

Ved Midnatstid forsvandt hele det glade Selskab, og Estrid og jeg bleve alene.

„Og hvad var saa det, som Du ikke før vilde fortælle mig?" spurgte hun.

„Nu skal Du høre det Altsammen," sagde jeg og fortalte. Hun blev ganske bleg, da jeg skildrede, hvorledes jeg stod dernede i Mørket med Fortvivlelse i Hjertet ifærd med at drage bort.

„Og vilde Du virkelig være reist bort uden at have talt et Ord med mig?"

„Det var min Hensigt."

„Og saa let kunde Du slippe Tro og Tillid til mig — Du, som engang har sagt, at Du aldrig vilde lade Dig røre af Skinsyge?"

„O ti!" bad jeg, „har jeg været dum og overmodig og udæsket de onde Magter, saa har jeg ogsaa faaet min Straf."

Estrid hældede sig op til mit Bryst og bad stille: „Gud fri os fra Alt, hvad ondt er!"

Jeg sluttede hende i mine Arme, saa fast som om jeg aldrig vilde slippe hende.

— Fjorten Dage efter mødte jeg Svigerfader paa Vesterbro.

„Til Lykke!" raabte han, „Du faaer Pladsen ved

Musæet. Jeg har netop talt med Etatsraaden, og han sagde, at Du er indstillet."

„Hurra!" raabte jeg og kastede min Hat i Luften og greb den igjen. „Det maa jeg sporenstregs hjem og fortælle Estrid."

Og jeg pilede hjem, saa hurtig som Benene vilde bære mig.

„Estrid!" raabte jeg aandeløs, da jeg kom ind i Stuen, „vi faae Pladsen, og nu skal vi leve som Matadorer!"

„Det vil vi takke Gud for," svarede hun sagte, „for — —" Resten hviskede hun i mit Øre,

„Nei, hvad er det, Du siger?" raabte jeg ude af mig selv af Glæde, „en lille Nicolai!"

„Tys! tys! hvem siger, at det just skal blive — —"

„O Du min sødeste, velsignede — — Basilisk" vilde jeg have sagt, men ændrede det til — „Hustru!"

Og hermed vil jeg slutte. Muligvis vilde man finde det passende, om jeg endte min Bog med en Hymne til Ægteskabets Pris, men dertil maa jeg sige, at hvis ikke allerede min Bog er en saadan Hymne, saa formaaer i al Fald jeg ikke at skrive den bedre. Ægteskabet er som maaskee Størsteparten af vort jordiske Liv en Kjæde af Ubetydeligheder og Tilfældigheder, men bag dem skjuler sig stedse noget Stort og Afgjørende, som giver dem Præg af Evigheden: det er det, som man kalder Kjærlighed og Trofasthed, og det er den skjulte Livskilde til al Velsignelse. Men det kan man kun forstaae, naar

man selv oplever det, og derfor vil jeg slutte med denne Moral til Bogens Læsere (ikke til dens Læserinder, thi de kunne, om de have Forstand, meget bedre udfinde Moralen, end jeg kan give dem den) og sige: „kjære Læser, er Du allerede gift, saa skjøn paa den rige Livslykke, som er givet Dig i dit Ægteskab, men er Du ikke gift, saa se at blive i Stand til at sætte eget Bo, og har Du sat eget Bo, saa se at finde en Hustru som Estrid — dog nei, her indtræder det Umulige, thi der er kun een Estrid, og hende tog jeg!"

